

Giới thiệu Hôn Nhân 88 Tỷ

Những câu chuyện hợp đồng tình nhân luôn mang lại những cảm giác e thẹn đầy khách sáo. Truyện Hôn Nhân 88 Tỷ sẽ mở ra một hồi kết thú vị hơn.

Cô vì ông nội của mình mà đã ký hợp đồng với anh trị giá 88 tỷ, những ghen tuông hờn dỗi của anh đã làm cô cảm thấy hạnh phúc và không hiểu nổi nó.

Dần dần anh và cô lại có tình cảm nhưng sau khi sự thật phơi bày cô buộc phải đẩy anh ra cuộc đời cô? Chẳng lẽ đây là kết cục sao? Mời các bạn theo dõi truyện sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân 88 Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Mở Đầu:

Sau hơn 2 giờ chiều, Giang Tâm Nghiên cầm trên tay cà phê vừa mua, đi tới chứng khoán Khải Trung.

Bây giờ là thời điểm báo cáo cuối ngày của thị trường chứng khoán, công ty chứng khoán hẳn là rất bận? Chẳng qua cô cũng đã đến rồi, có lẽ đi vào thì tốt hơn, dù sao chút nữa cô còn muốn đến “Thời trang trẻ em”, chỉ tiện đường qua đây, đưa cà phê cho Lý Thượng Vĩ rồi sau đó đi ngay.

Lý Thượng Vĩ là con thứ hai của chủ tịch Lý công ty chứng khoán Khải Trung, cũng là đối tượng hẹn hò mà hơn một tháng trước ông nội đã giúp cô sắp đặt, diện mạo lịch sự, nho nhã lễ phép, ông nội dường như còn rất tán thưởng với năng lực làm việc của anh, còn nói anh có tầm nhìn không tệ, nhưng cô lại không có một chút cảm giác gì với anh.

Nhớ tới ông nội bị ốm nằm trên giường vẫn lo lắng cho hôn sự của cô, Giang Tâm Nghiên cảm thấy mình không nên cự tuyệt Lý Thượng Vĩ, coi như là vì ông nội, cô cũng nên cho Lý Thượng Vĩ một cơ hội. Hơn một tháng này, anh cũng gọi không ít điện thoại hỏi han ân cần, ông nội cũng nói hẳn là thật lòng thích cô.

Cô vừa đi vào công ty chứng khoán, thì đúng lúc gặp lái xe của nhà họ Lý từ bên trong đi ra, đối phương vừa thấy cô liền rất nóng lòng mang cô lên lầu 2, chỉ chỉ phòng giám đốc.

“Căn phòng ở giữa kia chính là phòng làm việc của nhị thiếu gia.” Nói xong, tài xế vội vã lái xe đi về, phu nhân đang chờ dùng xe.

Giang Tâm Nghiên đi qua lầu 2, mở cửa phòng làm việc, bởi vì đang trong thời điểm báo cáo cuối ngày của thị trường, do đó tất cả mọi người đều rất bận, không sao chú ý tới cô. Cô tự động đi ra phía sau, đi tới trước phòng giám đốc, vừa muốn gõ cửa, thì từ trong khe cửa nhỏ lại truyền đến tiếng cười đùa của nam nữ, xen lẫn tiếng thở dốc.

Mặc dù nhìn lên là không tốt, nhưng hiện tại cũng không được tính là nhìn lên, bởi vì cửa không có đóng chặt. Cô thử khẽ đẩy cửa phòng làm việc ra, tất cả hình ảnh nhìn thấy không khác tưởng tượng của cô mấy, một nam một nữ ngồi chồng lên nhau ở trên ghế, xem ra bên ngoài đang bận, bên trong phòng làm việc cũng rất “bận”.

Người phụ nữ nửa người trên trần trường đưa lưng về phía cửa, mà người đàn ông mặc áo sơ mi, trước ngực đã mở lớn, còn nửa người dưới, xin lỗi... Bị bàn làm việc che khuất...

“Tâm Nghiên?” Nhìn thấy đối tượng hẹn hò đang đứng ở cửa, vẻ mặt Lý Thượng Vĩ rất là khiếp sợ, có thể đến Hành Thiên Cung tìm sư cô cho bớt sợ rồi.

Mà người phụ nữ ngồi ở trên đùi hắn vừa quay đầu, cũng làm cho Giang Tâm Nghiên kinh ngạc.

Người phụ nữ này, cũng không tính là quen thuộc, Phòng Vi Tâm trước kia từng là bạn cùng một lớp, năm thời trung học, những năm gần đây phát triển trong giới thượng lưu, một thời gian trước bị tiết lộ là gái danh mỹ nữ.

“Tâm Nghiên, em sao lại đến đây? Em ngàn vạn lần không được hiểu lầm, anh và cô ta không có gì..... Cô người phụ nữ này, còn không mau cút đi!” Lý Thượng Vĩ động tác thô bạo, đẩy ngã người phụ nữ ngồi trên đùi hắn xuống đất.

Phòng Vi Tâm té đầu chúi mắng “Lý Thượng Vĩ! Cũng không phải lần đầu tiên, còn sợ cô ấy biết?”

“Cô câm miệng! Đi nhanh một chút cho tôi.....”

Không có hứng thú nghe người ta gây gổ, Giang Tâm Nghiên lên tiếng “Hai người tiếp tục”, sau khi thay bọn họ đóng cửa phòng làm việc lập tức xoay người rời đi. Không hề để ý tới từ trong văn phòng truyền ra tiếng quát tháo muốn cô nghe những lời giải thích hư tình giả ý của hắn ta.

Cô năm nay 28 tuổi rồi, đã sắp bước vào giai đoạn trưởng thành, bây giờ trên dung nhan thanh lệ, mặc dù đã ít đi sự kiêu căng kiêu ngạo khi còn trẻ của thiên kim đại tiểu thư, lộ ra vẻ dịu dàng thành thực, nhưng vẫn còn có mấy phần kiêu ngạo.

Thật lòng thích cô?

Cô ngửa mặt lên, cười khẽ mang theo một chút khinh thường, cất bước rời đi.

Chương 1

Sau khi rời khỏi chứng khoán Khải Trung, Giang Tâm Nghiên đi bộ trên đường, lúc này mới phát hiện trên tay mình vẫn cầm cà phê, vừa rồi cô nên hất cà phê đi..... A, không nên diễn cầu huyết như vậy, thật lãng phí.

Hơn nữa, biết Lý Thượng Vĩ có đôi tượng, lại khiến cô cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm.

Đến ngã tư đường, cô thấy số người đi đường đứng bên dưới cột tín hiệu đếm còn 8 giây, nhưng tám giây muốn chạy qua làn đường đi bộ quá rộng thì đối với cô là rất khó khăn, huống chi trên tay cô còn cầm cà phê, vì vậy cô quyết định chờ tới đèn xanh.

Đột nhiên, cô cảm thấy có một ánh mắt nóng rực đang nhìn chăm chăm vào cô, cô theo bản năng nhìn về phía trước, một nơi khác của làn đường dành cho người đi bộ, một người mặc tây trang màu xám thẫm, trên tay anh ta cầm một cặp công văn màu đen, đang bước nhanh về phía cô.

Vừa rồi là anh ta đang nhìn cô sao? Cô không biết, bởi vì cô cũng không nhận ra anh ta.

Vóc người của anh ta cao lớn thẳng tắp, có khuôn mặt anh tuấn thành thực, cảm hơi vuông vắn khiến hình dáng đường cong vốn nổi bật càng lộ vẻ kiên nghị kiên cường, biểu lộ trên khuôn mặt nghiêm túc, là vẻ nghiêm túc xem ra có mấy phần lạnh lùng, làm cho người ta có cảm giác bị áp bức vô hình, càng đến gần cảm giác càng mãnh liệt.

Cho đến khi đi tới trước mặt cô, Giang Tâm Nghiên lúc này mới giật mình thấy mình nhìn chăm chăm vào người đàn ông xa lạ trước mắt, ít nhất cũng hơn tám giây, đang muốn ngẩng đầu nói xin lỗi, nhưng chống lại đôi mắt đen lay láy kia, lòng của cô lập tức chột trùng xuống. Ánh mắt của anh ta tĩnh mịch sắc bén, làm cho cô giống như con mồi đang bị tiếp cận, không cách nào nhúc nhích.

Cô không biết người đàn ông này tại sao lại dùng ánh mắt mãnh liệt như vậy để nhìn cô, cô cảm thấy sợ hãi, nhưng tâm mắt lại không cách nào rời khỏi người anh ta, hoàn toàn bị rung động bởi hơi thở nguy hiểm phát ra từ anh. Cô có ảo giác một giây tiếp theo bản thân sẽ bị anh ta chiếm đoạt, cảm thấy ánh mắt của anh ta nhìn cô tràn đầy ham muốn chiếm giữ.

Là ảo giác của cô sao? Cũng giống như tầm mắt nóng rực mãnh liệt, vừa rồi chính là anh ta nhìn cô chăm chăm.

Tim đang đập rất nhanh, cô không thể nói rõ là vì sợ hãi hay là có một nguyên nhân nào khác, hai người cứ như vậy nhìn nhau.

Tĩnh một tiếng, một chiếc ô tô đi qua đột nhiên bấm còi, làm cho họ đang đối mặt trở lại bình thường.

Nhìn thấy người đàn ông lướt qua mình đi về phía trước, Giang Tâm Nghiên không suy nghĩ nhiều liền mở miệng “À.....”

Cô không ngờ anh ta thật sự dừng bước, sau đó quay đầu lại, một đôi mắt thâm trầm nhìn cô chăm chăm.

Nói thực ra, ánh mắt của anh ta có sức xuyên thấu như vậy khiến lòng cô rung động, càng có chút không nói nên lời.

Vốn khản trương, không biết nên mở miệng như thế nào, hỏi một người xa lạ vừa rồi có phải đang nhìn cô không thì cô cảm thấy thật kỳ quái, ngộ nhờ người ta nói không có, mà người nhìn chăm chăm là cô, thì không phải cô rất mất mặt sao?

Nhưng mà, đã gọi người ta lại, cô ít nhất cũng phải mở miệng nói một câu.

Nhưng có thể nói gì với một người đàn ông xa lạ đây? Cô khản trương khiến tim đập liên hồi, sau đó chột nhìn thấy cà phê trên tay mình, cuối cùng cũng tìm được cái cớ thật hay.

“Ly cà phê này mời anh uống”, bàn tay cầm cà phê của cô hướng về phía anh ta.

Nhìn thấy người đàn ông cau mày, cô nở nụ cười cứng nhắc, vội vàng giải thích.

“Ly cà phê này là tôi vừa mới mua cho bạn của tôi, nhưng anh ta không có thời gian uống.., vì đây làAmericano, tôi từ trước tới nay chỉ uống cà phê Latte pha sữa...”. Không nói thêm gì nữa, khuôn mặt trắng trẻo thanh lệ bởi vì ảo não mà ửng đỏ, cô phát hiện mình đã nói sai, nói như vậy, giống như là ly cà phê này không ai muốn uống.., cho nên mới đưa cho anh ta. “Xin lỗi, coi như tôi chưa nói gì”, cô rút tay về, cúi đầu xuống.

“Đưa cho tôi”, người đàn ông nói, thanh âm trầm thấp tràn đầy từ tính, chỉ có điều giọng điệu vẫn lạnh nhạt.

Anh ta thật sự muốn uống sao? Giang Tâm Nghiên không xác định nhìn anh ta.

“Không phải nói muốn mời tôi uống sao?” Người đàn ông lên tiếng lần thứ hai.

“... Đúng” Cô đưa cả phê cho anh.

Sau khi người đàn ông nhận lấy, lại liếc mắt nhìn cô thật sâu, rồi đi về phía trước mà không quay đầu lại.

Hiện tại là có chuyện gì?

Giang Tâm Nghiên đứng sững sờ tại chỗ, cô không ngờ rằng người đàn ông sẽ nhận cả phê, chỉ là, anh ta cũng không nói lời nào, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, bầu không khí kỳ lạ khó hiểu.

Nhưng không phải cô tự nói muốn mời anh ta uống cả phê sao? Có cái gì mà cảm thấy kỳ lạ.

Tự nhiên cô nói muốn mời anh uống cả phê, có thể bị hiểu lầm là đang tiếp cận hay không? Phát hiện bản thân hình như là đang làm chuyện đó, hai má cô không khỏi đỏ lên.

Thật may là, cô không có cơ hội gặp mặt anh ta nữa.

Hai người chỉ là vô tình gặp nhau mà thôi.

Khi dòng người lại xuất hiện lần nữa, Giang Tâm Nghiên thở hắt ra, tiếp tục đi về phía trước.

Tới Thời trang trẻ em, Giang Tâm Nghiên đưa bản vẽ thiết kế nhiều ngày qua cho bạn thân Lô Dịch Thiển, công việc của cô là nhà thiết kế.

Cô và Dịch Thiển là bạn thân thời trung học, sau khi tốt nghiệp cùng nhau đi Mỹ du học, cô theo chuyên ngành âm nhạc, còn Dịch Thiển học ngành kinh tế. Dịch Thiển sớm quyết định sau khi về Đài Loan sẽ tự mình vào công ty Thời trang trẻ em làm việc, cho nên bình thường rất chú ý quần áo và trang sức của trẻ em, có thể là bị bạn tốt ảnh hưởng, vì vậy mỗi khi nhìn thấy quần áo trẻ em dễ thương liền không nhịn được chụp hình lại, từ lâu rồi, cô cũng chỉ thuận tay vẽ những ý tưởng về trang phục trẻ em trong đầu ra, không ngờ lại nhận được sự khen ngợi của Dịch Thiển, cứ như vậy ngẫu nhiên trở thành nhà thiết kế thời trang trẻ em.

Ba của Dịch Thiển một mình lập nên công ty Thời trang trẻ em, thời kỳ đỉnh cao ở Đài Loan có gần 70 chuỗi xí nghiệp kinh doanh bán lẻ, nhưng cùng với sự suy thoái của kinh tế toàn cầu, tỷ suất sinh lời bị ảnh hưởng giảm sút, hiện nay cửa hàng có lẽ chỉ còn khoảng 10 cửa hàng.

Lúc này, Lô Dịch Thiển đang xem bản thiết kế của bạn thân, cô lật xem từng tờ từng tờ một, lộ ra nụ cười hài lòng, “Tâm Nghiên, thiết kế lần này rất tuyệt.”

Sau khi thị trường thời trang trẻ em trong nước bị hàng nhập khẩu giá rẻ của Đại Lục làm xáo trộn, hiện nay thời trang trẻ em chỉ xuất khẩu sang Châu Âu là chủ yếu, mà phong cách thiết kế của Tâm Nghiên mơ mộng lại không mất đi sự ngây thơ, ở nước Pháp và các nước Châu Âu khác cũng rất được hoan nghênh, cô thậm chí còn có ý tưởng muốn đến Pháp thành lập cửa hàng kinh doanh bán lẻ.

“Thật không? Mình còn sợ cậu sẽ không thích.” Thiết kế lần này của Giang Tâm Nghiên là phong cách công chúa gió, dưới làn váy tầng thêm viền tơ, làm cho quần áo càng lộng lẫy hơn càng có khuynh hướng cảm xúc hơn.

“Mình rất có lòng tin với những thiết kế gần đây của cậu.” Lô Dịch Thiển thấy vẻ mặt là lạ của bạn thân, quan tâm hỏi: “Cậu làm sao vậy? Hôm nay trên mặt không có nụ cười. Bệnh của ông nội Giang đã đỡ chưa?” Cô nghe nói ông nội Giang bị bệnh một thời gian rồi, trước đây vẫn nằm viện, bây giờ ở nhà nghỉ ngơi điều dưỡng.

“Ừ, bác sĩ nói ông nội mình là vì nhiều năm làm việc vất vả, lao lực quá sức thành bệnh, muốn ông nội nghỉ ngơi thật tốt, không thể làm việc được nữa.” Cô không biết gì về công việc kinh doanh của công ty, lại không có đầu óc kinh doanh như Dịch Thiển, vì vậy mới khiến cho ông nội vẫn không thể nghỉ ngơi thật tốt. “Xem ra, vì ông nội, mình phải tìm một người đàn ông có tài kinh doanh kết hôn mới được.”

“Lần trước, cậu với Lý Thượng Vỹ của Khải Trung xem mắt, sau đó như thế nào?” Lô Dịch Thiển hỏi. Một năm này, ông vẫn luôn sắp xếp các cuộc xem mắt cho Giang Tâm Nghiên, thật ra, mọi người đều biết ông cụ là muốn tìm một người có năng lực để nối nghiệp.

“Lý Thượng Vỹ? Thôi, cậu đừng nhắc tới hắn.” Vừa nhắc tới cái tên này, những hình ảnh khiêu dâm sống động nhìn thấy lúc đó lại tự động hiện ra trong đầu, Giang Tâm Nghiên lắc mạnh đầu, cố gắng ném những hình ảnh đó ra khỏi đầu.

“Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Thật ra trước khi tới đây, mình có đi tìm hắn trước, vốn là nghĩ có lẽ cũng nên cho anh ta một cơ hội, kết quả là để cho mình nhìn thấy một chuyện rất bất ngờ.” Giang Tâm Nghiên kể tường tận tất cả những việc mình vừa nhìn thấy trong chứng khoán Khải Trung với bạn thân.

Không ngoài ý muốn, Lô Dịch Thiển cũng rất kinh ngạc. “Mình biết những gia đình giàu có 2 thế hệ, 3 thế hệ bây giờ thực sự đều rất ăn chơi, nhưng diện mạo của Lý Thượng Vỹ cũng coi như lịch sự, không giống như loại người ăn chơi, nào biết cũng chơi lớn như vậy, trình diễn những hình ảnh khiêu dâm trong giờ làm việc? Thật là quá khoa trương, có thể thấy được hắn ta chơi lớn lút, chắc chắn càng điên cuồng hơn, thật là không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài.” Cô cũng từng gặp qua Lý Thượng Vỹ trong hôn lễ của người bạn.

“Lúc nhìn thấy, mình cũng có chút kinh ngạc.” Có thể là bởi vì Lý Thượng Vỹ diễn bộ dáng thâm tình quá chân thực, ngay cả ông nội của cô cũng cho là hắn thật lòng với cô.

“Nhìn thấy cái không nên nhìn, cậu có phải nên đi rửa mắt hay không, tránh cho những thứ bậy bạ tràn ra ngoài.”

“Cũng may, mình rất may mắn, không nhìn thấy các bộ phận quan trọng, vì vậy cho nên không cần phải đi rửa mắt.”

Lô Dịch Thiên không nhịn được cười, Giang Tâm Nghiên cũng cười theo.

Sau khi cười xong, Lô Dịch Thiên tỏ vẻ bản thân rất quan tâm đến hành động của người nào đó: “Phòng Vi Tâm đó, cô ta không phải biết Lý Thượng Vỹ là đối tượng hẹn hò của cậu sao, cho nên có ý đi quyến rũ hắn, lén phét với hắn ta chứ?” Thời trung học, họ là bạn cùng lớp, cô ít nhiều cũng hiểu được ân oán lúc đó của bạn thân và cô ta.

Nhớ tới Phòng Vi Tâm, Giang Tâm Nghiên cau mày: “Không biết, lúc đó mình xoay người liền rời đi, không có nói chuyện với cô ta.” Nhưng khi Phòng Vi Tâm quay lại nhìn thấy cô, thực sự đã nở nụ cười của một người chiến thắng.

“Người phụ nữ đó, mình thấy cô ta chắc chắn vẫn vì chuyện hồi cấp 3 mà ghi hận cậu, cho nên khi cậu bị Trác Tư Phàm hủy bỏ hôn ước, cô ta mới dùng thân phận bạn học cũ ở trước mặt rất nhiều truyền thông phê bình giễu cợt cậu. Mình thấy lần này nhất định cũng giống như vậy, cô ta có ý muốn phá hư hạnh phúc của cậu, mặc dù là nhờ cô ta, mới biết được Lý Thượng Vỹ là hạng người gì, nhưng cô ta nhất định có ý quyến rũ hắn ta.” Lô Dịch Thiên vừa nghĩ tới những việc Phòng Vi Tâm làm với cô liền tức giận không thôi.

“Nếu thực sự là như vậy, thì mình cũng hết cách rồi, ai bảo mình từng làm tổn thương cô ta.” Nhớ tới những việc đã xảy ra thời trung học, Giang Tâm Nghiên vẫn canh cánh trong lòng.

“Đừng bị ảnh hưởng bởi cô ta, cậu đâu có tổn thương cô ta? Mỗi người đều có tự do lựa chọn bạn bè, cậu không làm bạn với cô ta, cũng không thể nói là cậu làm tổn thương cô ta, nói chung là tâm lý của cô ta có vấn đề.”

“Không phải như vậy, nếu lúc đó mình có thể từ chối khéo léo một chút, hoặc đồng ý làm bạn với cô ấy thì tốt rồi.” Giang Tâm Nghiên biết bạn tốt đang an ủi cô, nhưng chính cô cũng hiểu sự việc năm đó cô thực sự có lỗi.

Cô từ nhỏ đã mất cha mẹ, vì vậy ông nội vô cùng thương yêu cô, cô muốn cái gì là có cái đó, ăn gì dùng gì đều là những thứ tốt nhất, hơn nữa ông nội là “Lão Giang” trên thương trường người người kính trọng, cô thường được mọi người gọi là tiểu công chúa của nhà họ Giang, vẫn luôn được ca ngợi quan tâm nên cô cũng tự cao, tính cách của cô khi đó cũng thực sự kiêu ngạo rất tùy hứng, không biết suy nghĩ cho người khác, yêu và ghét đều trực tiếp biểu hiện ra ngoài.

Cho nên lên trung học, khi Phòng Vi Tâm nói muốn làm bạn với cô, thì trực giác của cô không thích đối phương, cũng trực tiếp nói không muốn làm bạn với đối phương, kết quả, cô không ngờ các bạn cùng lớp đã hiểu lầm cho rằng cô coi thường Phòng Vi Tâm. Trên thực tế, cô ngay cả bối cảnh gia thế của Phòng Vi Tâm cũng không biết, đầu thể nào có ý kiến gì, nhưng sau đó, Phòng Vi Tâm bắt đầu bị cô lập chèn ép, không lâu sau thì chuyển trường.

Mặc dù khi đó cô nói không muốn làm bạn chỉ đơn thuần là cảm giác của cá nhân, không có cái gì gọi là coi thường, nhưng cô không nể mặt, trực tiếp từ chối, cho dù là không cố ý, nhưng vô tình đã làm tổn thương Phòng Vi Tâm.

Mà con người, bao giờ cũng là sau khi vấp ngã mới hiểu rõ được tất cả, có điều tất cả đã thay đổi...

Nhớ lại chuyện năm đó, trong lòng Giang Tâm Nghiên vẫn còn nhiều cảm xúc đan xen, bản thân mình thật quá tùy hứng.

Lô Dịch Thiên thấy bạn thân không nói gì, trực giác của cô lại nhớ tới những chuyện trước đây. “Tâm Nghiên, cậu không phải vẫn chưa quên chuyện kia chứ? Ý mình là, cậu vẫn còn nhớ tới Trác Tư Phàm sao?”

“Anh Tư Phàm? Không nhớ nữa, cũng đã qua lâu như vậy rồi, với lại bây giờ người ta đã là cha của ba đứa trẻ, còn nhớ tới làm gì?” Giang Tâm Nghiên làm ra vẻ cười thoải mái.

Lô Dịch Thiên nhìn ra được bạn thân đang cười gượng, năm đó Trác Tư Phàm cưới người khác, làm cho bạn thân và nhà họ Giang bị dả kích rất lớn.

Khi Tâm Nghiên mười mấy tuổi thì ông nội Giang đã chọn vị hôn phu tương lai cho cô, cũng chính là Trác Tư Phàm của điện tử Minh Đạt, hai gia đình sẽ kết thông gia, đây là chuyện mà mọi người đều biết, vì vậy Tâm Nghiên nhiều năm qua vẫn luôn chờ sau khi tốt nghiệp đại học xong sẽ kết hôn với Trác Tư Phàm, ai ngờ cuối cùng Trác Tư Phàm lại cưới bạn gái đầu tiên của anh ta.

Truyền thông đều nói lão Giang bức hôn không thành, mới bị điện tử Minh Đạt sắp đặt như vậy, mặt mặt rất lớn, khi đó người bỏ đá xuống giếng cũng không ít, Phòng Vi Tâm chính là một trong số những người đó, hồi đó tâm tình của Tâm Nghiên thật sự rất tệ, nhưng may mắn thay cô vẫn chống đỡ nổi.

Nhưng cũng vì sự việc đó, mà tính cách của Tâm Nghiên đã thay đổi hẳn, giống như người ta nói – lớn lên trong vòng một đêm.

Sau này, Tâm Nghiên tập trung tinh thần vào công việc yêu thích là thiết kế quần áo trẻ em, mặc dù không được đào tạo chính quy, những tác phẩm của cô đều được khen ngợi, từ đó đạt được cảm giác thành tựu và được công nhận.

Cô rất vui vì bạn thân có thể mượn công việc để quên đi những chuyện không vui, nhưng Tâm Nghiên lại giống như đã đem trái tim của mình đóng lại, cô nhiều lần muốn giới thiệu bạn trai cho Tâm Nghiên nhưng đều bị từ chối, kết quả chóp mắt một cái, tuổi của các cô cũng không còn nhỏ nữa.

“Chuyện của Lý Thượng Vỹ, cậu định nói thế nào với ông nội?”

“Thì nói không có cảm giác với hấn ta là được. Ông nội sẽ phải tiếp tục sắp xếp các cuộc xem mắt cho mình, mình nghĩ chắc chắn sẽ có một lần gặp được người tốt thôi.” Giang Tâm Nghiên không muốn ông nội thất vọng hoặc tức giận, quyết định che giấu toàn bộ sự thật, dù sao cô vốn không có cảm giác gì với hấn.

“Tâm Nghiên, mình biết cậu muốn làm một người cháu gái hiếu thảo, nhưng không nên vì ông nội Giang vừa ý ai đó, mà cậu phải đi xem mắt với đối phương, thậm chí cuối cùng còn muốn kết hôn với đối phương. Mình nghĩ, có lẽ cậu có thể tự mình đi tìm người nói chuyện yêu đương, dù sao cũng hơn là xem mắt cứng nhắc có lẽ sẽ tốt hơn.

“Tự mình đi tìm người? Cậu cũng hiểu rõ phạm vi sống của mình rất nhỏ, hơn nữa nói chuyện yêu đương quá phiền phức, thôi thì nghe theo sự sắp xếp của ông nội vậy. Chỉ cần ông vui vẻ, bệnh có thể khỏi nhanh một chút là tốt rồi.” Trong đầu Giang Tâm Nghiên bây giờ chỉ nghĩ không được để ông nội lo lắng cho cô nữa. “Khiến cho người khác hâm mộ còn không phải là cậu, có chồng yêu thương, còn có sự nghiệp của riêng mình.”

Hơn hai năm trước Dịch Thiên quen Phó Lập Hằng lớn hơn cô năm tuổi, hai người nói chuyện yêu đương hơn ba tháng thì kết hôn chớp nhoáng, cô còn nhớ rõ khi đó Dịch Thiên nói, bởi vì mỗi ngày đều muốn ở cùng một chỗ với đối phương, còn khẳng định đối phương chính là một nửa còn lại của mình, có chung nhận thức thì kết hôn thôi.

Đối với sự hâm mộ vừa bạn thân, trên mặt của Lô Dịch Thiên lộ ra vẻ buồn bã. “Cậu không cần phải hâm mộ mình nữa, mình có thể sẽ ly hôn với chồng mình.”

“Cái gì?” Giang Tâm Nghiên hết sức ngạc nhiên. “Dịch Thiên cậu đang nói cái gì? Tại sao đột nhiên có thể nói ly hôn? Cậu và chồng cậu không phải rất yêu nhau sao?” Cô là nhà thiết kế của Thời trang trẻ em, lại là bạn thân của Dịch Thiên, vì vậy thỉnh thoảng cũng sẽ ăn cơm cùng với vợ chồng họ, hai người bọn họ trông vô cùng đầm ấm?

“Hôn nhân không phải chỉ cần có tình yêu là đủ. Cậu cũng biết mẹ chồng mình vẫn luôn không thích mình một người con dâu mỗi ngày đều đi sớm về trễ, đối với bà mà nói, điều quan trọng nhất của người phụ nữ không phải là công việc, không phải sự nghiệp thành công, mà là giúp chồng nuôi dạy con cái. Mình đã nói với bà ấy trong vòng hai, ba năm sau không thể sinh con, bà ấy đã rất tức giận, ngày ngày tranh cãi không ngừng khiến mình cảm thấy rất mệt mỏi.” Lô Dịch Thiên bắt đầu nói.

Giang Tâm Nghiên vẫn biết bạn thân và mẹ chồng của cô ấy vốn không hợp, nhưng cô không ngờ nó sẽ ảnh hưởng đến hôn nhân của hai người. Mà cô cũng biết bạn thân sẽ không thể nào từ bỏ công việc, không chỉ bởi vì Thời trang trẻ em là do một tay người cha đã mất của Dịch Thiên sáng lập, nơi đây cũng là nơi chứng kiến sự trưởng thành của cô ấy.

“Dịch Thiên, vậy chồng cậu nói như thế nào?”

Lô Dịch Thiên thở dài. “Thật ra mình cũng chưa có nói chuyện ly hôn với anh ấy, công việc luật sư của anh ấy cũng rất bận rộn, chỉ có điều, anh ấy chắc hẳn cũng cảm thấy rất mệt mỏi với cuộc hôn nhân của bọn mình.”

Giang Tâm Nghiên không nói gì, không biết nên nói gì với bạn thân, kết hôn thật đúng là một chuyện phiền phức, cho dù là kết hôn với người mình yêu thương, cũng không có cách nào bảo đảm sau khi kết hôn sẽ không bị ảnh hưởng bởi các nhân tố khác, vẫn có thể sống hạnh phúc mãi mãi.

Biết bạn tốt còn có rất nhiều công việc, cô liền không ở lại lâu, đứng dậy muốn rời khỏi thì khóe mắt liếc nhìn sang khoảng năm, sáu quyển tạp chí kinh tế tài chính đặt ở bên cạnh. Bởi vì bạn thân đọc sách kinh tế, từ khi lên đại học liền có thói quen đọc tạp chí kinh tế tài chính, nhìn thấy người đàn ông đầu tiên trên trang bìa của cuốn tạp chí, cô ngây người ra.

Là anh ta.

Vừa nãy đã trông thấy người đàn ông đó ở ngã tư đường!

Cô không nhận được đưa tay cầm quyển tạp lên. “Dịch Thiên, người này là ai?”

“Anh ta là Lê Khang. Thế nào, cậu không biết anh ta? Bây giờ anh ta có thể nói là một chú gà con nổi tiếng đang bùng nổ trong giới kinh doanh.”

Gà con nổi tiếng đang bùng nổ? Cô không biết. Cô từ trước tới nay rất ít quan tâm đến tin tức kinh tế tài chính, nên dĩ nhiên, loại tạp chí này cũng rất ít khi xem.

Cô cúi đầu tiếp tục xem, thấy tiêu đề bên cạnh trang bìa có viết – Bí quyết thành công của Lê Khang: 24 giờ đồng hồ của tôi là 48 giờ.

Một câu nói khá mạnh mẽ, nhưng bộ dạng này của anh ta thật sự khiến cho người ta có cảm giác như vậy, sử dụng 48 giờ chỉ trong 24 giờ, tuyệt đối không chỉ là một câu nói đường đường chính chính như vậy.

“Lê Khang là tay trắng làm nên sự nghiệp, anh ta và người bạn Dương Uy Hàn cùng nhau thành lập quản lý Đông Tường Ánh, ban đầu chỉ là một công ty nhỏ, nhưng đúng lúc gặp vận! Sự tăng vọt của EQ, trở thành công ty sản xuất quang điện chuyên nghiệp trong nước, sự phát triển sau đó càng giống như loại xoi tái nướ trôi, chỉ mấy năm ngắn ngủi đã thôn tính không ít công ty lạc hậu, từ một công ty nhỏ không có danh tiếng gì đã nhảy vọt lên thành một ngôi sao sáng trong giới quang điện. Nghe nói không đến mấy năm, họ đã chiếm lĩnh toàn bộ thị trường Đài Loan, thế lực cũng đã sớm mở rộng sang đến bờ bên kia rồi.” Lô Dịch Thiên giải thích. Chỉ cần nhìn vào một, hai năm này có không ít các tạp chí kinh tế tài chính chen lẫn nhau để đưa tin về câu chuyện của bọn họ, cũng biết bọn họ có bao nhiêu truyền kỳ.

“Nghe qua bộ dạng của anh ta dường như rất lợi hại.” Giang Tâm Nghiên nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh tuấn khê mím môi trên trang bìa, vẻ mặt của anh so với lúc vừa rồi cô nhìn thấy thậm chí càng thêm trầm lạnh lùng hơn, đây là vì liên quan đến bức hình sao?

“Lợi hại dĩ nhiên chắc chắn có, nhưng nghe nói thủ đoạn rất đáng sợ.”

“Nghĩa là sao?”

“Cậu không cảm thấy vẻ mặt của anh ta rất âm trầm sao? Nghe nói bọn họ dễ có thể thuận lợi thu mua công ty của người khác, làm việc từ trước tới nay không từ một thủ đoạn nào, vì vậy mặc dù có người khen ngợi, nhưng cũng có người không vừa mắt, đều nói bọn họ là sai lang hổ báo, còn có người nói bọn họ là rắn độc, là gian thương, một khi bị bọn họ nhìn trúng thì ngay cả cơ hội thoát thân cũng không có.” Tin đồn bên ngoài sinh động như thật, một số có thể đã được phóng đại lên, nhưng cũng không thể không thừa nhận, thực lực của bọn họ tương đối kinh người đáng sợ.

Gian thương? Giang Tâm Nghiên không khỏi nhếch mày lên, nhớ tới trước đây truyền thống hình như cũng từng miêu tả ông nội như vậy.

Lúc này, Lô Dịch Thiển có điện thoại gọi đến, Giang Tâm Nghiên đặt tạp chí xuống, hướng cô phát phát tay, tỏ ý mình đi trước, sau đó liền rời đi.

Lê Khang cảm cả phê trở lại công ty, bởi vì bãi đỗ xe ngầm của cao ốc đang thi công tu sửa lại, vì vậy anh đã dùng xe ở bãi đỗ xe mất phí cách xa 100 mét.

Thư ký Vương Thi Tinh nhìn thấy cấp trên trở lại, cười ngọt ngào nói: “Anh Khang, anh đã trở lại.”

“Gọi điện thoại cho Uy Hân, bảo anh ta tới phòng làm việc của tôi.”

“Vâng.” Nhìn thấy trên tay anh cầm cả phê, Vương Thi Tinh có chút kinh ngạc. “Anh Khang, anh mua cả phê à?” Làm thư ký của anh Khang gần hai năm, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh mua cả phê mang từ bên ngoài về, bởi vì công ty vốn có cả phê pha tại chỗ.

Lê Khang nhìn xuống cả phê cầm trên tay, không có giải thích gì đã đi vào phòng làm việc.

Vương Thi Tinh cũng không để ý nhiều, dù sao anh Khang vốn không nói nhiều, vì vậy cô đi gọi điện thoại cho anh Uy Hân trước.

Cô và anh Khang, anh Uy Hân từ nhỏ cùng nhau lớn lên ở cô nhi viện, anh Khang năm nay ba mươi một tuổi, còn anh Uy Hân lại nhỏ hơn anh Khang ba tuổi. Từ nhỏ tình cảm của bọn họ đã rất tốt, anh Khang sau khi tốt nghiệp đại học ra khỏi quân đội có ý tưởng gây dựng sự nghiệp, liền cùng anh Uy Hân vẫn còn đang học đại học cùng nhau sáng lập ra Đông Tường, anh Khang là giám đốc điều hành (CEO), còn anh Uy Hân là tổng giám đốc. Bây giờ công ty phát triển rất tốt, hai năm trước sau khi cô tốt nghiệp đại học cũng vào công ty làm thư ký của anh.

Mấy phút sau, Dương Uy Hân đi vào phòng làm việc của Lê Khang, Lê Khang đưa cho anh một phần số liệu thu mua, bắt đầu thảo luận để không lãng phí thời gian, trao đổi ý kiến lẫn nhau.

Bọn họ lớn lên ở cô nhi viện, có mục tiêu chung, đó là chinh phục thế giới.

Chỉ có điều, mặc dù tình cảm tốt giống như anh em ruột, nhưng tính cách lại hoàn toàn khác biệt, một người thâm trầm bình tĩnh, một người mạnh mẽ nhiệt tình. Có lẽ vì mối quan hệ bổ sung này, khiến cho hai người trong công việc càng hợp tác khăng khít hơn, cùng nhau cố gắng vượt qua khó khăn hướng tới mục tiêu chung của bọn họ.

“Uy Hân, miếng đất của cửa hàng mới đó hiện tại tiến hành như thế nào rồi?” Lê Khang hỏi.

Ba tháng trước, bọn họ đã thu mua thành công một xí nghiệp mới có địa vị thấp, không ngờ lại phát hiện chỉ cần bọn họ mua được mảnh đất gần một ha nằm bên cạnh nhà xưởng đó, thì bọn họ có thể nhanh chóng mở rộng nhà máy, đến lúc đó lượng sản xuất sẽ tăng gấp ba lần so với bây giờ, quan trọng nhất là giao thông nơi đây vô cùng thuận lợi.

“Anh Khang, chuyện có chút khó giải quyết, anh cũng biết đấy lão Giang ông ấy hiện nay là người đang ở nhà dưỡng bệnh, công ty cũng đã mấy lần cho người qua đó, thay giám đốc Hoàng làm người quản lý cũng không làm được, chỉ nói chủ tịch không muốn bán đất, cho nên ngay cả cơ hội đàm phán cũng không có.” Dương Uy Hân cũng vì chuyện này mà hao tâm tốn trí.

Mảnh đất đó thuộc quyền sở hữu của công ty Giang thị, chủ tịch Giang Đông Thành hơn tám mươi tuổi, giới kinh doanh tôn xưng ông là lão Giang, trước đây là một địa chủ lớn, sau đó cũng kinh doanh thành công, là một nhân vật đã từng oai phong một cõi. Nhưng mấy năm gần đây, công ty Giang thị ở Đại Lục đầu tư đều gặp phải bom, tổn thất vô cùng nghiêm trọng, một công ty bình thường nếu như gặp phải loại tình huống như vậy thì đã sớm sụp đổ rồi, cuối cùng lão Giang cũng đưa ra một quyết định để tồn tại, trước tiên phải giữ được công ty mẹ ở Đài Loan từ bỏ thị trường Đại Lục, hơn nữa cùng với hàng ngàn thửa ruộng làm hậu thuẫn, công ty Giang thị mới không sụp đổ, nhưng lần qua lần lại như vậy sinh lực cũng bị thương nặng.

“Em nghĩ mấy ngày nữa sẽ cử người đi thương lượng.” Dương Uy Hân nói.

“Không cần cử người qua đó nữa, giao cho anh, anh sẽ tự mình đến thăm chủ tịch Giang.”

“Được.” Bình thường nếu như anh Khang nói muốn tự mình ra tay xử lý chuyện nào đó, vậy thì chứng tỏ anh ấy đối với sự việc đó là tuyên thệ chắc nịch, mà Dương Uy Hân cũng sẽ ын ý giao toàn quyền cho anh, sẽ không can thiệp nữa.

“Anh Khang, ly cà phê này là của ai vậy? (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn). Anh mua sao? Nhưng không phải là anh không thích loại cà phê dùng màng

nylon bọc lại sao?” Anh Khang có một số việc luôn luôn yêu cầu phải hoàn mỹ, anh ấy nói dùng màng nylon bọc lại sẽ làm hỏng hương vị của cà phê.

“Có người tặng cho anh.”

“Thật không? Em thấy anh cũng sẽ không uống, cho em uống được rồi.” Dương Uy Lâm đưa tay muốn lấy cà phê, anh cũng không phải người ưa thích những thứ sạch sẽ hoàn mỹ.

Nhưng tay của anh lại bắt hột, bởi vì Lê Khang đã nhanh hơn anh một bước lấy đi cà phê.

“Ly này không được, cậu muốn uống cà phê, thì bảo Thi Tinh pha cho một cốc, cà phê cô ấy pha uống rất ngon.”

Dương Uy Hàn vẻ mặt buồn bực, không biết vì sao anh Khang lại không cho anh uống ly cà phê đó, bởi vì anh Khang rõ ràng là không thích loại cà phê dùng màng nylon bọc lại, chẳng lẽ bây giờ anh ấy lại muốn uống? Bỏ đi, anh cũng chỉ có thể đi tìm Thi Tinh nhờ cô pha giúp mình một ly.

Sau khi Dương Uy Hàn rời khỏi phòng làm việc, Lê Khang ngẩn người nhìn ly cà phê đang cầm trên tay, chẳng qua cũng chỉ là một ly cà phê, anh cũng không ngờ bản thân lại có thể để ý đến như vậy, không muốn để nó bị người khác uống... là bởi vì có liên quan đến người đưa nó sao?

Anh nhìn vào ly cà phê, ánh mắt trở nên thâm trầm.

Không lâu sau đó, anh đi đến thăm lão Giang, cũng có thể có cơ hội gặp lại cô, nếu lại gặp nhau, vẻ mặt của cô sẽ như thế nào? Lại ngẩn người nhìn anh?

Lúc trước ở trên đường anh không ngờ sẽ gặp được cô, vì vậy cũng tương đối kinh ngạc, có lẽ đã để lộ ra nét mặt không nên có, cho nên đã làm cô sợ hãi người, bởi vì thần sắc của cô xem ra có chút khẩn trương.

Lần cuối gặp cô cách đây cũng sáu năm rồi, nhưng anh vẫn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra cô, khuôn mặt xinh đẹp của cô không còn vẻ non nớt, mà nay trở nên thành thực quyến rũ dịu dàng.

Tại sao cô lại mở miệng nói muốn mời anh uống cà phê? Là tùy tiện tìm một người để tặng cà phê đi sao?

Chắc chắn là như vậy.

Trong lòng Lê Khang không hiểu sao lại cảm thấy khó chịu, cuối cùng anh đem cà phê đặt lên trên bàn, tiếp tục làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân 88 Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

“Tâm Nghiên, xin em hãy gặp anh một lát, nghe anh giải thích đã, anh và Phòng Vi Tâm người phụ nữ đó thật sự không có một chút quan hệ nào, xin em hãy tin anh.”

Nhiều ngày nay, Lý Thượng Vỹ liên tục gọi điện cho cô, đều là cách nói rập khuôn, chính là muốn Tâm Nghiên tin hẳn và Phòng Vi Tâm không có quan hệ gì với nhau.

Có lẽ vậy, thực sự bọn họ không có quan hệ gì, nhưng lại lén phét với nhau.

“Tôi hy vọng sau này anh cũng không cần phải gọi điện thoại cho tôi nữa.” Đây là lần cuối cùng cô nghe điện thoại của hắn.

“Tâm Nghiên...”

“Tôi không có tức giận, cũng không có bất kỳ cảm giác gì, cho nên, về sau chúng ta cũng không cần liên lạc nữa.” Cô thật sự không có cảm giác gì đối với chuyện này, cho dù có chút kinh ngạc, vậy cũng chỉ là bởi vì hắn vụng trộm trong giờ làm việc, mà đối tượng vụng trộm cùng với hắn là người cô cũng có quen biết.

“Tâm Nghiên, không cần liên lạc... Em nói thật sao?”

“Đúng.” Cô trả lời, bản thân nên sớm nói rõ ràng với hắn ta vẫn tốt hơn.

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên không có âm thanh, cho rằng Lý Thượng Vỹ không nói gì, Giang Tâm Nghiên đang định gác điện thoại, chợt nghe thấy tiếng cười của hắn ta, cô cảm thấy khôn hoặc.

“Ha ha, Giang Tâm Nghiên, cô thực sự cho rằng mình là công chúa, tưởng là tôi thực lòng thích cô sao?” Trái ngược với lời cầu xin vừa rồi, giờ phút này giọng điệu của Lý Thượng Vỹ tràn đầy sự chế giễu. “Nếu như không phải là ba của tôi vẫn luôn hy vọng tôi kết hôn cùng với cô, để thuận tiện lấy được

mấy tòa nhà công trình công cộng của gia đình cô nằm ở khu vực tỉnh hoa, ông ấy mới đồng ý cho tôi tiếp quản công ty chứng khoán, cô cho rằng tôi thêm muốn mà gọi điện thoại cho cô sao?”

Thì ra là như vậy. Cho tới nay, cô vẫn luôn cảm thấy hần hoàn toàn không phải là thật lòng thích cô, nói chuyện khiến cô cảm thấy không được thành thật, bây giờ rốt cuộc cũng biết được đáp án.

“Mặc dù dáng dấp của cô thực không tệ, nhưng có nhiều phụ nữ so với cô còn xinh đẹp hơn, tính cách cũng dịu dàng đáng yêu, đâu có giống như cô bộ dạng luôn tự cho mình là đúng. Giang Tâm Nghiên không thể so với trước đây, mà cô hoàn toàn không thấy rõ sự thực, cũng giống như Vi Tâm nói, cho tới bây giờ cô vẫn cho rằng mình là công chúa gì đó, thật là cười chết người.”

Giang Tâm Nghiên cau mày, công chúa cũng là người khác nói, cô cho tới bây giờ chưa từng cho rằng mình là công chúa. Hơn nữa cô tự nhận thái độ của cô khi cùng hần ta ở chung một chỗ cũng không tồi, chỉ là không có cảm giác với hần ta, không muốn lại đồng ý hẹn hò với hần ta, đây hoàn toàn không phải tự cho là đúng, cô rất may mắn khi sớm vạch trần bộ mặt thật của hần.

“Lý Thượng Vỹ, tôi nghĩ chúng ta không cần phải nói tiếp nữa.”

“Tôi còn chưa có nói xong. Thành thật mà nói, chỉ cần một Phòng Vi Tâm cũng đã mạnh hơn cô nhiều rồi, ít nhất cô ấy cũng biết làm thế nào để quyến rũ một người đàn ông, làm thế nào để phục vụ đàn ông...”

Thật sự là đủ rồi! Giang Tâm Nghiên cũng nghe không nổi nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Lần trước không cần đi rửa mắt, nhưng lần này có thể sẽ phải đi rửa tai rồi, bởi vì Lý Thượng Vỹ nói đến căn bản chính là ghê tởm hạ lưu. Xem ra cũng không phải như hần ta đã nói không có quan hệ gì với Phòng Vi Tâm.

Chỉ có điều cô thực sự không ngờ anh ta lại là người như vậy, thật may mắn là hần gọi điện thoại cho cô, mà không phải là ông nội.

Nhìn xuống đồng hồ, đã đến giờ ông nội uống thuốc, cô hít sâu một hơi, điều chỉnh lại hơi thở vì tức giận mà hơi dồn dập, sau đó mới xuống lầu.

Khi cô đến phòng ông nội ở tầng một thì Chu quản gia đã phục vụ ở nhà họ Giang ba mươi năm đứng lúc mang thuốc cho ông nội uống, sau đó mang nước đi.

Sau khi cô vào phòng, ngồi ở cạnh giường nói: “Ông nội, ông cảm thấy sức khỏe thế nào rồi?”

Mấy năm nay, ông nội thoảng cái đã già đi rất nhiều, trước đây tóc của ông vẫn còn là màu xám đen, bây giờ đã trắng phau, còn có khí sắc cũng không tốt, điều này làm cho cô cảm thấy vô cùng đau lòng khổ sở.

“Ông rất tốt, không có chuyện gì, con không cần phải lo lắng.” Giang Đông Thành an ủi cháu gái. “Ông nghỉ mấy ngày nữa thì có thể rời giường, sau đó đến công ty.”

“Ông nội, bác sĩ nói ông không thể cực khổ nữa, cứ để cho giám đốc Hoàng giống như thường ngày, đem công văn đến nhà cho ông ký đi. Không thì giao cho con là được rồi, con đi giúp ông quản lý công ty, tuy cái gì cũng không hiểu, nhưng con có thể học, con nhất định sẽ làm thật tốt.” Giang Tâm Nghiên không muốn ông nội lại phải làm việc vất vả nữa.

“Đưa nhò ngọc, quản lý công ty không giống như học đàn piano, hay đơn giản giống như con vẽ tranh, kinh doanh công ty loại việc này con học không được.”

“Cứ để cho con thử xem, không làm sao có thể biết?”

“Ông biết con lo lắng cho ông nội, nhưng mà ông thực sự không sao hết. Đúng rồi, con với Thượng Vỹ thế nào rồi? Vẫn không thể chấp nhận cậu ta sao? Tiểu tử đó xem ra cũng không tồi, con nên cho nó một cơ hội, ở cùng với nó nhiều hơn.”

Tên kia là một tên khôn kiếp! Trong lòng Giang Tâm Nghiên thầm mắng, nhưng lại tươi cười hướng ông nội làm nũng, “Ông nội, con có lẽ lại làm ông thất vọng rồi, bởi vì con đã nói rõ ràng với Lý Thượng Vỹ rồi, con hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác nào với anh ta, cũng không thích anh ta, con đã bảo anh ta sau này không cần gọi điện thoại cho con nữa.”

“Con, đưa nhò này thật là, rốt cuộc tại sao lại không thích Thượng Vỹ như vậy?”

“Không thích chính là không thích. Ông nội, ông đừng ép con đi hẹn hò với anh ta nữa, con đồng ý sẽ đi xem mắt với người khác, nhưng nhất định không phải là với hần ta.” Sợ ông nội gọi điện thoại cho Lý Thượng Vỹ, vì vậy Giang Tâm Nghiên chỉ có thể khiến cho ông nội tin rằng cô thực sự không thích hần ta.

“Con đã nói như vậy, vậy thì quên đi, ông lại giúp con sắp xếp một cuộc xem mắt khác.”

“Được. Ông nội, ông vừa mới uống thuốc xong, nghỉ ngơi trước đã.” Giang Tâm Nghiên đỡ ông nội nằm xuống, giúp ông đắp kín chăn sau đó mới đi ra ngoài.

Ông nội chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ để cho cô tiếp quản sự nghiệp của ông, ông nói như vậy thì quá vất vả, cô là tiểu công chúa của ông, chỉ cần không buồn không lo sống vui vẻ qua ngày là được. Vì vậy, ông nội từ rất sớm đã tìm kiếm chồng tương lai cho cô, sau đó chọn được anh Tư Phạm làm đối

tượng kết hôn của cô, chuẩn sau khi bọn họ kết hôn sẽ bồi dưỡng để anh Tư Phàm làm người nối nghiệp của ông.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, sau này anh Tư Phàm lại lấy người khác, sau đó công ty của ông nội bởi vì đầu tư thua lỗ mà rơi vào hỗn loạn, đến lúc này, ông nội càng không thể để cho cô tham gia vào việc quản lý công ty. Nói cho cùng, ông nội bảo vệ cô quá mức, quá cưng chiều cô, không nỡ để cô phải chịu khổ, cho nên mới khiến cho bản thân khổ cực như thế.

Hiểu được những việc này đã đem lại cho ông nội đã kích rất lớn, Chu quản gia cũng nói ông nội thực sự muốn trở lại như xưa, làm cho Giang thị lần nữa ngạo mạn xưng hùng xưng bá, nguyên nhân chính là như vậy, cho nên cô mới càng lo lắng cho sức khỏe của ông nội.

Ông nội nói còn phải sắp xếp xem mắt thật tốt cho cô, mặc dù bất đắc dĩ, nhưng cô cũng không thể từ chối. Đây là chuyện duy nhất hiện nay cô có thể làm vì ông nội, cùng một người đàn ông có sở trường tài năng kinh doanh kết hôn, ông nội mới có thể an tâm dưỡng bệnh.

Năm đó sau khi anh Trác Phàm cưới mới tình đầu, ông nội đã rất tức giận, đồng thời cũng tìm tới một đại sư giúp cô coi bói, cuối cùng nói tên của cô không tốt mà phải đổi tên, cho nên năm ấy cô hai mươi hai tuổi, đã chính thức vốn tên là Giai Đình đổi thành Khai Tâm. Thực ra, cá nhân cô cảm thấy chuyện này cùng tên của cô không có bất kì quan hệ nào, bởi vì anh Tư Phàm vẫn luôn chỉ xem cô như em gái, chưa từng quên mối tình đầu của anh.

Nhớ tới lời nói của cô bạn thân Dịch Thiên, muốn cô tự mình đi tìm người yêu, để tránh việc gặp một Lý Thượng Vỹ thứ hai... Cô cũng muốn, nhưng nói để vậy sao?

Bỗng dưng, trong đầu thoáng hiện lên tấm ảnh của Lê Khang với khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, năng lực làm việc của người đàn ông đó rất xuất sắc, cũng rất lợi hại không phải sao? Hơn nữa anh ta cũng giống như ông nội năm đó, đều là tay trắng làm nên sự nghiệp, so với việc chỉ ngồi đợi tiếp quản công ty chứng khoán của cha, lại còn ngay lúc cả thành phố đang làm việc mà Lý Thượng Vỹ lại yêu đương vụng trộm đều đặn hơn gấp cả trăm lần, nếu như có thể để cho anh ta tới tiếp quản công ty của ông nội, hẳn là sẽ khiến người ta rất yên tâm.

Nhớ tới ngày đó ở đoạn giao lộ người đi đường cùng nhau nhìn cột tín hiệu giao thông đếm ngược còn tám giây, con ngời đen sâu thẳm thẳm của anh nhìn cô chăm chăm đến nháy mắt cũng không nháy, nhịp tim của cô không hiểu sao lại bắt đầu đập nhanh hơn.

Thật ra sau ngày đó, cô lại thường nhớ tới anh, thậm chí còn có ý nghĩ rất muốn gặp lại anh...

Hít thở sâu một hơi, cô lấy lại tinh thần, không muốn bản thân lại nhớ tới Lê Khang nữa, dù sao đi nữa bọn họ cũng không có quen biết gì, ngày đó cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp qua mà thôi.

Lúc này Chu quản gia đi tới, cho biết có khách muốn gặp lão gia. Ban đầu cô muốn mời đối phương về, bởi vì ông nội đã nói không muốn tiếp khách, nhưng khi biết được vị khách kia là Lê Khang CEO của Đông Tường, thì trái tim của cô gần như lập tức ngừng đập vài giây.

“Lê Khang muốn tìm ông nội?”

“Dạ, đây là danh thiếp mà Lê tiên sinh vừa mới đưa.” Chu quản gia đem danh thiếp đưa cho cô.

Giang Tâm Nghiên sững sờ nhìn tấm danh thiếp. “Chu quản gia anh ta có nói tại sao muốn gặp ông nội không?”

“Mặc dù Lê tiên sinh không có đặc biệt nói rõ lý do đến, nhưng hẳn là việc mua bán đất đai mà đến, Đông Tường muốn mua mảnh đất của lão gia nằm ở cửa hàng mới.” Chu quản gia đem sự việc lần trước giám đốc Hoàng đã báo cáo nói rõ với tiểu thư. Đông Tường đã cử người đến công ty nhiều lần, tỏ rõ muốn mua miếng đất ở cửa hàng mới, nhưng lão gia đều cự tuyệt. “Tiểu thư, tôi đi mời Lê tiên sinh rời khỏi.”

“Chu quản gia, chờ một chút!... Tôi tới nói chuyện với anh ta một chút. Ý của tôi là, việc này cứ giao cho tôi giải quyết, ông mời anh ta tới thư phòng của ông nội đi.”

“Tiểu thư?” Chu quản gia có chút nghi hoặc.

“Ông yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt.”

Trong thư phòng, giờ phút này vô vùng yên lặng, giống như có người sắp đặt sẵn vậy.

Tim của Giang Tâm Nghiên đập rất nhanh, thậm chí muốn nhảy ra khỏi ngực, cô chỉ hi vọng khiến cho Lê Khang người đang ngồi đối diện biết cô đang rất khẩn trương.

Cô nhìn anh, đôi mắt của anh đen nhánh thâm sâu khiến cho người khác không thể nào đoán được suy nghĩ của anh, điều này làm cho cô càng thêm bất an.

Anh sẽ đồng ý sao? Nhưng xem ra cô chỉ có thể đợi anh đưa ra quyết định.

Lê Khang cũng nhìn Giang Tâm Nghiên, nhớ tới lời cô vừa nói với anh -

“Lê tiên sinh, tôi muốn làm một giao dịch với anh, tôi có thể khiến ông nội đem miếng đất mà anh muốn bán cho anh, nhưng điều kiện là anh phải kết hôn với tôi, không phải kết hôn thật, mà là kết hôn giả, giống hợp đồng hôn nhân... Thế nào, anh có bằng lòng đồng ý không?”

Qua một lúc lâu, Lê Khang mới nói ra ba chữ, “Tại sao?”

“Hà”

“Tại sao lại đưa ra loại hợp đồng này với tôi?” Anh trầm giọng hỏi.

“Anh hẳn là biết ông nội của tôi đang bệnh, ông cũng rất lo lắng cho tôi, vẫn luôn thay tôi sắp xếp các cuộc xem mắt... Thành thật mà nói, tôi không thích đi xem mắt, lại càng không muốn ông tiếp tục bận tâm về tôi, xem ra chỉ có cách là tôi phải kết hôn, ông cụ mới có thể an tâm bớt lo mà dưỡng bệnh thật tốt.” Thở ra một hơi, cô tiếp tục nói, “Còn nữa, tôi đã thấy qua báo viết về anh, anh là một người có khả năng kinh doanh không tệ, nếu kết hôn giả với tôi, anh còn có thể tiếp nhận sự nghiệp của ông nội tôi, tuy rằng nhà họ Giang chúng tôi bây giờ không bằng trước kia, nhưng không phải vẫn còn miếng đất mà anh muốn có được sao? Việc này đối với anh mà nói hẳn là một giao dịch rất tốt, thế nào? Anh có bằng lòng đồng ý không?”

Lại hướng anh đưa ra đề nghị về “Hợp đồng hôn nhân”, nói thực ra bản thân cô cũng rất ngạc nhiên, chỉ mới mấy ngày trước sau khi mời anh uống cà phê, mà cô lại lần nữa làm ra chuyện đến ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, có lẽ có thể là vì quá lo lắng cho ông nội, khiến cô có chút điên rồ.

Nhưng nhìn dáng vẻ của anh, giống như không muốn trả lời, vì sao?

Giang Tâm Nghiên suy tư, lúc này mới nghĩ tới mặc dù tạp chí nói hiện nay anh vẫn độc thân, nhưng cũng chưa chắc anh thực sự độc thân. Anh đã có bạn gái hoặc là người trong lòng rồi sao? Vừa rồi cô nên hỏi rõ ràng mới phải, cô làm việc quá xúc động rồi.

Hoặc là, anh cũng giống như anh Tư Phàm, có một mối tình đầu nhớ mãi không quên...

“Lê tiên sinh, thật sự rất xin lỗi, có lẽ anh đã có bạn gái hoặc là đối tượng để kết hôn rồi, nếu anh không đồng ý cũng không sao, coi như tôi chưa nói gì, tôi vẫn sẽ giúp anh nói chuyện với ông nội về miếng đất kia.”

Lê Khang cau mày, “Nếu như tôi không đồng ý, cô lại đi tìm người đàn ông khác có năng lực không tệ để kết hôn sao?” Nhìn vào gương mặt mỹ lệ kia có thể thấy được sự khâm trọng, anh không biết mình không vui cái gì, chỉ là nhìn thấy cô tùy tiện đi tìm một người đàn ông để kết hôn giả như vậy, thì lửa giận trong lòng của anh bắt đầu không thể nói rõ.

“Hà?” Giang Tâm Nghiên sững sốt một chút, anh hỏi ngược lại, cô không biết nên trả lời như thế nào. Thực ra thì cho tới một phút trước khi anh đến chơi, cô cũng không nghĩ việc tìm người kết hôn giả, như vậy... Là vì anh, mới khiến cho cô có loại suy nghĩ này sao?

“Cô còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Chuyện này... Dường như không phải là rất quan trọng.” Vốn là không muốn nói, nhưng nhìn bộ dạng của anh rất muốn cô trả lời, cô chỉ có thể đáp. “Có thể sẽ.”

Câu trả lời rất khuôn mẫu, nhưng trong lòng cô hiểu rõ, cô sẽ không đi tìm người đàn ông khác đưa ra việc kết hôn giả. Chỉ là nếu nói thật như vậy, anh sẽ cảm thấy rất kỳ quái, đến lúc đó cô càng không có cách nào giải thích.

Nhưng trả lời xong, thấy vẻ mặt của anh cứng ngắc, khiến cô có chút hối hận, cô không nên chưa suy nghĩ đã đưa ra yêu cầu giao dịch với anh, như vậy giống như đang uy hiếp, anh nổi giận cũng là lẽ đương nhiên.

Như vậy, hiện tại cô nên làm thế nào, mới khiến cho bầu không khí không lúng túng như vậy nữa?

Giang Tâm Nghiên bung lên ly cà phê vừa rồi Chu quản gia mang vào, muốn uống chút gì đó để giảm bớt căng thẳng trong lòng mình, tay cầm không chắc run run, làm cho cà phê tràn ra ngoài, vẩy vào mu bàn tay của cô.

Lần này lại như vậy, cô thật đúng là không làm được việc gì tốt cả... Cô thất vọng đặt ly cà phê xuống, muốn tìm khăn tay để lau tay, Lê Khang lại đưa khăn tay của anh cho cô.

“Cầm đi.”

Cô sững sờ nhìn khăn tay trên tay anh, anh không phải đang tức giận sao?

“Cầm lấy lau đi.” Anh gần như dùng giọng điệu ra lệnh để lặp lại lời nói.

“Được, cảm ơn anh.” Mặt Giang Tâm Nghiên ửng đỏ, nhận lấy khăn tay, khăn tay vuông vẫn được gấp ngay ngắn, cảm giác cũng giống như con người của anh, lúc nào cũng nghiêm túc.

Thế mà không ngờ anh lại có hành động dịu dàng như một thân sĩ, cô cảm thấy rất kinh ngạc, có lẽ... Người đàn ông này hoàn toàn không giống với sự lạnh nhạt mà anh biểu hiện ra bên ngoài.

Sau khi lau sạch tay cô nói: “Khăn tay sau khi tôi giặt sạch sẽ trả lại cho anh.”

“Không sao.”

“Lê tiên sinh, tôi...”

“Tôi không có loại rắc rối như cô vừa nói”

“Cái gì?” Giang Tâm Nghiên đang định hủy bỏ giao dịch mà cô đã đưa ra, thì Lê Khang lại đột nhiên thốt ra một câu như vậy, mà lời nói của anh cũng sâu sắc giống như con người của anh vậy, làm cho người ta lập tức không cách nào hiểu được.

Ý của anh là nói, anh không có bạn gái cũng không có đối tượng kết hôn sao?

“Còn nữa, tôi đồng ý với bản hợp đồng mà cô đưa ra.”

“Cái gì? Anh đồng ý?”

Ở trong phòng làm việc của Lê Khang, Dương Uy Hàn rất vui khi nghe thấy miếng đất đã không có vấn đề gì nữa, kết quả ngờ đâu Giang đại tiểu thư lại có thể đề xuất kết hôn giả với anh Khang làm điều kiện trao đổi, việc này quả khoa trương rồi. Càng làm cho người ta kinh ngạc đó là, anh Khang lại có thể đồng ý?

“Anh Khang, sao anh lại đồng ý?”

“Bởi như vậy thì hai bên đều có lợi không phải sao? Giang đại tiểu thư không muốn ông nội của cô ấy phải bận tâm về hôn sự của cô ấy nữa, làm một người cháu gái hiếu thảo, mà chúng ta có thể mượn việc này lấy được miếng đất mà chúng ta muốn, công ty tương lai sẽ thu lợi rất lớn, loại hợp đồng này rất công bằng.”

Nghe qua thật sự không tồi, nhưng anh vẫn cảm thấy hy sinh quá lớn.

“Anh Khang, anh nghĩ tôi hay không, kết hôn giả thực ra vẫn là kết hôn, có hôn nhân trong tên của chúa Giê-su! Cho dù là chúng ta muốn miếng đất đó, vậy cũng còn có biện pháp khác, anh không cần vì thế mà hy sinh hôn nhân của mình.” Dương Uy Hàn không tán thành nói.

Lê Khang về mặt bình tĩnh đáp: “Anh nếu như đã đồng ý, thì sẽ không hủy bỏ. Còn nữa, anh hy vọng cuộc giao dịch với Giang đại tiểu thư, đừng để cho những người khác biết.” Dương Uy Hàn không phải là không biết chuyện gì mà Lê Khang đã quyết định thì sẽ không thay đổi, nhưng loại hợp đồng này chẳng những buồn cười, mà còn khiến cho người ta có cảm giác trào cao, quả thực là khinh người quá đáng.

“Người nhà họ Giang đều dùng loại thủ đoạn uy hiếp như vậy để làm việc sao? Nhiều năm trước thì bức hôn tổng giám đốc của điện tử Minh Đạt, chỉ là người ta không từ chối bọn họ, mất mặt lớn, không ngờ hiện tại Giang đại tiểu thư lại sử dụng thủ đoạn giống như vậy. Lần này càng quá đáng, cái gì kết hôn giả? Cái gì hợp đồng hôn nhân? Nghe qua chính là Giang đại tiểu thư không muốn đi xem mắt, cho nên tìm một người đàn ông làm bom khói, để cho bản thân ngày ngày vui vẻ đi tiếp con đường của mình, nói trắng ra chính là trò chơi của thiên kim đại tiểu thư mà thôi, cho nên nói, em ghét nhất loại thiên kim đại tiểu thư tự cho mình là đúng đó.”

“Bây giờ người đồng ý là anh, cậu không cần phải tức giận như thế.” Bản thân Lê Khang không nghĩ như vậy.

“Anh Khang, sao anh có thể bình tĩnh như thế? Nghe cái loại thiên kim đại tiểu thư đưa ra hợp đồng vô lý đó, anh chẳng lẽ không cảm thấy tức giận chút nào sao? Cô ta rõ ràng là xem thường người!”

Xem thường người? “Cô ấy không có ý đó, đơn thuần chỉ là muốn tìm người kết hôn giả.” Đây là quan điểm của anh, cũng tin đó là sự thật, từ đầu tới cuối, anh cũng không cảm thấy Giang Tâm Nghiên coi thường anh. Ngược lại, hai người trong quá trình nói chuyện với nhau, mặc dù cô cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng anh có thể nhìn ra được cô rất khâm trọng, mới có thể làm cho cả phe cũng bị đổ, may mà lý cả phe đó không nóng.

Nếu đã dám đưa ra điều kiện giao dịch với anh, thái độ của cô không phải là nên cứng rắn hơn? Hoặc giống như Uy Hàn đã nói, hàng ngàn mối đe dọa anh cũng không đồng ý chứ đừng nói là chuyện về miếng đất, vậy mà người phụ nữ sau đó thậm chí nói không đồng ý cũng không sao, cô vẫn sẽ giúp anh khuyên ông nội đem miếng đất đó bán cho anh...

Anh còn nhớ tính cách của cô khi còn nhỏ không có dịu dàng như vậy, rất kiêu ngạo ngang ngược.

Anh không thấy kinh ngạc việc mình sẽ đồng ý, trên thực tế khi cô vừa nhắc tới, anh đã muốn gật đầu rồi, nhưng cũng giống như lần trước nhận cả phê của cô, anh muốn biết tại sao cô lại tìm anh kết hôn giả?

Kết quả, cô lại còn nói nếu anh không đồng ý, thì sẽ đi tìm người đàn ông khác kết hôn giả?! Anh không muốn tức giận cũng khó.

Thật là một người phụ nữ ngốc nghếch!

“Anh Khang, sao anh lại nói giúp cho loại đại tiểu thư tùy hứng đó? Anh thật sự quyết định muốn kết hôn với cô ta sao?” Dương Uy Hàn hỏi lại lần nữa.

“Đúng.” Lê Khang kiên định gật đầu.

Dương Uy Hàn nhìn người trước mặt cùng nhau lớn lên, thân như anh cả giống như huynh đệ, cảm thấy anh Khang đồng ý, không hẳn là chỉ đơn giản là vì miếng đất đó, chỉ là anh cũng đoán không ra nguyên nhân khác.

“Anh Khang, lẽ nào anh muốn sau khi lấy được miếng đất đó, sẽ lập tức ly hôn với Giang đại tiểu thư? Anh dự định như vậy sao? Nếu là như vậy, anh cần phải nhìn rõ xem trên hợp đồng hôn nhân có chú thích phải làm vợ chồng giả bao lâu không?” Mặc dù anh cảm thấy anh Khang sẽ không chơi loại thủ

đoạn như vậy, nhưng đối phó với loại đại tiểu thư tùy hứng đó, cho dù là làm như vậy cũng không có gì đáng trách.

Làm vợ chồng già bao lâu? Lê Khang đột nhiên nghĩ đến, người đưa ra giao dịch, dường như cũng không đặc biệt nói rõ thời gian bọn họ làm vợ chồng già là bao lâu..... Nhưng mà không sao cả, anh không có loại dự tính như Uy Hàn nói.

“Bọn anh cũng chưa đi sâu nói chi tiết về hợp đồng, tóm lại nếu anh đã đồng ý, thì không cần nói thêm cái gì nữa.”

Một tuần sau đó, Lê Khang chính thức tới nhà họ Giang thăm hỏi, sau đó là đề nghị kết hôn.

Giang Đông Thành đối với việc cháu gái muốn kết hôn cùng với Lê Khang, cảm thấy hết sức kinh ngạc.

“Tâm Nghiên, đây là có chuyện gì? Tiểu tử này nói muốn tới cầu hôn?” Mặc dù bị bệnh mà sắc mặt không tốt, nhưng ánh mắt của ông tinh anh vẫn tinh tường nhìn sâu xa như cũ, người phụ nữ trước mắt nhìn vào Lê Khang. Người đàn ông này trước đây không lâu còn cử người tới mua đất của ông, bây giờ lại biến thành đến cầu hôn?

Ông đã nghe qua câu chuyện của tiểu tử Lê Khang này, tay trắng làm nên sự nghiệp, một mình thành lập quản lý điện tử Đông Tường đã nhanh chóng dẫn đầu giới quang điện của Đài Loan. Đương nhiên, muốn xây dựng ra một vương quốc sự nghiệp chỉ dựa vào nỗ lực là không đủ, thủ đoạn kinh doanh cũng rất quan trọng, ông là người từng trải, có những thủ đoạn nào ông rất rõ, nghe nói tiểu tử này ăn tươi công ty của người khác cũng đơn giản giống như nuốt một cái bánh bao hấp, cho nên danh tiếng không tốt.

Mà từ sau khi bước vào, đừng nói là khản trương hay hoảng hốt, tiểu tử này ngay cả lông mày cũng không động một cái, từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ về mặt trước sau trầm ổn tĩnh táo. Không chỉ nhìn thâm trầm, mà khí thế của anh ta còn khiến cho người bình thường có cảm giác bị áp bức, xem ra tin đồn của truyền thông về anh ta không phải là vô căn cứ, tiểu tử này thật sự có bản lĩnh không nhỏ.

Chỉ là, cháu gái bảo bối của ông làm sao có thể kết giao với tiểu tử này đây?

Ngay mười phút trước, cháu gái còn mời ông đến phòng khách ngồi, nói là nó có một người bạn đến nhà thăm, ông còn nghĩ là người bạn như thế nào, lại muốn ông đặc biệt đến gặp đối phương, kết quả không ngờ là Lê Khang, sau đó bọn họ lại còn nói quyết định muốn kết hôn?!

Cho dù là tiểu tử này năng lực kinh doanh không tồi, là một nhân tài, tướng mạo cũng đủ anh tuấn, nhưng hoàn toàn không có bất kỳ gia thế bối cảnh nào, lại nghe nói xuất thân là một cô nhi, như vậy làm sao có thể xứng với tiểu công chúa của ông đây?

Giang Đông Thành không nhịn được thờ dài một hơi, việc này khiến cho Giang Khai Tâm ở bên cạnh rất hồi hộp, ông nội không đồng ý sao?

“Ông nội, xin ông hãy đồng ý hôn sự của cháu với Lê Khang.” Từ sau khi Lê Khang đến nhà, hai người chưa từng gặp lại, nhưng hai người lại gọi điện thoại không ít lần, đều là đề sắp xếp cho chuyện gặp mặt của anh và ông nội ngày hôm nay, mà hai người nếu đã sắp kết hôn, cô dĩ nhiên không thể gọi anh là Lê tiên sinh nữa, vì vậy cũng đổi cách gọi tên của anh, để tránh ông nội sinh nghi.

“Khai Tâm, con có phải là bởi vì ông nội vẫn luôn sắp xếp các cuộc xem mắt cho con, con không thích, cho nên cố ý tìm một người kết hôn muốn lừa gạt ông nội? Nếu không trước đây sao không nghe con nói chuyện gặp gỡ với Lê Khang.” Giang Đông Thành không thể không nghi ngờ cháu gái là cố ý tìm người tới kết hôn, vì không để cho ông lo lắng.

“Ông nội, hôn nhân là chuyện cả đời, con sao có thể tùy tiện tìm một người nào đó để kết hôn.” Giang Tâm Nghiên không thừa nhận đến cùng. “Thật ra con và Lê Khang đã từng gặp nhau vào tuần trước khi anh ấy đến nhà chúng ta, chúng con thường thức lẫn nhau, mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng con muốn được ở cạnh anh ấy.” Những lời này cô đã luyện tập rất nhiều lần, nhưng thật sự nói ra, vẫn làm cho cô khản trương.

“Ý của con là, con vừa gặp đã yêu tiểu tử này?”

Giang Tâm Nghiên đỏ mặt, không hiểu được ông nội tại sao có thể giải thích như vậy, cô vừa rồi rõ ràng nói hai người thường thức lẫn nhau, làm sao có thể biến thành cô vừa gặp đã yêu anh? Nhưng chuyện cho tới bây giờ cô chỉ có thể gạt đầu.

“Đạ, đại khái chính là như vậy.”

“Như vậy là loại nào? Con thực sự thích tiểu tử này?”

“Đúng.” Giang Tâm Nghiên dùng sức gạt đầu, chỉ sợ ông nội không tin.

“Tâm Nghiên, con không lừa gạt ông nội?”

“Ông nội, con làm sao có thể lừa gạt ông! Con là thật sự muốn kết hôn cùng Lê Khang.”

“Thật sao?” Giang Đông Thành nhìn về phía Lê Khang. “Cháu gái của tôi vừa gặp đã yêu cậu, rất thích cậu, còn nói nhất định muốn kết hôn với cậu, vậy còn cậu? Tôi muốn nghe ý kiến của cậu một chút?”

Giang Tâm Nghiên bất an nhìn Lê Khang, có chút lo lắng không biết anh sẽ nói cái gì, cô nhớ tới hôm qua hai người nói chuyện trong điện thoại với nhau “Ông nội của tôi có thể sẽ hỏi chúng ta, tại sao thời gian quen biết ngắn như vậy liền muốn kết hôn, đến lúc đó chúng ta phải trả lời bởi vì đối phương thường thức lẫn nhau, muốn ở bên cạnh đối phương, có thể chứ?”

“Tôi không có ý kiến.”

“Khoan đã. Ông nội tôi có thể sẽ hỏi anh, tôi thích ăn cái gì, tôi không kén ăn, chỉ có điều không thích ăn cay, vậy còn anh? Anh thích ăn cái gì không thích ăn cái gì?”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc mấy giây. “Không có gì để nói.”

“Nhưng mà... Được rồi, thì cứ nói anh cũng không kén chọn là được rồi.” Giang Tâm Nghiên thay anh trả lời. “Đúng rồi, công việc của tôi là nhà thiết kế trang phục của Thời trang trẻ em, anh nhất định đoán không ra. Mặc dù tôi học âm nhạc, nhưng vì rất thích quần áo dễ thương của các bạn nhỏ, cho nên đôi nghề làm nhà thiết kế thời trang trẻ em.” Cô phát hiện mình nói một đồng, nhưng đối phương lại không có phản ứng. “Xin lỗi, tôi nói quá nhiều chuyện không quan trọng, anh có thể không muốn nghe chúng.”

“Sẽ không, tôi đang nghe, cô có thể tiếp tục nói.”

“Được.”

Tối qua hai người nói chuyện điện thoại, hầu như đều là cô nói, cho nên bây giờ cô không biết anh sẽ làm thế nào trả lời câu hỏi này của ông nội, chẳng lẽ nói “Không có ý kiến.”

Hay là để cô thay anh trả lời câu hỏi của ông nội tốt hơn.

“Ông nội...”

“Xin ông hãy yên tâm giao cháu gái cho cháu, cháu sẽ cho cô ấy một gia đình ấm áp ổn định.”

Giang Tâm Nghiên sững sờ nhìn Lê Khang, ai không biết, nhất định sẽ cho rằng anh thật lòng thỉnh cầu ông nội đáp ứng để cho bọn họ kết hôn, bởi vì ngay cả cô cũng cảm thấy giọng điệu của anh lúc này kiên định bình tĩnh nghe rất chân thành, giống như thật lòng muốn lấy cô làm vợ.

Giang Đông Thành trầm ngâm một chút. “Tiểu tử, tôi đồng ý hôn sự của cậu với cháu gái tôi.”

Ông nội đồng ý? Đơn giản như vậy? Giang Tâm Nghiên kinh ngạc không thôi, vừa rồi bất luận cô nói cái gì, ông nội nhất định không tin, kết quả Lê Khang chỉ nói một câu, ông nội ngay lập tức gật đầu đồng ý hôn sự của bọn họ?

Nhưng dù sao đi nữa, ông nội đồng ý là tốt rồi, lúc đầu cô còn lo ông nội sẽ không đồng ý, hoặc là hôm nay sẽ vấp phải trắc trở, còn phải trở lại lần thứ hai, lần thứ ba, ai ngờ không đến mười phút thì nói được rồi.

“Tiểu tử Lê Khang, có một chuyện tôi muốn biết ý kiến của cậu.”

“Xin ông cứ nói.”

“Sau khi cậu kết hôn với cháu gái tôi, cậu cảm thấy hai công ty của chúng ta, ai sẽ thu được lợi tương đối lớn?” Thương nhân sống trong thương giới chỉ nói về lợi ích, hơn nữa đây cũng coi như câu hỏi Giang Đông Thành kiểm tra cháu rể tương lai.

“Hai bên đều có lợi. Công ty Giang thị mặc dù bây giờ quy mô không bằng trước kia, nhưng ở Đài Loan vẫn có vị trí hết sức quan trọng, Đông Tường thì có sự lâu đời làm hậu thuẫn, danh tiếng của công ty và độ tin nhiệm sẽ cực kỳ tăng lên, điều này đối với sự phát triển trong tương lai của Đông Tường mạng lại lợi ích lâu dài còn công ty Giang thị giống như được rót vào sinh mệnh và sức sống mới, cùng với Đông Tường không ngừng mở rộng, kèm theo cổ phiếu của công ty Giang thị cũng tăng lên, các chuyên gia đã nhìn thấy sự phát triển lần thứ hai của Giang thị, cho nên cháu nói, hai bên đều có lợi.”

“Xem ra cậu đã sớm phân tích tất cả kết quả mang lại sau khi hai nhà liên hôn.” Giang Đông Thành nhìn như không vui nói, nhưng sau đó lại lộ ra tiếng cười cường tráng đã lâu. “Ha ha ha, tiểu tử, ông thích cháu. Không tồi, công ty Giang thị tuyệt đối sẽ đứng ở vị trí đứng đầu một lần nữa.”

Ông nội đã rất lâu không vui vẻ như vậy, Giang Tâm Nghiên thấy rất cảm động, mặc dù cô không hoàn toàn hiểu bọn họ nói hai bên đều thu lợi là cái gì, nhưng chỉ cần ông nội vui vẻ thì tốt rồi.

“Ta quyết định rồi, ta không những đồng ý hai người các cháu kết hôn, hơn nữa hôn lễ phải tổ chức nhanh một chút.” Giang Đông Thành cười vui vẻ, cũng vì liên quan đến cười to, khí sắc dường như tốt hơn rất nhiều, cảm giác giống như thoát cái đã trẻ ra mười tuổi.

“Ông nội, về chuyện hôn lễ con muốn khiêm tốn một chút...” Dù sao cũng là kết hôn giả, cô không muốn thu hút quá nhiều sự chú ý từ giới truyền thông.

“Làm sao có thể khiêm tốn, Giang lão ta gả cháu gái, đương nhiên muốn làm thật náo nhiệt.” Giang Đông Thành quay đầu lại nói với Chu quản gia: “Lão Chu, gọi điện thoại cho thư ký của tôi và giám đốc Hoàng, yêu cầu bọn họ lập tức đến nhà, tôi muốn đem tin vui về hôn lễ nói với tất cả truyền thông.”

“Dạ.” Chu quản gia lập tức xoay người đi gọi điện thoại.

“Ông nội...”

“Tâm Nghiên, sau khi kết hôn vợ chồng các cháu phải cố gắng một chút, sinh mấy đứa trẻ biết không? Ông vẫn luôn đợi được ôm cháu đấy. Ông thấy ông vẫn là gọi điện thoại cho phóng viên Lý của tuần san tốt hơn, ha ha ha.”

Nhìn thấy ông nội vui vẻ đứng dậy đi vào thư phòng, Giang Tâm Nghiên một mặt vui vì thần sắc của ông nội đã tốt hơn rất nhiều, mặt khác lại âm thầm lo lắng, cô và Lê Khang là kết hôn giả, ở đâu ra đứa bé!

Sau khi nói chuyện đính hôn, Giang Tâm Nghiên tiễn Lê Khang về.

Trừ lúc nói chuyện với ông nội, sau đó Lê Khang cũng không nói nữa, trên mặt cũng không nhìn ra có biểu tình đặc biệt gì, cuối cùng anh có ý kiến gì không?

Thật ra bây giờ trong lòng cô rất rối bời, thậm chí không biết bản thân mình làm ra quyết định như vậy có phải hay không sai lầm rồi?

Sau khi tin tức bọn họ kết hôn công bố ra bên ngoài, hai người chắc hẳn sẽ có một thời gian tiêu điểm chính cho cuộc truy đuổi của giới truyền thông.

Còn có chính là đứa bé, ông nội nếu vẫn không đợi được chất, chắc chắn sẽ cảm thấy rất thất vọng...

Bạn thân Dịch Thiên khi biết cô muốn kết hôn cùng Lê Khang, cũng khuyên cô không nên làm như vậy, lo lắng sau này cô phải nói dối tiếp nữa, càng lo lắng Lê Khang đồng ý là bởi vì có mưu đồ khác, bởi vì thanh danh của anh ở trên thương trường không tốt lắm, lại thích thôn tính công ty của người ta, cho nên Dịch Thiên vẫn khuyên cô phải cân nhắc kỹ.

Thành thật mà nói, cô không hề lo lắng về những điều Dịch Thiên nói, bởi vì chuyện này từ đầu đến cuối đều là cô liên lụy đến Lê Khang, nhưng cho tới bây giờ, anh vẫn luôn phối hợp với cô, mặc dù hai nhà hiện nay khả năng kinh tế không sai biệt lắm, nhưng sự phát triển của Đông Tường trong tương lai khẳng định sẽ còn hơn Giang thị, cũng cô kết hôn hình như còn uất ức cho anh.

Nhìn thân ảnh cao lớn đang đi phía trước, trong lòng cô cảm thấy một trận áy náy, sự việc dường như trở nên càng lúc càng phức tạp, bây giờ không chỉ là chuyện của cô và anh.

Lúc này, Lê Khang đột nhiên dừng bước, làm cho Giang Tâm Nghiên đi đằng sau thiếu chút nữa đâm vào anh.

Anh xoay người nhìn cô. “Cô làm sao vậy?”

Bây giờ anh đang quan tâm cô sao? Làm sao có thể? Nhớ tới ngày đó ở trong phòng sách anh dịu dàng lau tay cho cô, vội vàng lấy ra khăn tay của anh từ trong túi áo của mình.

“Khăn tay của anh, ngày đó rất cảm ơn anh.” Cô tự tay giặt khăn tay, cũng gấp rất chỉnh tề, trả lại cho anh.

“Không cần khách sáo.” Lê Khang lấy lại khăn tay. “Cô có lời muốn nói.”

“Ừ. Tôi đang nghĩ, nếu bây giờ anh muốn hủy bỏ giao dịch giữa hai chúng ta cũng không sao, thực ra tôi không nên kéo người vô tội là anh vào vấn đề của tôi... thật xin lỗi, tôi sẽ đi nói rõ ràng với ông nội tôi, tất cả mọi chuyện đều không liên quan tới anh, tất nhiên cũng sẽ không có hôn lễ.”

Cầm Lê Khang hơi căng thẳng. “Đây là giao dịch, bởi vì đối với tôi có lợi, tôi có thể lấy được miếng đất mà tôi muốn, công ty cũng thu được không ít lợi, cho nên tôi mới chịu đồng ý, cô không cần suy nghĩ quá nhiều.”

“Tuy là nói như vậy, nhưng anh có nghĩ tới không, truyền thông phò trương rất lớn có thể bất cứ lúc nào hỏi tới tình cảm của chúng ta, thậm chí là cuộc sống sau hôn nhân, hoặc là phải tiếp nhận phỏng vấn... Các vấn đề có thể theo nhau mà đến, là tôi không đủ chu đáo, rất xin lỗi vì yêu cầu vô lý của tôi đã khiến anh bị quấy nhiễu, tóm lại, tôi sẽ đi nói thật rõ ràng với ông nội...”

“Cô cho rằng cô nói việc không liên quan tới tôi, thì Giang lão gia sẽ đem miếng đất bán cho tôi sao?”

Giang Tâm Nghiên không cách nào trả lời, với tính cách của ông nội, ông khẳng định sẽ rất tức giận, nhưng đương nhiên sẽ không giận cô, mà sẽ đem sự tức giận chuyển lên người Lê Khang. Cho dù cô nói việc này không liên quan đến Lê Khang, ông nội cũng nhất định sẽ mang hận, về phần miếng đất, hẳn là nói cũng không cần phải nói nữa.

Lê Khang nhìn chằm chằm vào gương mặt tinh khiết xinh đẹp trước mặt. “Tôi nếu đã quyết định, thì sẽ không thay đổi.”

“Nhưng mà...”

“Vừa rồi không phải ông nội cô cười rất vui vẻ sao, chẳng lẽ cô muốn làm cho ông thất vọng?”

Cho dù bây giờ không thất vọng, sau này cũng sẽ bởi vì chậm trễ không được ôm chặt mà thất vọng, đây chỉ là thời gian sớm muộn thôi. (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn). Giang Tâm Nghiên nghĩ như vậy, nhưng Lê Khang không cho phép cô đổi ý.

“Chuyện là do cô bắt đầu, hiện tại đã không có đường rút lui, thì cứ theo như giao dịch của chúng ta mà tiến hành. Tôi bên này không có bất kỳ vấn đề gì, hy vọng cô cũng như vậy.” Nói xong, anh lập tức lái xe rời đi.

Nhìn thấy chiếc xe màu bạc ngênh ngang rời đi, Giang Khai Tâm thở dài, tất cả thật sự không có vấn đề?

Bỏ đi, nếu chính anh cũng nói sẽ không có bất kỳ vấn đề gì, như vậy cô cũng không có vấn đề.

Chương 3

“Hôn nhân tám mươi tám tỷ” là tiêu đề mà truyền thông viết về Lê Khang và Giang Tâm Nghiên cuộc hôn nhân của hai người, bởi vì tài sản của công ty hai nhà tính toán lên khoảng tám mươi tám tỷ, nghe nói bản thân Giang lão không chỉ hài lòng cháu rể, cũng vì “Hôn nhân tám mươi tám tỷ” việc miêu tả này cảm thấy rất vui vẻ, vì cái này đại biểu cho công ty của hai nhà đều sẽ hưng thịnh.

Một tuần sau khi tin vui được công bố đến nay, Giang Tâm Nghiên hầu như không ra ngoài, cô không thích làm tâm điểm chú ý của truyền thông, vì vậy tất cả đều giao cho ông nội ra bên ngoài nói chuyện. Ban đầu cô rất lo lắng sức khỏe của ông nội sẽ không chịu được nhiều cuộc phỏng vấn như vậy của truyền thông, kết quả khí sắc của ông cụ lại có thể càng ngày càng tốt, mái tóc trắng cũng nhuộm đen rồi, xem ra đã sắp khôi phục lại khí thế của Giang lão hồ phong hoán vũ... Cô kết hôn ông nội vui đến như vậy sao?

Bây giờ, giống như Lê Khang nói, cô đã không có đường rút lui rồi.

Một ngày này, Lê Khang lái xe tới đón cô cùng nhau đi chụp hình cưới, truyền thông nhận được tin tức nho nhỏ đã sớm đợi ở trước cửa hàng áo cưới, nhìn đám đông đang tập trận ở cửa tiệm, cô rất lo lắng, không muốn xuống xe, rất muốn xin Lê Khang lái xe trở về, nhưng cô cũng biết công việc của Lê Khang rất bận, thật không dễ mới bỏ ra thời gian một buổi chiều để đến cửa hàng áo cưới chụp hình, nếu cô muốn đổi ngày, anh có thể sẽ rất khó khăn, hơn nữa cũng không bảo đảm lần sau cũng không có truyền thông tới chặn người.

"Không xuống xe sao?" Sau khi đậu xe xong, Lê Khang hỏi.

Giang Tâm Nghiên nuốt nước miếng, vô dụng mà nhìn anh.

“Không cần căng thẳng, nhớ kỹ bây giờ chúng ta là vợ chồng chưa cưới, thoải mái đối mặt với truyền thông là được.”

“Được.”

Cô hít một hơi thật sâu, vừa mới cùng anh xuống xe, rất nhiều truyền thông lập tức đem hai người bao bọc vây quanh, đèn flash càng thêm nháy xuống, lúc này, anh nắm lấy tay cô, cô sửng sốt, ngay sau đó hiểu đây là việc làm cần thiết, tiếp theo chỉ thấy thái độ của anh hào phóng bình tĩnh trả lời các câu hỏi của phóng viên, vai vị hôn phu diễn thật tốt.

“Giang tiểu thư, có người cho biết cách đây không lâu cô hẹn hò với nhị công tử của chứng khoán Khải Trung, đây là sự thực sao? Vì sao đột nhiên lại cùng với Lê tiên sinh kết hôn chớp nhoáng?”

"Giang tiểu thư, có người nói cô đã có thai, đây là sự thực sao?"

"Giang tiểu thư, cô thật sự là vì đứa bé mới vội vã kết hôn sao?"

Đối mặt với sự chất vấn liên tiếp của truyền thông, Giang Tâm Nghiên không nhận được cơ hội rút lui, cô quả nhiên vẫn không quen như vậy bị thẩm vấn giống các tù nhân.

Đột nhiên cô cảm thấy bàn tay to đang nắm tay cô tăng thêm lực mới nói... Lê Khang là đang động viên cô sao? Sau đó anh liền thay cô giải quyết tình trạng khó khăn.

"Xin lỗi, về vấn đề riêng tư không cách nào trả lời, hiện tại xin cho chúng tôi đi vào chụp hình, đã trễ rồi."

Nói xong, anh nắm tay của cô, cô thì dựa chặt vào bên cạnh anh, cùng nhau đi vào cửa hàng áo cưới.

Khi Giang Tâm Nghiên trang điểm xong, thay vào sự lộng lẫy mà không mất đi màu trắng xinh đẹp tiêu chuẩn của áo cưới, nhìn bộ dáng bản thân mặc áo cưới màu trắng ở trong gương, cô vẫn không thể tin mình thực sự sắp kết hôn. Mặc dù là kết hôn giả, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên mặc áo cưới, vẫn là làm cho người ta không khỏi kích động cùng khẩn trương.

“Giang tiểu thư, da của cô rất trắng, bộ áo cưới mặc trên người cô thật sự rất đẹp, thật là đẹp.”

Nghe nhân viên phục vụ của cửa hàng áo cưới nói như vậy, Giang Tâm Nghiên khẽ mỉm cười. Bởi vì liên quan đến thời gian, cô và Lê Khang đã lựa chọn ở trong phòng chụp hình cưới.

Sau khi trang điểm xong, nhân viên phục vụ đỡ cô đến phòng chụp hình, cô nhìn Lê Khang ngồi ở bên cạnh, về mặt chuyên chú xem tài liệu trên tay. Không lãng phí từng giây từng phút, thật sự làm theo nguyên tắc sử dụng bốn mươi tám giờ thành hai mươi bốn giờ.

Nhìn thấy cô tới, anh thu hồi mấy tính bâng, đứng dậy đi về phía cô.

“Cô dâu rất đẹp.” Giữ lại chòm râu dê, đang điều chỉnh dụng cụ chụp hình, người đàn ông thoạt nhìn giống như nhiếp ảnh gia cười nói.

Giang Tâm Nghiên đối mặt với sự khen ngợi, có chút xấu hổ mỉm cười, mọi người đều nói cô rất đẹp, như vậy người đàn ông đứng ở trước mặt của cô? Lê Khang cao hơn 1m80, chỗ đứng trong phòng chụp hình không tính là lớn càng lộ ra vẻ cao lớn rắn rỏi, thành thật mà nói, anh cứ như vậy thẳng tắp đứng ở trước mặt cô, một đôi mắt thâm trầm nhìn chằm chằm cô không nói, càng làm cho cô cảm thấy khẩn trương không dứt, tim đập nhanh hơn.

Rốt cuộc nhìn có được hay không, anh dù sao cũng nên nói một tiếng chứ.

Kết quả, Lê Khang cái gì cũng không có nói.

Cũng đứng, lấy quan hệ của bọn họ, năng còn kỳ vọng anh sẽ nói với cô những lời khen ngợi gì, trong lòng bọn họ cũng rất rõ ràng, đây là cuộc “Giao dịch.”

Thật may là mặc dù không có nói chuyện, nhưng anh vẫn chủ động dắt tay cô, chân của cô cũng phối hợp bước tới. Mặc dù đây có lẽ lại là đang diễn kịch, nhưng Giang Tâm Nghiên đối với anh không có lạnh nhạt mà chống đỡ có chút uất ức, ít nhất anh là người rất thân sĩ.

Lần trước anh đưa khăn tay cho cô lau tay, cô đã cảm thấy anh không giống như vẻ lãnh khốc bề ngoài, mà vừa rồi anh cũng ở trước mặt truyền thông bảo vệ cô... Có lẽ, thật ra anh là một người đàn ông rất dịu dàng.

Bị bàn tay to lớn ấm áp của anh nắm, cô nghĩ thầm, cứ như vậy cùng người đàn ông này kết hôn, hình như là một lựa chọn không tệ.

Sau khi chụp hình cưới xong, hành trình kế tiếp của hai người chính là đi đến chỗ Giang Tâm Nghiên ở sau khi kết hôn, cũng chính là chỗ ở hiện nay của Lê Khang.

Mấy ngày trước khi anh nói với cô, phòng của cô sau khi cưới đã chuẩn bị xong rồi, thành thật mà nói cô có chút sửng sốt, bởi vì cô vốn cho rằng anh muốn cô tiếp tục sống ở nhà, dù sao bây giờ mọi người đều rất bận rộn, vợ chồng vì công việc mà sống xa nhau còn nhiều mà, ông nội bên kia lại tìm thêm lý do nói là được rồi. Dù sao bọn họ còn không được coi là bạn bè, sống cùng với người không quen biết, cuộc sống ít nhiều cũng có chút bất tiện.

Nào biết anh lại giúp cô chuẩn bị xong phòng ở, chắc là vì không để cho cô khó xử, nhìn anh đang mở cửa, người đàn ông này nói rất ít, thái độ lạnh nhạt, vẻ mặt cũng rất lạnh, nhưng không ngờ suy nghĩ lại tinh tế như vậy.

“Có vấn đề gì không?” Phát hiện cô vẫn nhìn chằm chằm vào mình, Lê Khang nghiêng mặt sang bên hỏi.

“Không có.” Giang Tâm Nghiên mỉm cười lắc đầu.

Sau khi anh mở cửa, cô đi theo anh vào chung cư, ở đây chọn chung cư tráng lệ mặc dù hơi xa khu trung tâm một chút, nhưng cảnh vật xung quanh rất đẹp và tĩnh mạch, hẳn là lý do anh sống ở đây, xem ra anh chính là một mẫu người không thích ồn ào.

Đi vào phòng khách, cô lại bị cảnh tượng trống rỗng trong phòng dọa sợ, mặc dù những vật dụng trong nhà nên có đều có, nhưng trừ những vật đó ra cái gì cũng không có.

Không giống nhà của cô, bốn vách tường treo đầy những bức tranh nổi tiếng, bởi vì không phải những bức tranh nổi tiếng ông nội sẽ không mua. Còn nữa, trong phòng khách cũng bày không ít điều khác hoặc bình hoa đắt tiền.

Mặc dù cô cảm thấy ông nội có chút khoa trương, nhưng nào biết Lê Khang cũng khoa trương như vậy, cả nhà trừ đồ nội thất ra, hoàn toàn không có bất kỳ đồ trang trí dư thừa. Tường tượng một mình anh ngồi ở trong phòng khách, bóng dáng đó sẽ cô tịch biết bao...

“Đây là phòng khách, bên kia là phòng ăn, đi tiếp qua là phòng bếp.” Lê Khang giới thiệu đơn giản, “Tôi dẫn cô tới phòng của cô.”

Hai người đi vào gian phòng mà Lê Khang đã chuẩn bị cho Giang Tâm Nghiên, không ngoài ý, giống với bên ngoài phòng khách, đồ nội thất trang bị cơ bản đều có, cái khác là vô cùng đơn giản.

Nhìn từ lúc bước vào tới giờ cô vốn không nói chuyện, anh hỏi: “Cô không thích phòng này sao? Hay là muốn đi xem phòng khác?”

Ngôi nhà hàng trăm mét vuông này là anh đã mua ba năm trước, quy cách bố phòng hai phòng khách, ngoài phòng ngủ chính và phòng đọc sách ra, còn có hai phòng cho khách. Trước đây, anh thuê phòng sống ở một phòng khoảng ba mươi mét vuông, cùng ở với Uy Hân, bất quá bạn gái bên cạnh tiểu tử kia không ít, anh không thích bị quấy nhiễu, vì vậy đã mua một căn nhà khác chuyển đi.

Sau đó Uy Hân cũng mua một căn nhà, ở nội thành, anh ta thích náo nhiệt.

Giang Tâm Nghiên cười khẽ. “Không cần. Tôi thích phòng này.” Nơi này tầm nhìn ngoài cửa sổ bát ngát, cảnh quan cũng rất tốt, hơn nữa cô chú ý tới, từ cửa lớn đến phía sau, phàn là tủ giày, ghế sofa đến TV các loại, đều chỉ có xám, đen trắng ba loại màu sắc, chỉ có phòng của cô là màu sắc tươi sáng. Mặc dù không có điểm dư thừa, nhưng tổng thể xem ra rất thoải mái, có lẽ là bởi vì dụng tâm của người chuẩn bị.

“Như vậy gian phòng cách vách cũng cho cô sử dụng, cô muốn làm thành phòng sách hoặc phòng làm việc đều có thể.”

“Ừ, tôi biết rồi, cảm ơn anh.” Cô thật lòng thích môi trường ở đây. “Về sau nếu sống cùng nhau, tôi sẽ trả một nửa chi phí sinh hoạt... Đúng rồi, tôi có đem bản hợp đồng giao dịch đến.”

“Chúng ta đến phòng khách đi.”

“Được.”

Vợ chồng hai người ngồi trong phòng khách, nhìn bản hợp đồng giao dịch mà Giang Tâm Nghiên soạn thảo, nội dung gồm mười mục, bao gồm không cần phải thực hiện như vợ chồng thật, không can thiệp vào chuyện riêng của nhau.... Nhìn thấy Lê Khang chỉ đại khái nhìn thoáng qua sau đó liền muốn ký tên, cô vội vàng ngăn cản, “Có lẽ anh nên xem kỹ sau đó hãy ký tên.”

“Có cái gì phải đặc biệt chú ý sao?” Anh hỏi.

“Hợp đồng hôn nhân của chúng ta mặc dù không có thời hạn, nhưng chỉ cần một bên không chịu được, không thể sống chung với nhau nữa, hay hoặc là có đối tượng yêu thích, như vậy sẽ ngay lập tức được yêu cầu hủy bỏ hợp đồng, bên kia phải đồng ý ly hôn vô điều kiện, cái này ở điều thứ năm. Còn có...” Cô vẫn chưa nói hết, đã thấy anh ký xong tên của mình rồi.

“Còn có cái gì?” Anh và cô trao đổi bản hợp đồng, tiếp tục ký tên.

“A, thật ra thì đã viết ở bên trong hợp đồng, lúc nào rảnh anh cứ từ từ xem là được.” Nhìn anh dứt khoát như vậy, cô đành phải ký tên theo.

Sau khi ký tên xong, Giang Tâm Nghiên nhìn anh, không lâu sau cô sẽ sống cùng anh, cũng không biết vì sao, cô hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi hay lo lắng, ngược lại có chút mong đợi.

Vậy còn anh? Cũng sẽ có mong đợi, hay là cảm thấy phiền phức hoặc rắc rối?

Đột nhiên, cô rất muốn biết suy nghĩ của anh.

“Thế nào? Tại sao lại nhìn tôi như thế?” Anh phát hiện đôi đồng tử của cô vừa rồi vẫn luôn nhìn anh.

“Tôi đang nghĩ, nếu như anh hối hận, muốn hủy bỏ bản hợp đồng này, bây giờ vẫn còn kịp.”

“Cô hối hận rồi sao?” Nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, Lê Khang hỏi ngược lại.

Giang Tâm Nghiên cười lắc đầu. “Anh có thể sẽ không tin, trên thực tế tôi còn rất kỳ vọng vào cuộc sống mới sắp tới, vậy còn anh?”

“Cô không hối hận là được rồi.” Anh thản nhiên trả lời.

Chẳng biết tại sao, cô cảm thấy giờ phút này trong lời nói của anh có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm. Là ảo giác của cô sao? Nhưng cho dù là thật, chỉ sợ là anh đang lo lắng về chuyện miếng đất. Sau này ông nội nói với cô, Lê Khang sau khi mua được miếng đất đó, công ty của anh ngay lập tức có thể mở rộng nhà máy, trong tương lai lợi nhuận rất lớn, thảo nào anh lại đồng ý hợp đồng mà cô đưa ra.

“Đúng rồi, về việc tôi sắp sống với bạn cùng phòng mới, anh có quy định đặc biệt nào muốn tôi tuân thủ không? Cũng như phòng ngủ của anh hoặc thư phòng không cho tiến vào... Giang Tâm Nghiên hỏi.

“Ngôi nhà này, mỗi nơi cô đều có thể tự do sử dụng hoặc ra vào.” Một câu nói rất đơn giản đã thể hiện được sự rộng lượng của người đàn ông không hề rụt rè.

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh. Còn nữa, sau này nếu anh có bạn tới chơi, cần nói để tôi rời đi, gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ lập tức rời khỏi.”

“Tôi không có nói cần cô phải tránh mặt bạn của tôi. Ngược lại là cô, nếu cô muốn dẫn bạn đến nhà cũng có thể, nhưng cô phải gọi điện nói trước với tôi một tiếng.”

“Tốt.” Trên thực tế phạm vi sống của cô rất nhỏ, bởi vì làm việc ở nhà, rất ít khi tiếp xúc với bên ngoài, bạn bè cô lui tới thân thiết cũng chỉ có Dịch Thiển mà thôi.

Sau đó hai người lại tiếp tục thảo luận, có chút phát hiện ngoài ý muốn hai bên có rất nhiều điểm chung, như bạn bè cũng không nhiều, không có cái loại người thường xuyên tới thăm, còn nữa, Lê Khang ngoài công việc ra thì chính là ở lại trong nhà, mà cô cũng vậy, trừ ở trong nhà thì chính là nhà thiết kế thời trang trẻ em, ngày nghỉ cũng như vậy thích ở nhà, không thích đi ra ngoài.

Bọn họ nói chuyện này, cho đến khi trời tối, coi như là hiểu biết thêm một chút về nhau, thì ra là hai người còn rất hợp nhau.

Một tháng sau, Lê Khang và Giang Tâm Nghiên kết hôn, hôn lễ diễn ra vào chủ nhật, được tổ chức ở khách sạn sáu sao.

Theo như lời của Giang lão, đây là một hôn lễ vô cùng hào hoa khí phái, hầu như tất cả các nhân vật nổi tiếng trong giới chính trị, kinh doanh đều tới, truyền thông lại tập trung ngăn cản ở cửa chụp hình phỏng vấn, dù sao “Hợp đồng hôn nhân tám mươi tám tỷ” là đề tài lôi cuốn hiện nay, có người oai phong hô phong hoán vũ trên thương trường trước đây cùng với thế hệ mới chống chọi mạnh nhất của thương nghiệp liên thủ, sẽ khuấy động ra những tia lửa gì, thật là làm người ta chờ mong.

Về phần cô dâu, chú rể làm sao vượt qua đêm tân hôn của hai người đây?

“Tôi mệt rồi, muốn đi nghỉ ngơi trước, chúc ngủ ngon.” Buổi tối hôm đó, Giang Tâm Nghiên đang lúc Lê Khang giúp cô cầm rương hành lý lớn có đồ trang điểm và áo cưới bỏ vào trong phòng của cô, nói với anh như vậy.

“Ngủ ngon.” Lê Khang đáp.

Sau đó, hai người ở trong phòng của mình trải qua đêm tân hôn.

Nếu đêm tân hôn mặc ai người đẩy ngủ, dĩ nhiên cũng sẽ không có chuyện du lịch tuần trăng mật, vì vậy buổi sáng hôm sau, Lê Khang vẫn đi làm như thường lệ.

Bất quá, lại có chút không giống với mọi khi.

Bởi vì anh vốn cho rằng tối hôm qua mệt chết, lúc này người phụ nữ vẫn còn ngủ trong phòng, lại đang mặc tạp dề xuất hiện ở cửa phòng bếp, nói cô làm bữa sáng, mái tóc dài của cô cuộn lại.

Mặt trái xoan càng thêm tỉ mỉ xinh đẹp, làm cho anh nhất thời sững sờ tại chỗ, thật sâu nhìn cô chăm chú.

Biểu tình trên mặt của Lê Khang ở trong mắt của Giang Tâm Nghiên, giống như có chút bị cô hù sợ.

“Dáng vẻ của anh xem ra rất kinh ngạc, cho rằng tôi là một đại tiểu thư không biết làm việc nhà? Hay là lo lắng tôi làm bữa sáng không ngon? Anh yên tâm, tôi mười chín tuổi đã bắt đầu học nấu ăn từ đầu bếp của gia đình tôi, cho nên tay nghề cũng không tệ lắm.”

“Mười chín tuổi thì bắt đầu học?”

“Ừ, lúc đó tôi cho rằng sau khi tốt nghiệp đại học xong liền kết hôn, do đó rất nghiêm túc học nấu ăn, muốn làm một thê tử tốt, một người vợ tốt, kết quả...” Nghĩ tới chuyện năm đó, cô cười chua xót. “Tôi nghĩ anh chắc hẳn ít nhiều cũng biết được, sau đó tôi bị bỏ rơi, đổi phượng kết hôn với người khác.” Năm đó, chuyện anh Tư Phàm cưới người khác, truyền thông còn làm huyền não một trận lớn, đương nhiên, về việc miêu tả cô hay là ông nội phần lớn đều là những tin tức xấu.

Nói xong cô nhìn lên, lúc này mới phát hiện biểu tình của anh thâm trầm cứng nhắc, so với ngày thường càng lạnh lẽo hơn, giống như đang tức giận.

Là bởi vì không thích nghe chuyện cũ của cô, hay là bực mình vì những thứ lộn xộn trong phòng bếp, bất luận là cái nào, cô cũng nên nói xin lỗi. “Xin lỗi, tôi không nói trước với anh một tiếng đã dùng nhà bếp rồi, hy vọng anh đừng tức giận, tôi chỉ nghĩ tôi muốn ăn bữa sáng, cho nên cũng làm cho anh một phần.”

“Tôi đã nói rồi mỗi một chỗ của ngôi nhà này cô đều có thể tùy ý sử dụng.”

“Vậy thì bộ dáng của anh vì sao nhìn giống như đang tức giận.” Sẽ không phải là ngày đầu tiên hai người đã nổi lên tranh chấp chứ.

Giang Tâm Nghiên có chút lo lắng, không nhận được muốn hỏi rõ ràng.

Lê Khang mím môi, cằm căng thẳng. Không sai, anh xác thực đang tức giận, hiện nay người phụ nữ ngốc này không phải vẫn còn thích người đàn ông trong miệng cô chứ? Biểu hiện của cô cho anh cảm giác này.

“Hay là nói, anh không thích ăn bữa sáng tôi làm? Cũng đúng, đã nói không can thiệp vào cuộc sống của nhau, tôi không nên cố ép anh ăn bữa sáng tôi làm.” Cô trêu chọc tự suy đoán nói.

Lê Khang không nói gì, chỉ là đi về phía bàn ăn ngồi xuống, sau đó bắt đầu ăn bữa sáng trên bàn.

Hành động này của anh lại khiến Giang Tâm Nghiên không hiểu ra sao, cô cho rằng anh đang tức giận, nhưng anh lại chạy tới ăn cái gì?

Thấy người đàn ông có chút khó hiểu, cũng giống như ánh mắt sâu xa khó hiểu kia, nhưng trong đó ít nhất cũng biết anh không giận khi cô sử dụng phòng bếp, đương nhiên, cũng không giận việc cô làm bữa sáng cho anh.

Vậy rốt cuộc anh tức giận cái gì?

Thôi, hỏi anh, hình như anh cũng không muốn nói.

Giang Tâm Nghiên không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống cùng nhau ăn sáng.

“Đúng rồi, bữa tối tôi có phải đợi anh không?”

“Tôi luôn ở công ty đến khuya, cô tự mình ăn đi.”

“Tôi biết rồi.” Cô nhớ khi còn bé ông nội luôn bận đến rất khuya mới về nhà, xem ra Lê Khang cũng là một người cuồng công việc, chỉ có thể nói thành

công không phải tự nhiên rơi xuống, đều cần phải nỗ lực cố gắng.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Lê Khang đến công ty, Vương Thị Tình giống như thường ngày đem một túi thức ăn đưa cho anh.

“Anh Khang, chào buổi sáng, bữa sáng của anh.”

Lê Khang nhìn thức ăn ở trước mặt, nhớ tới buổi sáng mình ăn đồ ăn Giang Tâm Nghiên làm, như cô đã nói, cô thật sự học qua nấu ăn, bởi vì ăn rất ngon. “Thị Tình, sau này không cần giúp anh mua bữa sáng.”

Năm thứ nhất khi Thị Tình làm thư ký của anh, biết anh và Uy Hân đều không có thói quen ăn sáng rất kinh ngạc, sau đó liền bắt đầu giúp bọn họ chuẩn bị bữa sáng, theo như ý kiến của cô bây giờ trẻ tuổi không có cảm giác, chờ sau này già rồi bị bệnh, sẽ hối hận lúc còn trẻ tại sao không chăm sóc cơ thể thật tốt. Anh còn nhớ rõ Uy Hân vì vậy cười cô là một tiểu lão bà, thích lo chuyện bao đồng.

“Anh Khang, tại sao không cần mua? Chẳng lẽ Giang tiểu thư giúp anh làm bữa sáng rồi sao?” Vương Thị Tình rất kinh ngạc, không ngờ thiên kim đại tiểu thư sáng sớm cũng thức dậy làm bữa sáng.

Ngày hôm qua trong hôn lễ cô mới lần đầu tiên nhìn thấy đối tượng kết hôn của anh Khang, dung mạo Giang Tâm Nghiên rất xinh đẹp, nhưng bởi vì hai người không quen, cho nên chỉ nói mấy câu, cô cũng không hiểu rõ tính cách của cô ấy.

Mà hôn lễ hào hoa xa xỉ ngày hôm qua cũng khiến cô mở rộng tầm mắt, nhà họ Giang quả nhiên như báo chí đã viết Tài Đại Khí Thô.

“Chẳng lẽ cô ấy gả tới còn nhân tiện mang theo một đầu bếp?” Cô đoán như vậy.

“Bữa sáng là cô ấy tự mình làm, không có đầu bếp. Tóm lại, sau này em không cần mua bữa sáng giúp anh.” Nói xong, Lê Khang liền đi vào phòng làm việc.

Giang đại tiểu thư biết làm bữa ăn sáng? Xem ra anh Khang cưới được một người vợ thật tốt.

Cầm một phần bữa ăn sáng khác, Vương Thị Tình đi về phía phòng làm việc của Tổng giám đốc.

“Anh Uy Hân, anh cũng đừng mê như vậy nữa, hạ quyết tâm lấy vợ đi. Anh Khang nói sau này không cần giúp anh ấy mua bữa sáng.”

“Tại sao không cần giúp anh ấy mua?”

“Bởi vì vợ của người ta sẽ giúp làm bữa sáng, cho nên anh cũng mau một chút kết hôn đi.” Anh Khang và anh Uy Hân là người anh mà cô vừa kính trọng vừa sùng bái, cô hy vọng hai người đều có thể có được hạnh phúc.

“Em nói Giang Tâm Nghiên giúp anh Khang làm bữa sáng? Em đang nói đùa sao? Bọn họ cũng không phải thực sự -”

“Không phải thực sự cái gì? Vương Thị Tình nghi hoặc hỏi.

“Không có gì.”

“Anh Uy Hân, anh nói đi, có phải là có chuyện gì mà em không biết không? Cho nên anh mới có thể không tán thành anh Khang và Giang tiểu thư kết hôn?” Trước đây sau khi anh Khang công bố tin vui, cô lại rõ ràng cảm thấy anh Uy Hân không vui một chút nào. Trên công việc hai người là cộng tác giỏi nhất, cũng là anh em thân thiết nhất, phản ứng của anh Uy Hân rất lạ.

Dương Uy Hân suy nghĩ một chút. “Nói em với cũng không sao, dù sao sau này em sẽ biết. Thật ra thì anh Khang kết hôn cấp tốc với Giang Tâm Nghiên là bất đắc dĩ, tất cả đều vì sự phát triển của công ty.”

Thị Tình giống như người nhà, vì vậy Uy Hân liền đem chuyện Giang Tâm Nghiên dùng một bản hợp đồng kết hôn giả để trao đổi miếng đất toàn bộ nói với cô.

Mấy phút sau, Vương Thị Tình cực kỳ tức giận chạy vào phòng làm việc của Lê Khang.

“Anh Khang, đây là sự thực sao?”

“Chuyện gì?” Lê Khang bình tĩnh ngược mắt nhìn cô.

“Anh và Giang tiểu thư hai người là kết hôn giả, anh bị uy hiếp, đây là thật sao? Em cái gì cũng không biết, vừa rồi còn vui mừng vì anh cưới được một người vợ tốt.” Vương Thị Tình khổ sở nói.

Có thể là bởi vì liên quan tới việc lớn lên ở cô nhi viện, đối với gia đình, tất cả mọi người đều có một phần khát vọng, giống như cô cũng hy vọng tương lai sau này mình có thể cùng người trong lòng cùng nhau xây dựng một gia đình ấm áp, kết quả ai ngờ cái cô Giang đại tiểu thư đó lại có thể dùng miếng đất uy hiếp anh Khang kết hôn, thật là thật là quá đáng.

Nét mặt Lê Khang thâm trầm hỏi: “Uy Hân tên kia nói với em sao?”

“Anh không nên trách anh Uy Hàn, anh ấy cũng là bởi vì tức giận bất bình thay anh, không thích cách làm của Giang Tiểu Thư cho nên mới nói với em.”

Lê Khang thở dài. “Thì Tình, em hãy nghe anh nói, cuộc giao dịch này không ai bức anh hoặc uy hiếp anh, mặc dù là do Giang Tâm Nghiên nói ra, nhưng quyền quyết định là ở anh, là anh tự mình đồng ý cuộc giao dịch này.”

“Anh Khang, tại sao anh lại đồng ý?”

“Sau khi đồng ý, công ty có thể lấy được miếng đất mình muốn, tương lai doanh thu cũng tăng gấp bội, vậy có cái gì không tốt? Hơn nữa có công ty Giang thị làm chỗ dựa, triển vọng phát triển của công ty sẽ chỉ càng tốt hơn, em biết anh và Uy Hàn muốn chinh phục cái thế giới này chứ? Đây là một bước ngoặt lớn rất tốt.” Lê Khang giải thích cho cô hiểu.

“Em biết bất kể là anh hay anh Uy Hàn, hai người đều rất nỗ lực mới có được sự nghiệp, nhưng...” Vương Thị Tình vẫn cảm thấy rất khó chịu, không khỏi đau lòng nhìn Lê Khang. Công ty thật không dễ dàng gì mới có quy mô như ngày hôm nay, cô nghĩ anh Khang cũng vì muốn công ty tốt hơn mới chịu đồng ý kết hôn giả.

Dù sao, giống như anh Uy Hàn nói, đều là Giang đại tiểu thư khinh người quá đáng, cậy mạnh dùng loại “Thủ đoạn xấu” này để buộc anh Khang làm vợ chồng với cô.

“Thì Tình, anh lặp lại một lần nữa, giao dịch này là tự anh đồng ý, hơn nữa nếu anh đã kết hôn với cô ấy, thì chuyện này về sau cũng không cần nói nữa. Còn nữa, anh hy vọng mặc kệ là giao dịch hay chuyện kết hôn giả, đều không muốn để cho người khác biết, em có thể làm được không?”

“Em biết rồi, em sẽ không nói với người khác.” Anh Khang muốn cô giữ bí mật, cô cũng chỉ có thể đồng ý.

“Ngoài ra, thứ sáu tuần sau cô nhi viện có tổ chức quyên tiền Hội Viên Du, em hãy thay anh trả lời, nói anh sẽ đến tham dự cùng với vợ mới cưới.”

“Anh Khang, tại sao phải dẫn Giang đại tiểu thư đó tham dự? Hai người cũng không phải là vợ chồng thật.”

“Mặc kệ là thật hay giả, tóm lại anh đã kết hôn với cô ấy, xây dựng hình tượng vợ chồng ân ái là cần thiết, việc này có thể khiến cho hình tượng của hai công ty càng nâng cao hơn.” Biết Lê Khang làm tất cả đều vì công ty, cô gật đầu một cái, bắt đầu đi ra khỏi phòng làm việc.

Lê Khang hiểu Thị Tình lo lắng cho việc làm của người anh trai này, nhưng thật ra thì cô không cần lo lắng cho anh, bởi vì giống như lời anh đã nói, giao dịch tuy là Giang Tâm Nghiên nói ra, nhưng mà quyết định cuối cùng là ở anh, chính bản thân anh đồng ý, thậm chí không để cho Giang Tâm Nghiên có cơ hội đổi ý.

Ngày đó khi anh đến nhà họ Giang cầu hôn, Giang Tâm Nghiên đưa anh ra cửa, anh nhìn ra được Giang Tâm Nghiên muốn hủy bỏ giao dịch, chỉ là anh không để cho cô làm như vậy. Thật vất vả mới có cơ hội có thể đến gần với cô hơn, anh không cho phép ai tới phá hư, bao gồm cả bản thân cô.

Nói anh ích kỷ cũng được, anh cũng không có nói ra suy nghĩ thật trong lòng mình với Uy Hàn hay Thị Tình, có lẽ là vì che giấu chút mặc cảm tự ti ẩn trong sâu thẳm đáy lòng anh.

Đúng vậy, đối với Giang Tâm Nghiên, anh luôn có cảm giác kỳ lạ, bởi vì trong quá khứ khoảng cách của hai người quá lớn, nhớ năm đó cô là tiểu công chúa của công ty Giang thị cao cao tại thượng, mà anh hai bàn tay trắng, không hề có bối cảnh, thành tựu gì cũng không có.

Thật may là sau đó Giang thị đầu tư bị tổn thất, tài chính không bằng trước kia, mà anh cũng trải qua làm việc chăm chỉ, để công ty có sự phát triển như hôm nay, cho nên bây giờ ở cùng một chỗ với cô người khác sẽ nói đó là môn đăng hộ đối, điều này làm cho anh cảm thấy tất cả mọi khổ cực đều đáng giá.

Mà thành công là sau này Giang Tâm Nghiên sẽ mãi ở bên cạnh mình? Anh thật sự không nghĩ xa như vậy.

Chỉ có điều buổi sáng khi cô nhắc tới chuyện trước kia, nhìn gương mặt ưu thương của cô, anh không khỏi suy đoán ở trong lòng, cô vẫn thích người đàn ông kia sao? Mặc dù đã sớm nghĩ qua với quan hệ hiện nay của bọn họ, nếu cô yêu anh ta là không thể nào, nhưng cũng không nên nhắc tới người đàn ông khác ở trước mặt anh, anh giận đến sắp phát điên.

Hôm nay anh mới biết, thì ra mình là một bình dấm chua.

Có khả năng hay không, có một ngày, anh có thể thay thế vị trí của người đàn ông kia trong lòng cô?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân 88 Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Giang Tâm Nghiên và Lê Khang ngày thứ nhất sau khi kết hôn đã công khai hành trình, đóng góp cho cô nhi viện anh lớn lên, hàng năm Lê Khang cũng

sẽ tự mình tham gia các hoạt động quyên góp, năm nay bên cạnh chỉ là có thêm một người vợ xinh đẹp, hai người xuất hên nhất thời trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Sau khi hai người chia nhau ra, Lê Khang đi nghe kế hoạch ký túc xá mới của viện trưởng, còn Giang Tâm Nghiên lại cùng chơi đùa với các bạn nhỏ trong cô nhi viện.

Thấy người bạn nhỏ đang chơi trò đắp đất, muốn đắp ra một vườn bách thú, cô cũng nổi hứng muốn chơi, cùng các bạn nhỏ nặn ra các loại động vật.

Sau đó, cô thấy có người đứng ở trước mặt mình, là thư ký của Lê Khang Vương Thi Tình, hai người đã gặp nhau một lần ở trong hôn lễ, nghe nói đối phương và Lê Khang từ nhỏ lớn lên cùng nhau ở cô nhi viện.

Bởi vì cô ấy vẫn nhìn chằm chằm vào mình, Giang Tâm Nghiên đành phải đứng lên khỏi ghế. “Cô có lời muốn nói với tôi?”

“Cô đi theo tôi.” Cô đi cùng Vương Thi Tình tới bên cạnh một tảng cây lớn.

Vừa đứng lại, Vương Thi Tình lập tức chỉ tay vào cô tức giận. “Tôi không ngờ cô còn có thể cười được, bộ dạng tự cho mình là Lê phu nhân thật. Cô và anh Khang không phải kết hôn giả sao? Giữa các người là giao dịch, là cô dùng miếng đất đến uy hiếp anh Khang kết hôn giả với cô, có đúng hay không?” Mặc dù anh Khang không muốn cô quan tâm đến chuyện này nữa, nhưng khi nhìn thấy Giang Tâm Nghiên, cô đã cảm thấy rất tức giận, đặc biệt là người phụ nữ này còn ra vẻ hiền lành cùng nhau chơi đùa với những bạn nhỏ, làm cho người ta nhìn thấy không muốn tức giận cũng khó.

Thì ra là người thư ký này biết chuyện giao dịch, thảo nào tức giận như vậy. “Cô cũng đã biết rồi, còn muốn tôi nói cái gì?”

“Loại thiên kim đại tiểu thư như cô từ nhỏ đã có cuộc sống giàu có, đâu thể biết cuộc sống của chúng tôi ở cô nhi viện, nếu như cô biết anh Khang đã cố gắng như thế nào mới có thể thành lập Đông Tường, lại cực khổ bao nhiêu mới làm cho Đông Tường có quy mô như ngày hôm nay, cô sẽ không dùng miếng đất đó để uy hiếp anh ấy, cô có biết hay không làm như vậy chẳng khác gì là đang chơi xấu anh ấy?”

Cô chơi xấu Lê Khang? Cho dù sau này cô cũng cảm thấy lời người vô tội như anh vào có chút áy náy, nhưng lúc này Vương Thi Tình lại đem tội danh đổ lên đầu cô hình như là quá nặng rồi. “Cuộc giao dịch này, là Lê Khang tự mình đồng ý.”

“Lê Khang anh ấy là vì công ty mới không thể không đồng ý.” Vương Thi Tình tỏ ra bất bình. “Anh Khang mặc dù thường ngày trầm mặc ít nói, nhưng anh ấy đối với ai cũng dịu dàng, đối với những đứa trẻ ở cô nhi viện này càng thêm chăm sóc, cô chớ nên dùng loại phương thức uy hiếp này ép anh Khang kết hôn giả với cô. Tôi nói cho cô biết. Tôi coi thường cô, hừ!”

Vương Thi Tình nói xong xoay người muốn đi ra, nhưng lại bị Giang Tâm Nghiên ở phía sau giữ chặt, cô ấy không thể nói những lời mình muốn nói xong liền đi, cũng không cho người khác có cơ hội giải thích.

Không ngờ Vương Thi Tình tức giận chưa tiêu, nhất thời động tác buông tay quá lớn, trọng tâm của cô không vững ngã ngồi ở trên cỏ. Mặc dù không bị thương, nhưng đôi tay của cô của cô lại dính đầy đất cát của vũng bùn ở bên cạnh vì tối hôm qua trời vừa mới mưa, trên làn váy của cô cũng có chút bẩn.

Khi Lê Khang nhìn về phía bên này, thì thấy Giang Tâm Nghiên ngã ngồi ở trên thảm cỏ, mà Vương Thi Tình nghiêm mặt đứng ở bên cạnh, thấy thế, anh vội vã đi tới.

Vương Thi Tình nhìn thấy anh đi tới, vẫn kiên trì nói: “Anh Khang, em sẽ không nói xin lỗi, bởi vì tất đều là lỗi của cô ta.” Sau khi bỏ lại câu không xin lỗi, cô liền rời đi.

Giang Tâm Nghiên ngồi ở trên cỏ cảm thấy mình rất nhục nhã, gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười khổ. “Xem ra tôi đã chọc giận tiểu thư ký của anh.”

Lê Khang hít sâu một hơi, đưa tay đỡ cô từ mặt đất đứng dậy. “Tới đây.” Trên đường đi anh dắt tay của cô, đi đến bồn rửa tay bên ngoài cô nhi viện, mở vòi hoa sen rửa sạch đôi tay đầy bùn đất cho cô.

Động tác của anh thật dịu dàng, khiến cô lần nữa cho rằng mình là bảo bối được anh hết lòng che chở, nhưng vừa nhìn thấy ký giả chụp hình ở bên cạnh, cô liền biết đây lại là đang diễn trò, bởi vì trước khi ra ngoài, anh đã nói hôm nay bọn họ phải xây dựng thật tốt hình tượng vợ chồng ân ái.

Sau đó, anh cầm khăn tay lau khô đôi tay cho cô, dĩ nhiên, ký giả thấy một màn vừa rồi chụp hình liên tục. Xem ra hôm nay bọn họ đóng vai vợ chồng ân ái đóng rất thành công.

Cuối cùng, hướng về phía viện trưởng lên tiếng chào hỏi, bọn họ mới rời khỏi cô nhi viện.

Sau khi ngồi lên xe, Lê Khang không nhịn được hỏi: “Cô và Thi Tình đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô ấy biết chuyện giao dịch giữa chúng ta, rất tức giận, cảm thấy tôi chơi xấu anh.” Giang Tâm Nghiên dựa theo tình hình thực tế nói, “Xem ra cô ấy rất quan tâm anh, bất bình dùm cho anh, có một tiểu thư ký đáng yêu thân thiết như vậy lại suy nghĩ cho anh, anh chắc hẳn cảm thấy rất vui vẻ?” Nói xong, Giang Tâm Nghiên lập tức quay mặt qua bên cửa sổ xe, không dám nhìn anh, đồng thời càng muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Cô nói như vậy, cảm giác mình giống như là đang lấy thân phận Lê phu nhân chất vấn quan hệ giữa chồng cùng cô thư ký trẻ tuổi đáng yêu...

Xem ra, hôm nay cô thật sự quá mất mặt rồi.

“Thì Tinh chỉ là một cô gái nhỏ, cô không nên so đo với nó, cũng không cần để ý đến lời của nó.” Lê Khang nói qua.

Lời nói lúc này của cô, bị anh nghe được cho là cô đang ghen, cho nên anh mới trả lời như vậy.

Tim Gang Tâm Nghiên đập nhanh hơn, dứt khoát nhắm mắt lại, giả bộ mình mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, tránh làm cho không khí trong xe càng lúc càng lúng túng.

Ái ngờ, cô chỉ nhắm mắt một chút, cuối cùng cứ nhiên thật sự ngủ thiếp đi.

Lê Khang sau khi lái xe về bãi đỗ xe của chung cư, dừng xe xong, cũng không lập tức đánh thức người đang ngủ say bên cạnh, ngược lại dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô mà ngay cả anh cũng không phát hiện ra.

“Cô không phải là đang ghen đấy chứ?” Mặc dù cảm thấy rất không có khả năng, nhưng anh vẫn rất thích loại giọng điệu chất vấn vừa rồi của cô, rất trực tiếp cũng rất đáng yêu, làm cho anh nhớ tới khi cô còn bé hình như cũng giống như vậy..... Không, khi còn bé cô còn kiêu ngạo hơn.

Trải qua xác nhận hôm nay, anh biết được cô quả nhiên đã quên chuyện trước kia. Cũng đúng, suy nghĩ một chút lúc đó cô mới bao nhiêu tuổi, không nhớ ra được chuyện ở cô nhi viện cũng là đương nhiên, ngay cả anh người đại ca này cũng quên, hoàn toàn không làm cho người ta bất ngờ.

Năm đó khi lần đầu tiên anh gặp mặt cô, anh tám tuổi, còn cô mới năm tuổi.

Ngày đó vừa vặn là đêm giáng sinh, thời tiết vẫn rất lạnh, nghe nói đúng lúc này có con của người tư nhân một nhà trẻ đến cùng với đoàn người muốn đón lễ Giáng Sinh với cô nhi viện, khi ở lại bọn họ còn cho kẹo hàng nghìn người cùng với những món quà nhỏ, nhưng mà anh không cần loại cảm giác bố thí đó, vì vậy đã sớm chạy tới phía sau của cô nhi viện, thà rằng chịu gió lạnh cũng không tình nguyện đợi ở trong phòng.

Nhưng anh không ngờ tới, có một cô gái nhỏ cũng đến phía sau cô nhi viện, đó chính là Giang Tâm Nghiên.

Anh còn nhớ rất rõ lúc ấy trên người cô mặc một cái áo choàng lông xù màu đỏ rất đẹp, trên đầu còn đội một chiếc mũ len màu đỏ, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ bé ngọt ngào vô cùng đáng yêu. Anh nghĩ, cô bé quảng khăn đỏ trong truyện cổ tích cũng không đáng yêu bằng cô, đáng tiếc sau khi nhận ra quần áo trên người cô rất đắt tiền, anh không khỏi sinh lòng bài xích, không biết trong nhà thiên kim tiểu thư nhiều tiền như thế đến đây làm gì?

“Đại ca ca, mời anh ăn kẹo.” Tay của bé từ trong giỏ xách lấy ra mấy viên kẹo, cười thật ngọt ngào đưa cho anh.

“Tôi không cần, bé mau tránh ra.” Anh không muốn bị người có tiền bố thí.

“Tại sao anh không cần kẹo của em?”

“Không cần chính là không cần, hỏi nhiều như vậy làm gì? Mau tránh ra.” Lê Khang tám tuổi có chút tức giận quát, anh biết anh không nên tức giận với một cô bé, nhưng anh không quản được tâm tình của mình.

Sau đó, anh nhìn thấy cô gái nhỏ vốn còn đang cười, sau một khắc lại cố chấp trừng to mắt với anh. “Em chính là muốn anh nhận lấy kẹo của em.”

Thấy bé kiên quyết đặt kẹo trên tay vào trong tay anh, Lê Khang tức giận. Trực tiếp vứt tất cả mấy viên kẹo trên mặt đất. “Tôi nói không cần, bé nghe không hiểu sao? Cho dù tôi không có ba mẹ, cũng không cần bị sự thương hại.”

Tiếp theo, xảy ra chuyện khiến cho anh ngẩn người, chỉ thấy cô gái nhỏ cũng tức giận, hơn nữa sự tức giận còn khoa trương hơn cả anh, bé đem toàn bộ những viên kẹo cầm trong tay và giỏ xách trực tiếp vứt trên mặt đất, sau đó khóc rống lên.

“Ô..... Tôi cũng không có ba mẹ, tôi cũng muốn có ba mẹ, nhưng ông nội nói bọn họ ở trên trời, cô giáo còn nói sau khi đem những viên kẹo trong giỏ xách chia cho mọi người ăn xong, thì có thể đạt được nguyện vọng. Tôi muốn nhìn thấy ba mẹ đang sống ở trên trời, nhưng tại sao tất cả mọi người đều không cần kẹo của tôi... Kẹo vẫn còn rất nhiều, cho cũng cho không hết, oa....”

Lê Khang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc nước mắt rơi như không có tiền, bé ngay cả nước mũi cũng chảy ra. Có cần phải khóc thương tâm đến như vậy không? Chẳng qua là kẹo không chia xong mà thôi.

Muốn tìm đồ giúp bé lau một chút, anh chợt nhớ tới buổi sáng vì để ứng phó với kiểm tra của viện trưởng, trong túi có một chiếc khăn tay, anh lấy khăn tay ra muốn lau nước mắt giúp bé, kết quả lại bị bàn tay nhỏ bé ngăn lại.

“Ô... Chờ một chút, khăn tay này không sạch sẽ? Ừ, thoát nhìn rất sạch sẽ. Được, anh có thể giúp em lau nước mắt.”

Thật là một nha đầu yếu ớt! Nếu không phải bởi vì anh làm cho bé khóc, anh sẽ mặc kệ bé.

Lê Khang sau khi qua loa giúp bé lau khô nước mắt và nước mũi, nhặt những viên kẹo trên đất.

“Cầm lấy giỏ của bé đi, những viên kẹo này tôi sẽ giúp ăn tất cả.”

“Có thật không?” Cô gái nhỏ đã không còn khóc nữa. “Nhưng bác quản gia nói ăn quá nhiều kẹo, sẽ sâu răng.” Bé rất thích ăn kẹo, nhưng bác quản gia nói không thể ăn quá nhiều.

Lê Khang giận đến nỗi muốn đem kẹo trên tay ném lại vào trong giỏ nhỏ. “Vậy tôi không cần ăn.”

“Không được, anh nhất định phải ăn hết sạch, như vậy em mới nhìn thấy ba mẹ ở trên trời. Em rất nhớ bọn họ, muốn gặp bọn họ.” Cô gái nhỏ ngây thơ nói.

Làm sao có thể như vậy liền nhìn thấy được ba mẹ ở trên trời, cái này cũng giống như tất cả trẻ con đều tin tưởng rằng ông già Noel thật sự tồn tại. (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn). Nhưng những lời này Lê Khang không nói ra.

“Được, tôi biết rồi, tôi sẽ giúp ăn tất cả.”

“Đại ca ca, cảm ơn anh.” Cô gái nhỏ cười vui vẻ.

“Bé tên là gì?”

“Tất cả mọi người đều gọi em là tiểu công chúa của công ty Giang thị.”

Lê Khang chỉ cảm thấy cô bé trước mắt là một đứa trẻ kỳ lạ, đầu tiên là mỉm cười, sau đó tức giận, tiếp đến khóc lớn, bây giờ còn nói mình là công chúa... Bé tốt nhất thật sự là công chúa.

“Giang Giai Đình, con đang ở đâu?”

“A, cô giáo đang gọi em rồi. Đại ca ca, hẹn gặp lại.”

“Ừ, hẹn gặp lại.”

Lê Khang còn nhớ rõ, khi còn bé anh không thích ăn kẹo, nhưng lần đó anh lại đem toàn bộ kẹo mà người bạn nhỏ Giang Giai Đình cho ăn sạch sẽ. Rất ngọt, thật sự rất ngọt, cho tới bây giờ dường như vẫn có thể cảm nhận được vị ngọt trong cổ họng. Hơn nữa từ sau hồi đó, anh liền bắt đầu mang theo khăn tay bên người.

Cũng không biết có phải là ăn quá nhiều kẹo cô cho không, mà anh vẫn luôn nhớ cô, sau này cô gái nhỏ đáng yêu đã trưởng thành, trở nên xinh đẹp hơn. Anh biết tất cả chuyện của cô, dù sao công ty Giang thị cũng thuộc vị trí đứng đầu ở Đài Loan, báo chí và tạp chí thịnh vượng cũng viết tin tức của tiểu công chúa nhà họ Giang, anh cũng chú ý đến chuyện Giang lão nói muốn kết thân cùng với điện tử Minh Đạt.

Sáu năm trước, anh khó khăn lắm mới được tham gia bữa tiệc một lần, chuyện cách đây nhiều năm, trong bữa tiệc lại lần nữa gặp được tiểu công chúa yếu ớt trước kia, nhưng trong mắt cô chỉ có bạch mã hoàng tử của cô, mặc dù anh chăm chỉ cố gắng, khoảng cách giữa bọn họ vẫn rất xa xôi.

Anh biết cô cuối cùng cũng không gả cho Trác Tư Phàm, hơn nữa sau đó cô cũng rất ít khi xuất hiện trong các bữa tiệc kinh doanh, anh cũng không gặp được cô, vì vậy ngày đó ở ngã tư đường nhìn thấy cô, anh thấy rất kinh ngạc, không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp đi về phía cô, nhưng vì sợ hù dọa cô, anh không nói chuyện mà rời đi. Nghĩ cũng biết, cô vốn không nhớ ra anh người đại ca ca này. Nhưng, anh rất vui mừng khi cô gọi anh lại, mặc dù cà phê rất khó uống..., cuối cùng anh vẫn uống sạch toàn bộ, cũng giống như ăn hết toàn bộ kẹo năm đó.

Thật ra thì trước đây lúc tám tuổi, anh vẫn luôn vì mình lớn lên ở cô nhi viện, không có ba mẹ mà cảm thấy khổ sở, cũng cảm thấy tức giận, thậm chí khinh thường tất cả những chuyện trên đời, cho đến khi gặp được cô. Khi đó, anh đột nhiên cảm thấy con mắt tức giận của tiểu nha đầu này còn lớn hơn anh, so với anh còn đáng thương hơn, làm cho anh có cách nghĩ khác đi, cho nên anh quyết định nghiêm túc học tập, tương lai bản thân sẽ làm ông chủ, làm một người có thành tựu, như vậy có lẽ có thể vượt qua cô, sau đó hai người quả nhiên gặp nhau.

Tay Lê Khang nhẹ nhàng sờ tóc của cô, thật vui mừng tiểu công chúa của anh giờ phút này đang ở bên cạnh anh, cho dù hai người chỉ là vợ chồng giả, anh đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Khi Giang Tâm Nghiên tỉnh lại, nhìn thấy Lê Khang gương mặt anh tuấn rất nam tính đang ở trước mặt cô, hơn nữa khi dựa vào thật gần thì cô sợ hết hồn. “Lê... Lê Khang?”

Lê Khang lại khôi phục nét mặt thâm trầm trước sau như một. “Cô tỉnh lại là tốt rồi, tôi đang muốn gọi cô. Đến nhà rồi, xuống xe.” Anh mở cửa xe, đi xuống xe trước.

“Đến nhà rồi?” Cô nhìn xuống bên ngoài cửa sổ, quả nhiên là đang ở bãi đỗ xe ngầm của chung cư.

Bất quá, anh mới vừa rồi thật sự chỉ là muốn gọi cô dậy sao? Bởi vì do rất gần, cô còn tưởng rằng anh muốn hôn cô. Giang Tâm Nghiên thở ra một hơi, hai tay vỗ nhẹ mặt, muốn mình tỉnh táo lại một chút, đây căn bản là ảo giác.

Người ta còn có tiểu thư ký trẻ tuổi đáng yêu sùng bái ngưỡng mộ anh, làm sao mà hôn?

Cô lại ngửi được mùi chua.....

Không muốn lại suy nghĩ lung tung nữa, cô vội vàng mở cửa xuống xe.

“Làm Lê phu nhân hai tháng, có cảm giác gì?”

Ngày hôm đó, Giang Tâm Nghiên đi đến Thời trang trẻ em, bị bạn tốt Lô Dịch Thiện hỏi như vậy, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. “Cũng coi như không tệ.” Cô nói, sau đó nhìn thấy gương mặt kinh ngạc của bạn tốt. “Thế nào? Rất kỳ lạ sao?”

“Minh chỉ là rất kinh ngạc cậu lại còn nói cũng không tệ lắm. Cậu và Lê Khang sống cùng nhau, không có vấn đề gì sao? Minh nói, anh ta thoát nhìn rất thâm trầm đáng sợ, bộ dạng tâm cơ cũng rất nặng, sống cùng với anh ta, cậu không sợ à?” Lô Dịch Thiện không thể nào tưởng tượng được tình huống chung sống với người đàn ông đó.

“Thật ra thì Lê Khang không giống bề ngoài lạnh nhạt như vậy, còn nữa, anh ấy hoàn toàn không đáng sợ, đây là sự thật.” Nếu như cô nói Lê Khang căn bản là người đàn ông dịu dàng, cô đoán Dịch Thiện sẽ càng kinh hãi hơn, hoặc là nghi ngờ cô bị hạ cổ rồi (“cổ” đây là một loại thủ thuật lấy loại độc trùng làm hại người. Là một loại ma thuật cổ xưa mà huyền bí, kinh khủng, chủ yếu phổ biến ở các khu vực miền nam Trung Quốc và một số dân tộc ít người trong cả nước.)

Nhưng không thể trách Dịch Thiện lại có cảm nhận như vậy về Lê Khang, khi lần đầu tiên nhìn thấy anh, cũng cảm thấy khuôn mặt lạnh lùng của anh có chút âm trầm, nhưng, lần thứ hai gặp mặt, thì cô biết anh không phải là người như vậy.

Trên thực tế, Lê Khang không chỉ không đáng sợ, mà còn là một người đàn ông tốt, đối với cô người vợ giả này, anh có thể nói là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, thậm chí là vô cùng có trách nhiệm. Bởi vì ngày nghỉ chỉ cần ông nội gọi một cuộc điện thoại, anh sẽ lái xe cùng cô trở về nhà họ Giang, tuy trước đây nói phải phối hợp thật tốt với nhau, nhưng thật ra anh cũng có thể từ chối, nhưng anh không bao giờ từ chối.

Mỗi lần bọn họ về nhà, ông nội đều rất vui mừng, luôn vui vẻ lôi kéo Lê Khang vào phòng sách nói chuyện công việc, về các sự kiện kinh tế. Thành thật mà nói, cô rất hoài nghi mỗi lần ông nội gọi điện đến nói rất nhớ cô, muốn cô về nhà, căn bản là nhớ Lê Khang hơn, cô cũng không ngờ hai người lại hợp nhau như vậy.

Bất quá tình trạng khôi phục sức khỏe của ông nội rất tốt, làm cô rất vui mừng, về điểm này, cô thật sự phải cảm ơn Lê Khang. Mỗi lần về nhà, ông nội đều ở trong phòng sách nói chuyện với anh thật lâu, cô không thể không cảm ơn anh đã nhẫn nại ở cùng với ông nội như thế, ngay cả Chu quản gia cũng nói vì quan hệ với anh, làm cho lão gia lấy lại được khí phách mạnh mẽ của quá khứ, cho nên ốm đau đều không cần thuốc mà khỏi.

Hơn nữa, cuộc sống của cô và Lê Khang cũng xem như không tệ, bọn họ dường như là một đôi rất hợp nhau, bởi vì mỗi ngày anh đều đi sớm về trễ, bình thường thời gian hai người ở chung với nhau đại khái chỉ có lúc ăn sáng. Mặc dù anh lúc nào cũng không nói nhiều, nhưng thỉnh thoảng cũng hỏi chuyện công việc của cô, không đến nỗi làm cho người ta ta cảm thấy mơ hồ không quan tâm, mà buổi tối khi anh trở về, hầu như đều là lúc cô muốn đi ngủ, hai người sẽ nói chúc ngủ ngon lẫn nhau, sau đó mới trở về phòng của mình.

Có thể bởi vì sống chung rất tốt, có đôi khi cô thậm chí còn có cảm giác, cho rằng hai người không phải là kết hôn giả. Dù sao hai người ngoài không phải là vợ chồng thật ra, thì cũng không khác biệt là mấy so với các cặp vợ chồng bình thường, mà cô cũng rất thích cuộc sống hiện tại.

Lô Dịch Thiện nhìn chằm chằm bạn tốt. “Này, đừng nói với mình là cậu thích Lê Khang.”

Giang Tâm Nghiên giật mình, chợt thất kinh (hoảng hốt lo sợ) nói: “Dịch Thiện, cậu... Cậu đang nói cái gì vậy mình... Mình làm sao có thể thích anh ta?!”

“Lúc đầu mình chỉ hoài nghi, bây giờ, thái độ của cậu rất khả nghi làm cho mình càng hoài nghi hơn.”

“Dịch Thiện, cậu đừng náo loạn..., mình chỉ bởi vì cậu đột nhiên nói như vậy nên sợ hết hồn. Cậu thử suy nghĩ một chút, mình với anh ta là quan hệ giao dịch, mình làm sao có thể thích anh ta?” Không biết vì sao, tim Giang Tâm Nghiên đập rất nhanh, nhớ tới ngày đó sau khi trở về từ cô nhi viện, ở bãi đỗ xe ngầm của chung cư, Lê Khang giống như là muốn hôn cô... Nếu như cô không tỉnh lại, anh không phải sẽ hôn cô chứ...

“Giang Tâm Nghiên.”

“À? Cậu lại muốn nói gì?”

“Cậu đỏ mặt kìa.”

Không thể nào? Trong lòng Giang Tâm Nghiên cả kinh, theo bản năng dùng đôi tay sờ nhẹ hai má, nhất định là vì vừa rồi cô nghĩ tới chuyện Lê Khang thiếu chút nữa đã hôn cô, mới hại cô đỏ mặt. “Dịch Thiện, mình đã nói với cậu, mình không thích Lê Khang, nhưng mình không phủ nhận sống chung với anh ta coi như cũng hòa thuận, chỉ như vậy mà thôi.”

“Mình cũng không có nói gì, lâu ngày nảy sinh tình cảm cũng không phải là không thể nào, cậu nói có đúng không?” Lô Dịch Thiện nửa đùa nửa thật nói. “Nếu như cậu thật sự nói đến tình yêu, mình sẽ cảm thấy vui mừng thay cậu, nhưng nếu nói đối tượng là Lê Khang, thì mình cảm thấy có chút nguy hiểm, bởi vì bản thân của anh ta cho người khác cảm giác anh ta là một người đàn ông nguy hiểm.”

“Chuyện này cậu không cần phải lo lắng, mình biết rõ giữa mình và Lê Khang chỉ là quan hệ giao dịch mà thôi.”

“Mình biết rồi, vừa rồi mình chỉ nói đùa với cậu thôi, nhìn cậu khẩn trương chưa kìa. Đúng rồi, bên Pháp có khách hàng muốn xem mấy bộ quần áo trẻ em, cậu xem một chút đi.”

Không tán gẫu nữa, hai người bắt đầu thảo luận chuyện công việc, sau đó, Giang Tâm Nghiên bởi vì buổi tối còn phải tham gia một bữa tiệc cùng với Lê Khang, cho nên đã đi về nhà trước để chuẩn bị.

Thật ra đều là ông nội tự mình chủ trương, gọi điện thoại cho người chịu trách nhiệm chính nói bọn họ sẽ tham gia, cô căn bản không muốn đi đến những nơi công khai đó, nhưng ông nội đã mở lời, cô cũng không thể để Lê Khang xuất hiện một mình, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là cùng nhau tham dự.

Nhưng cô cũng đã nhắc nhở ông nội, lần sau đừng làm những chuyện như vậy nữa.

Khi Lê Khang về nhà để đón vợ, thì Giang Tâm Nghiên đã chuẩn bị xong rồi.

Cô mặc một bộ một lễ phục âu phục màu tím, đoan trang mà thanh lịch, bộ lễ phục ôm sát cơ thể cô chỉ để lộ ra đôi chân thon dài đẹp đẽ. Gần nhất, cô không thích tham gia những bữa tiệc tối như vậy, hơn nữa thân phận bây giờ của cô là vợ của người ta, không thích hợp ăn mặc quá mức gợi cảm.

Lê Khang nhìn cô chằm chằm, cũng không bàn luận cách ăn mặc của cô, chỉ dùng ánh mắt nóng rực nhìn cô, nhìn đến nỗi làm cho tim của cô không kiềm chế được đập nhanh hơn. Sau đó, anh rất tự nhiên đi tới cầm tay cô.

Cô phát hiện hình như anh rất thích nắm tay của cô, đây là có nguyên nhân đặc biệt nào sao? Bây giờ xung quanh cũng không có ký giả, anh chắc hẳn là không cần diễn trò chứ?

Nhưng cô cũng không tránh khỏi tay của anh, bởi vì nó thật ấm áp. Cô bước đi theo anh, cảm thấy rất yên tâm, hai người cùng đi ra cửa.

Trong bữa tiệc, ông nội mời cả những người đã tham dự tiệc cưới, quen biết bọn họ cũng không ít người (chỗ này mình chém ^^), sau đó, cô đã gặp người nhiều năm không gặp- anh Tư Phàm, cô đứng yên tại chỗ.

Cô đã không gặp mặt anh Tư Phàm bao lâu rồi? Có lẽ khoảng sáu năm. Anh Tư Phàm vẫn giống như trước rất đẹp trai, hơn nữa còn rất chín chắn, nhưng suy nghĩ một chút, bản thân cô cũng từ một cô gái trở thành một người phụ nữ thành thực.

Hôm nay bên cạnh anh Tư Phàm không có vợ yêu vừa trẻ vừa đẹp, nhưng không phải nói muốn mang theo vợ sao? Có lẽ là Phó Thẩm Tinh không thích tham gia bữa tiệc này, mà anh Tư Phàm chắc hẳn cũng sẽ không miễn cưỡng cô ấy, vì vậy nên chỉ đến một mình... Anh Tư Phàm rất yêu vợ của mình.

Bởi vì người phụ nữ bên cạnh dừng bước lại, cộng thêm bàn tay nhỏ bé được anh nắm hình như đang run nhẹ, Lê Khang phát hiện sự khác thường, tầm mắt nhìn về phía trước, nhìn thấy Trác Tư Phàm.

Mà ở bên kia anh ta cũng chú ý đến hai người, đi về phía bọn họ.

“Giai Đình... Không đúng, là Tâm Nghiên, đã lâu không gặp. Trác Tư Phàm là người đàn ông anh tuần nhất tối nay, hấp dẫn không ít ánh mắt, dĩ nhiên, lúc này cũng có không ít người nhiều chuyện đang quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Không phải nói đã trở thành kẻ thù rồi sao? Ít nhất Giang lão cũng giận đến nỗi không muốn gặp lại Trác Tư Phàm.

Về phần Giang Tâm Nghiên, thật ra thì trong lòng cô cũng không có thù hận, chỉ là có chút không cam lòng.

Nếu không phải là có Lê Khang ở bên cạnh, cô đoán mình chắc hẳn sẽ quay đầu bỏ chạy, là bàn tay to lớn của anh đã nắm lấy tay của cô, để cho cô có dũng khí mỉm cười đối mặt. “Hi, Anh Tư Phàm, đã lâu không gặp.”

“Anh nghe nói em kết hôn rồi, lúc ấy anh ở Mỹ, không thể quay về Đài Loan tham dự hôn lễ của em. Nhưng anh đoán nếu Giang lão nhìn thấy anh, huyết áp chắc hẳn sẽ tăng cao, sau đó sẽ gọi bảo vệ đuổi anh ra ngoài.” Trác Tư Phàm nở nụ cười nói, anh vẫn coi Giang Tâm Nghiên là em gái. “Đúng rồi, Giang lão gần đây sức khỏe có khá hơn chút nào không?”

“Dạ, sức khỏe của ông nội cũng không tệ lắm, cảm ơn anh đã quan tâm.” Cô đã từng toàn tâm toàn ý chờ đợi kết hôn với anh, nhưng cảm giác đó dường như là chuyện từ rất lâu rồi.

Trác Tư Phàm nhìn người đàn ông từng mắt nhìn mình rất lâu đứng bên cạnh cô, trong nháy mắt làm cho anh có ảo giác giống như nhìn thấy Giang lão.

“Không giới thiệu chồng em với anh sao?”

“À, anh ấy là Lê Khang, chồng của em. Anh Khang, đây là Trác Tư Phàm.” Giang Tâm Nghiên nghĩ thầm, không cần cô giới thiệu, Lê Khang chắc hẳn cũng biết anh Tư Phàm là ai.

“Lê tiên sinh, rất hân hạnh được biết anh.”

“Ừ.” Hai người đàn ông bắt tay nhau, động tác tương đối thân sĩ, không có tranh cãi như những người nhiều chuyện vẫn nghĩ.

Sau đó Trác Tư Phàm thấy bạn thân Thiệu Mạnh Kỳ đến, anh liền rời đi trước.

Giang Tâm Nghiên nhìn theo bóng lưng rời đi của Trác Tư Phàm, phát hiện tâm tình của mình lại bình tĩnh lạ thường, trước đây thỉnh thoảng cô sẽ nhớ đến những chuyện trong quá khứ, bởi vì muốn quên rất khó, dù sao cô cũng đã từng toàn tâm toàn ý muốn làm vợ của anh Tư Phàm.

Nhưng bắt đầu từ khi nào, cô không nhớ đến nữa? Hình như là từ sau khi kết hôn với Lê Khang, thì cô không còn nghĩ đến những chuyện lúc trước nữa,

thậm chí gần như sắp quên mất anh Tư Phàm.

“Thế nào? Thấy người đàn ông đã từng bỏ rơi mình, có cảm tưởng gì?”

Là Phòng Vi Tâm. Trong lòng Giang Tâm Nghiên thờ dài.

Mặc bộ lễ phục dài thấp ngực bó sát người, dáng người Phòng Vi Tâm thướt tha thích thú ngắm nhìn không bỏ sót, cô ta từng bước đi đến trước mặt Giang Tâm Nghiên. “Xem ra cô vẫn còn rất si mê Trác Tư Phàm, thế nào, vẫn không quên được anh ta? Cũng đúng á..., yêu đơn phương nhiều năm như vậy, muốn quên cũng không phải dễ.”

Giang Tâm Nghiên thật sự tức giận, trước đây bởi vì cảm thấy có chút áy náy với Phòng Vi Tâm, cho nên không để ý đến những khiêu khích của cô ta, nhưng hôm nay, cô cho là mình nhất định phải nói thật rõ ràng với cô ta, giải quyết triệt để ân oán giữa hai người.

“Lê Khang, xin lỗi, tôi có chuyện muốn nói rõ ràng với cô ta, xin phép vắng mặt một chút. Phòng Vi Tâm, đi theo tôi.”

“Đi thì đi, đừng tưởng là tôi sẽ sợ cô!”

Nhìn thấy hai người phụ nữ đi đến chỗ ít người, mi tâm Lê Khang nhíu chặt. Người phụ nữ ngu ngốc kia, không phải là bị nói trúng tâm sự, cho nên muốn tìm người trút giận chứ? Mặc dù bây giờ tính cách của cô đã trưởng thành không ít, cũng ngoan ngoãn hơn rất nhiều, nhưng ai biết một khi tức giận sẽ làm ra chuyện ngang ngược gì, không yên tâm, vì vậy Lê Khang cũng đi theo.

“Giang Giai Đình, cô muốn nói cái gì? Có chuyện thì nói nhanh lên, có rắm mau thả, muốn đánh nhau phải không, tôi tiếp!” Vừa đi đến sân bên ngoài đại sảnh không người, Phòng Vi Tâm ngay lập tức nảy sinh độc ác nói.

“Xin cô nhớ kỹ, bây giờ tôi gọi là Giang Tâm Nghiên.”

“Đều giống nhau cả, cô muốn nói cái gì?” Phòng Vi Tâm chỉ muốn biết rốt cuộc cô muốn làm gì?”

“Tôi muốn hỏi cô, ngoài thời trung học không muốn làm bạn với cô ra, tôi còn làm chuyện gì với cô sao? Tại sao cô phải hận tôi như thế?”

“Cũng bởi vì cô không làm bạn với tôi, cô biết mọi người xem thường tôi bao nhiêu không? Cuối cùng tôi không thể không chuyển trường đều là do cô làm hại, cuộc đời của tôi bởi vì cô mà bị hủy hoại.” Nhớ tới chuyện thời trung học, Phòng Vi Tâm vẫn oán hận.

Hủy hoại cuộc đời của cô ta? Như vậy quá khoa trương. “Nhưng sao tôi lại nghe nói cô sợ dĩ chuyển trường, là vì mẹ của cô ly hôn với cha ghê của cô?”

“Vi sao tôi chuyển trường không quan trọng, cô cũng biết lúc ấy vì có liên quan đến cô, hại tôi còn không thăm sao? Không có ai muốn làm bạn với tôi, cô có thể linh hội được loại cảm giác không có lấy một người bạn ở bên cạnh sao? Giống như cô loại người vẫn luôn được mọi người vây quanh, thiên kim đại tiểu thư được xu nịnh, nhất định sẽ không thể nào linh hội được.”

“Hồi tiểu học, tôi cũng đã thể nghiệm cảm giác không có đến một người bạn.”

“Cô nói vậy, không thể nào.” Trực giác của Phòng Vi Tâm thấy cô đang nói dối.

“Làm sao tôi phải nói dối? Chuyện như vậy chẳng vĩnh dự gì. Lúc nhỏ, tất cả mọi người đều gọi tôi là tiểu công chúa của Giang thị, nhưng có mấy người thật lòng muốn làm bạn với tôi? Người ta trước mặt tôi thì gọi là tiểu công chúa, sau lưng người ta lại không ngừng phê bình nói ông nội tôi là gian thương, thậm chí tôi còn bị những người thường xuyên nọt âm thầm đẩy ngã, nhưng cho dù tay tôi bị trầy da, đầu gối bị chảy máu, vì không muốn để cho ông nội lo lắng, tôi đều nói là tự mình té ngã. Cô biết khi ở tiểu học tôi tổng cộng đã té ngã bao nhiêu lần không? Nói cho cô biết, ít nhất cũng hơn một trăm lần.”

Giang Tâm Nghiên cũng mặc kệ Phòng Vi Tâm có tin hay không, dù sao những gì cô nói đều là thật.

“Vi vậy sau khi lên trung học, tôi quyết định tự mình sẽ chọn bạn, không thích tôi, thì tôi sẽ không làm bạn với bọn họ. Mà cô, khi cô đến nói muốn làm bạn với tôi, tôi có thể nhìn ra được cô hoàn toàn không thật lòng muốn làm bạn, bởi vì những ánh mắt giả dối tôi thấy quá nhiều rồi, thật ra cô vốn rất ghét tôi, tôi không nói sai chứ? Cho nên khi đó tôi quyết định từ chối không làm bạn với cô.”

Phòng Vi Tâm thừa nhận khi đó mình rất ghét Giang Giai Đình, cũng biết trong lớp người ghét cô có cả đồng, chỉ vì ông nội của cô thật sự quá thích thể hiện sự giàu có, làm cho người ta nhìn thấy liền tức giận, cũng ghen tị không thôi.

“Phòng Vi Tâm, tôi nói cho cô biết, con người không thể lựa chọn xuất thân của mình, nhưng có thể tạo ra cuộc sống thuộc về mình, do đó cô quyết định muốn cuộc sống như thế nào. Cô nói tôi hủy hoại cuộc đời của cô, nhưng cô tự hỏi bản thân mình một chút đi, cô có thật sự chăm chỉ làm việc, sống mà không dựa vào đàn ông sao?”

“Cô không thiếu tiền, cho nên không có tư cách nói những thứ này với tôi.”

“Tôi đương nhiên có, bởi vì từ sau khi tốt nghiệp đại học, thì tôi không còn tiêu tiền của ông nội cho nữa, tiền của tôi tất cả đều là do tôi tự làm việc kiếm được.”

Hai tròng mắt xinh đẹp của Phòng Vi Tâm nhìn cô. “Bây giờ cô nói với tôi những thứ này là có dụng ý gì? Dạy dỗ tôi? Bởi vì tôi sống dựa vào đàn ông,

cho nên xem thường tôi?”

“Cô xem lại đi, tôi là người coi thường cô hay chính bản thân cô.” Có mấy câu Giang Tâm Nghiên thật sự rất muốn nói rõ ràng với cô ta. “Tôi hi vọng cô không cần phải luôn nhớ tới những chuyện không vui trong quá khứ làm cho bản thân đau khổ, cô nên có một cái nhìn tốt hơn cho cuộc sống của mình. Còn nữa, Lý Thương Vĩ là một người đàn ông rất kém cỏi, cô không nên sống cùng với loại đàn ông đó nữa. Tôi nói xong rồi, tự cô hãy suy nghĩ cho tốt đi, sau này đừng nói tôi là người hủy hoại cuộc đời của cô nữa.”

Cô có thể nói, có thể làm như vậy đã là rất nhiều rồi.

“Thật rất kém cỏi.”

“Cái gì?” Giang Tâm Nghiên vốn muốn đi nghe tiếng lại quay đầu nhìn cô.

“Lý Thương Vĩ thật sự là một tên đàn ông thôi.” Phòng Vi Tâm lấy điện thoại di động từ trong túi xách dạ tiệc, gọi dãy số.

“Lý Thương Vĩ, chúng ta Game over, hẹn gặp lại.” Sau khi cúp điện thoại, cô cười cười. “Tôi vừa mới bỏ rơi một tên đàn ông thôi.”

“Cô làm rất tốt.”

“Thật ra ở Pháp cũng có một cửa hàng châu báu rất thương thức tác phẩm thiết kế của tôi, có ý muốn mời tôi, nhưng trước đây thân phận là một thực tập sinh, cho nên tiền lương không nhiều lắm, cuộc sống vất vả có thể phải chịu đựng nhiều năm, tôi đang do dự có nên đi hay không?” Thành thật mà nói, cô cũng quá chán ngán cuộc sống kiểu này rồi, muốn rời khỏi Đài Loan.

“Bạn học, tôi sẽ khuyên cô đi. Ở Pháp, Dịch Thiên có không ít bạn bè, nếu tôi nhờ cô ấy giúp cô sắp đặt chỗ ở, cũng không thành vấn đề.”

Phòng Vi Tâm cười như không cười nói: “Nói thật ra, năm đó tôi thật sự không thích cô, bây giờ cũng giống như vậy tôi vẫn không thích cô, nhưng tôi tiếp nhận đề nghị của cô, tôi quyết định đi Pháp.”

Giang Tâm Nghiên lộ ra nụ cười, cảm thấy vui mừng thay cho Phòng Vi Tâm, phần nào cảm giác mắc nợ trong lòng cũng đồng thời biến mất.

“Nhưng cô cũng thật là ngốc, làm chi ngây ngốc bị khó dễ cũng không đánh lại? Ít nhất phải khiến cho cái người đẩy cô thảm hơn cô gấp mười lần mới đúng.” Phòng Vi Tâm lại nói.

Giang Tâm Nghiên lại cười, xem ra tính cách có thù tất báo của người nào đó không thể thay đổi được rồi.

Sau khi xác định hai người phụ nữ chuyển thù thành bạn, Lê Khang nhượng mảy, từ ngoài sân trở lại đại sảnh trước.

Mang theo tâm tình vui vẻ trở lại bữa tiệc, Giang Tâm Nghiên liếc mắt liền thấy Lê Khang, anh cao to anh tuấn như vậy, làm cho người khác không muốn chú ý đến cũng khó. Cô hít sâu một hơi, mỉm cười đi về phía anh.

“Nói chuyện tốt rồi hả?”

“Ừ.” Sau khi hai người nói rõ tình hình, Phòng Vi Tâm đã đi trước.

“Xem ra cô hơi mệt, có nên về nhà không?”

“Ừ.” Cô gật đầu.

Lê Khang không lên tiếng nữa, cầm bàn tay nhỏ bé của cô, cùng nhau rời khỏi hội trường.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân 88 Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Rạng sáng hơn mười hai giờ, Giang Tâm Nghiên nghe thấy bên ngoài không có động tĩnh gì, cô đoán chắc hẳn Lê Khang đã ngủ rồi.

Có thể tối nay phát sinh quá nhiều chuyện, khiến cô mất ngủ, vì vậy cô rời phòng muốn tìm chút rượu uống... có thể giúp dễ đi vào giấc ngủ hơn. Cô biết trong tủ phòng khách có rượu, Lê Khang thỉnh thoảng cũng sẽ uống một chút.

Nhưng khi cô cầm chai rượu từ trong phòng bếp đi ra, lại thấy Lê Khang cư nhiên ngồi ở trong phòng khách, làm cô sợ hết hồn.

“Cô muốn uống rượu?”

“Ừ, có chút không ngủ được, xin lỗi, tôi đã đánh thức anh.”

“Đúng lúc tôi cũng muốn uống một ly. Còn nữa, loại rượu này không thích hợp để cô uống, quá mạnh, cô không thể uống, tôi đổi chai khác cho cô.” Anh cầm chai rượu đặt ở trên bàn mà cô vừa mang ra từ trong phòng bếp đặt lại vào trong tủ, lại cầm một chai khác ra ngoài.

“Được, cảm ơn.” Thật ra thì cô không hiểu về rượu, vừa rồi chỉ tùy tiện cầm một chai.

Sau khi lấy ra hai ly rượu, anh rót rượu, nhưng cô vừa mới cầm ly rượu lên, liền phát hiện anh rất nhanh đã uống xong một ly, sau đó lại rót cho mình một ly khác.

Kỳ lạ, tâm trạng của anh không tốt sao?

Giang Tâm Nghiên cầm ly lên nhấp một ngụm rượu, phát hiện thật sự không quá gắt, hài lòng uống thêm một ngụm.

“Sao cô lại không ngủ được?” Lê Khang hỏi.

“À... Có thể là liên quan đến chuyện tối hôm qua.” Cô không sao hình dung được tâm trạng của mình, chỉ là rất vui khi gặp được anh Tư Phàm. Có lẽ cô nên dừng cảm đối mặt sớm một chút, trước đây cô vẫn khép mình, thật ra thì thái độ của anh Tư Phàm đối với cô vẫn như ngày trước.

Trừ lần đó ra, cô cũng tháo gỡ những áy náy chất chứa nhiều năm trong lòng mình với Phòng Vi Tâm, bây giờ chỉ hi vọng sau này cô ấy ở Pháp tất cả đều thuận lợi.

“Hôm nay khi cô gặp mặt Trác Tư Phàm, tay run dữ dội.” Con người đen của Lê Khang ngưng mắt nhìn cô thật sâu. “Thế nào? Cô vẫn thích anh ta?”

Giang Tâm Nghiên nghe vậy có chút ngượng ngùng, lúc ấy cô nên rút tay về trước, khăn trương là bởi vì không ngờ lại gặp được anh Tư Phàm, mà không phải vẫn thích anh Tư Phàm giống như anh nói.

Chỉ là cô cũng không biết nên nói như thế nào cảm xúc phức tạp trong lòng mình, quá khứ trong thế giới của cô chỉ có một người đàn ông là Tư Phàm, ngày đó đột nhiên anh không còn là của mình nữa, lúc ấy cô rối rắm khổ sở không ít, nhưng bây giờ cô đã tốt hơn rất nhiều.

“Tại sao lại không nói gì.”

Cô cười khẽ một tiếng. “Anh muốn tôi nói cái gì chứ? Tôi nhớ anh cũng biết chuyện của tôi và Tư Phàm. Năm tôi mười sáu tuổi thì quen anh Tư Phàm, ông nội nói với tôi, tương lai tôi phải kết hôn với anh ấy, cho nên kể từ khi đó tôi liền đợi đến sau khi tốt nghiệp sẽ gả cho anh ấy. Mọi người đều nói nhà họ Giang và nhà họ Trác sẽ trở thành thông gia, nhưng ai biết từ đầu đến cuối anh Tư Phàm chỉ coi tôi là em gái, cho nên anh ấy mới yêu thương tôi, bởi vì tôi giống với mối tình đầu của anh ấy, đều mồ côi cha mẹ.”

“Cô nói Trác Tư Phàm chỉ coi cô như em gái? Hai người không phải người yêu?”

“Từ trước đến nay đều không phải. Mỗi lần anh Tư Phàm gặp tôi, đều nói chuyện về mối tình đầu của anh ấy, cho nên sau khi hai người gặp lại nhau thì rất nhanh liền kết hôn. Thật ra thì tôi đã sớm biết anh Tư Phàm còn rất yêu mối tình đầu, chỉ xem tôi như em gái, nhưng lúc đó bản thân tôi quá dễ tâm vào những chuyện vụn vặt, cũng không muốn đối mặt với sự thật người mình yêu lại không yêu mình.” Giang Tâm Nghiên nói xong, uống một hớp rượu, làm dịu tâm trạng.

Lê Khang không nói gì, cũng trêu chọc tự uống rượu.

“Tôi rất ngốc phải không? Biết rõ người ta chỉ xem mình là em gái, nhưng lại một mực cố gắng quán lấy đối phương, cho rằng sau này đối phương nhất định sẽ yêu tôi, nhưng từ đầu đến cuối, đây chỉ là mơ tưởng của tôi, anh nhất định cũng cảm thấy tôi rất ngốc có đúng không?”

“Đúng, cô thật sự rất ngốc, hơn nữa còn ngu chết đi được, người ta đã nói không thích cô, cô còn quán lấy người ta làm gì?” Lê Khang nói không hề khách khí, bởi vì cô thật sự rất ngu ngốc. Vừa rồi cô không có trực tiếp trả lời anh, nhưng bây giờ biểu hiện vẫn thích Trác Tư Phàm như cũ, điều này khiến cho trong lòng anh không thể chịu được, rất tức giận.

“Đây là bởi vì khi đó bạn bè của tôi rất ít, trước khi quen Dịch Thiên, một người bạn thân tôi cũng không có, chỉ có anh Tư Phàm là thật lòng thương yêu tôi. Mặc dù anh ấy vì sự đồng cảm với mối tình đầu nên mới đối xử tốt với tôi, nhưng tôi vẫn rất vui vì có người thật lòng thích tôi...” Nói tới đây, Giang Tâm Nghiên không nhịn được nước nờ.

“Bản thân mình ngốc, tự chịu, bây giờ lại khóc như thế? Muốn tôi an ủi cô sao?”

“Không phải.” Cô cũng không hi vọng xa vời anh sẽ nói lời an ủi cô, huống chi, từ lúc này cô liền phát hiện hình như tâm trạng của anh không tốt, đã uống cạn vài ly rượu rồi.

Lê Khang đem ly rượu đang cầm trên tay bỏ xuống bàn, bỗng nhiên lại đổi giọng nói: “Được, tôi có thể an ủi cô.”

Giang Tâm Nghiên nhìn anh, vốn muốn nói lời cảm ơn với anh, tối nay bởi vì có anh ở bên cạnh, cho nên cô mới có thể mỉm cười với anh Tư Phàm, thậm chí đến cuối cùng tâm trạng vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ vì cô biết anh vẫn luôn nắm tay của cô, vì vậy cô không sợ.

Nhưng bây giờ anh rốt cuộc bị làm sao vậy? Mới vừa rồi còn tức giận mắng cô ngốc, thời gian qua anh không nói với cô như vậy. “Lê Khang, anh làm sao vậy?”

Cảm xúc trong lòng của Lê Khang cho tới bây giờ vẫn luôn bị chính mình đè nén, giờ phút này đã căng thẳng tới cực điểm. Người phụ nữ này rốt cuộc còn phải vì một người đàn ông căn bản không yêu mình mà đau lòng khổ sở tới khi nào đây? Trong mắt cô không nhìn thấy anh sao?

Anh ở ngay trước mắt cô, nếu như muốn nói, biết đến khi nào mới có thể nói yêu cô...

Trong phút chốc, anh cảm thấy thật đáng buồn, đợi chờ cô bỏ thí tình yêu cho anh, cảm giác đó thật sự làm cho người ta khó chịu.

“Lê Khang.” Giang Tâm Nghiên phát hiện con ngươi đen nóng như lửa của anh vẫn nhìn cô chăm chăm, rồi lại hình như không giống với bình thường, giống như là bí mật mang theo một chút khổ sở... Là cô nhìn lầm sao?

Đôi tay Lê Khang nâng mặt cô lên, “Không phải muốn tôi an ủi sao?”

“Cái gì?” cô có chút sững sờ.

“Nhắm mắt lại, coi tôi như người đàn ông trong lòng cô.”

Anh đang nói gì? Coi anh như người nào? Anh Tư Phàm? Nhưng cô đã không còn thích anh Tư Phàm rồi, chỉ là lúc trước cô không dám nhìn thẳng vào trái tim của mình, cho nên mới cho rằng mình vẫn thích anh Tư Phàm..

Giang Tâm Nghiên còn chưa kịp mở miệng giải thích, thì đôi môi ấm áp đã hôn lên rồi.

Đôi môi của cô bối vì kinh ngạc mà khẽ nhếch, đầu lưỡi ấm áp thừa dịp trượt vào cái miệng nhỏ nhắn của cô, vừa mới bắt đầu người đàn ông này liền hôn cô vô cùng nồng nhiệt.

Giống như muốn đem tất cả nỗi nhớ những năm qua nói cho cô biết, nụ hôn của Lê Khang kịch liệt lại dây dưa, môi lưỡi quẩn quýt, anh cũng không kịp để cho cô hô hấp lấy hơi, chỉ là kim lòng không đậu (không nén nổi tình cảm) hôn càng sâu hơn, thật sâu thương thức cô.

Giang Tâm Nghiên hoàn toàn bị nụ hôn nóng bỏng không có không gian để thở làm cho đầu óc choáng váng, không chỉ hô hấp rối loạn, mà trái tim cũng như vậy, chỉ nghĩ tới một chuyện duy nhất là có phải anh đã uống say rồi hay không?

Nụ hôn vô cùng kích tình, dần dần cắn nuốt lý trí, mặc dù có chút bị nụ hôn bất ngờ của anh dọa sợ, nhưng cô lại không đẩy anh ra. Cô thích nụ hôn của anh, chính anh đã cho cô cảm giác như vậy, vô cùng ấm áp.

Khi hai người tách ra, thì hơi thở gấp gấp nóng bỏng hòa quyện vào nhau, không khí xung quanh ấm áp hơn mấy phần.

Cuối cùng Lê Khang cũng cho cô không gian thở dốc, nhưng lại thân thiết hôn mặt của cô, tai cùng với cổ của cô. Anh vừa hôn vừa liếm, không ngừng trêu đùa, dụ dỗ dục vọng nguyên thủy ẩn sâu trong cơ thể của cô, đặc biệt khi anh khẽ cắn vành tai của cô sau khi hôn liếm, càng làm cho toàn thân của cô run rẩy.

“Ừ... Lê Khang, có lẽ chúng ta nên dừng lại... Trong hợp đồng giao dịch viết rõ, chúng ta không cần phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng...” Suy nghĩ hết sức hỗn loạn, Giang Tâm Nghiên chỉ nghĩ đến điều này. Bọn họ không nên tiếp tục nữa, bởi vì toàn thân người đàn ông này tán ra một cỗ hơi thở nguy hiểm làm cho người ta say mê.

“Chúng ta không phải đang thực hiện nghĩa vụ vợ chồng.” Lê Khang vừa hôn vừa nói.

“Vậy là cái gì?”

“Tình một đêm.”

Tình một đêm? Bây giờ bọn họ như vậy... Là tình một đêm? Giang Tâm Nghiên sững sờ nhìn anh, lần đầu tiên nhìn thấy trong đôi con ngươi đen lấp lánh ánh mắt mãnh liệt tràn đầy tham muốn giữ lấy, cùng với khát vọng.

Khi Lê Khang hôn lên môi cô lần thứ hai, lại là một nụ hôn sâu vô cùng nhiệt tình.

Trên ghế sofa rộng lớn, thân thể một đôi nam nữ chồng lên nhau, cả đêm quấn lấy nhau thật chặt.

Mà khi anh đè lên cô ở trên ghế sofa mềm mại, cô cũng không từ chối.

Cho đến khi cửa phòng đóng lại rất lâu, xác định Lê Khang đã đi làm rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Giang Tâm Nghiên mới chậm rãi lộ ra từ trong chăn.

Thật ra từ lúc Lê Khang vừa rời giường thì cô đã tỉnh rồi, nhưng vẫn giả bộ ngủ, vì cô không biết đối mặt với anh như thế nào, đối mặt với chuyện tối hôm qua. Nhưng cảm giác âm ỷ khó chịu truyền đến từ hai chân, khiến cô xác nhận chuyện đã xảy ra tối qua là thật, hướng chỉ bây giờ cô vẫn toàn thân trần trụi nằm ở trên giường của anh.

Cô và Lê Khang... cứ nhiên xảy ra quan hệ!

Nghĩ tới tối hôm qua, cô không khỏi có chút ảo não, cô lên giường ngủ sớm một chút thì tốt rồi, làm chi không có việc gì lại đi đến phòng khách uống cái gì mà rượu? Lần này cô không cảm thấy hối hận, chỉ là hai người trở thành quan hệ như vậy, làm cô có chút không biết phải làm sao.

Lê Khang đã nói coi như tình một đêm, đây là sự thật sao?

Nhớ tới lời nói tối hôm qua của anh, muốn cô coi anh như người đàn ông trong lòng cô, thì cô cảm thấy hơi chột dạ. Cô rất rõ ràng bây giờ người đàn ông đó chính là anh, nếu như đối tượng không phải là anh, cô sẽ khôn... sẽ không cùng đối phương phát sinh quan hệ.

Chẳng lẽ, thật sự bởi vì đối tượng là Lê Khang, cho nên cô mới không cự tuyệt?

Từ khi biết anh tới nay, cô luôn có cảm giác giống như anh lúc nào cũng bảo vệ ở bên cạnh cô, chỉ cần cô vừa quay đầu, thì có thể nhìn thấy người đàn ông cao lớn này ở bên cạnh. Anh ít nói, vẻ mặt cũng có chút thâm trầm, nhưng lại khiến cho cô cảm giác vô cùng an toàn đáng tin cậy lại yên tâm.

Thật ra tối qua cô không cự tuyệt anh, còn có một nguyên nhân chính, đó là khi anh nói muốn an ủi cô, giọng điệu nghe rất sa sút, làm cho người ta có cảm giác giống như anh rất hi vọng được an ủi cô, cô thật sự có cảm giác như vậy, cho nên mới không có cách nào cự tuyệt anh.

Vậy còn anh? Là thật lòng hay chỉ xem buổi tối hôm qua giống như tình một đêm?

Cô không biết, cũng không cách nào đi hỏi, chỉ biết rằng bây giờ cô rất thích cảm giác sống cùng với anh, cô không muốn hình thức sống chung của hai người bị ảnh hưởng.

Vì vậy chuyện này xảy ra một lần là đủ rồi, dù sao hai người cũng là hợp đồng hôn nhân, không nên làm cho mối quan hệ của họ trở nên phức tạp hơn, nếu không anh chắc hẳn sẽ cảm thấy khó khăn hơn thôi.

Cứ theo lời anh nói, xem chuyện tối hôm qua như tình một đêm là được.

Cô không nên suy nghĩ quá nhiều, tiếp tục sinh hoạt giống như bình thường.

Một tuần sau, Giang Tâm Nghiên nhận được một cuộc điện thoại rất kinh ngạc, Trác Tư Phàm đối với chuyện không trở về tham gia hôn lễ của cô cảm thấy rất có lỗi, cho nên muốn mời cô ăn trưa, cô liền đi ra ngoài đến nơi hẹn.

Hai người ngồi ở trong phòng ăn, Trác Tư Phàm lấy quà ra đưa cho cô.

“Tâm Nghiên, xin lỗi không tham gia hôn lễ của em, đây là quà kết hôn anh tặng cho em, là vợ của anh tự mình chọn, hi vọng em sẽ thích.” Vừa nhắc đến vợ yêu, Trác Tư Phàm liền cười dịu dàng lại đẹp trai.

Giang Tâm Nghiên mở chiếc hộp được bọc tinh xảo ra, bên trong là một sợi dây chuyền vàng rất đẹp, chính là loại mà cô dâu mới vẫn thường đeo, quả nhiên là món quà của Phó Phẩm Tinh mua, rất truyền thống.

Nhưng, cô thích sợi dây chuyền này, bởi vì nó làm cho người ta cảm thấy rất vui mừng.

“Anh Tư Phàm, cảm ơn món quà của anh, cũng thay em cảm ơn chị dâu, cảm ơn chị ấy đã không so đo chuyện trước đây, còn mua quà tặng cho em.” Năm đó cô trẻ tuổi tùy hứng, đã từng bảo Phó Phẩm Tinh phải rời xa anh, thật may là hai người không bởi vì cô không hiểu chuyện mà tách nhau ra.

“Ha ha, em yên tâm, vợ anh không phải là loại người thích ôm hận, chuyện đó cô ấy đã sớm quên rồi.” Trác Tư Phàm cười, trả lời thay vợ yêu.

Giang Tâm Nghiên cũng cười. Anh Tư Phàm vẫn như vậy không thay đổi, luôn thích đề cập đến vợ, xem ra anh và vợ rất ân ái.

“Tâm Nghiên, anh rất vui vì em đã kết hôn, xem ra cũng không tồi, anh cuối cùng cũng yên tâm.” Trác Tư Phàm khó mà thu hồi nụ cười, nói những lời rất chân thành.

“Anh Tư Phàm...” Giang Tâm Nghiên xúc động sâu sắc, nhưng cô rất vui hôm nay có thể ngồi nói chuyện phiếm với anh Tư Phàm giống như bạn bè.

“Đúng rồi, ra ngoài ăn cơm với anh, em đã xin phép chồng chưa?”

“Xin phép?” Cô cũng sờ.

“Phụ nữ các người đều như vậy, đi đâu cũng cảm thấy không cần phải nói, Phẩm Tinh cũng thế, nhưng đàn ông bọn anh đi đâu đều phải xin phép.” Trác Tư Phàm cố ý ai oán nói. “Có lẽ em rất tò mò tại sao anh lại nói như vậy, đó là vì ngày đó ở trong bữa tiệc, vẻ mặt của chồng em xem ra rất muốn làm thịt anh.” Mặc dù những lời này có chút nửa thật nửa đùa, có chút khoa trương, nhưng hôm đó ánh mắt của Lê Khang thật sự không phải sắc sảo bình thường.

Thì ra ngày đó Lê Khang có lộ ra vẻ mặt như vậy? Giang Tâm Nghiên rất kinh ngạc, hai người xem ra đều biểu hiện rất lịch sự không phải sao? Cô không biết còn phát sinh loại chuyện như vậy.

“Anh thấy chồng em rất quan tâm em, cho nên cho dù chỉ ăn cơm với anh người đại ca từ thuở ấu thơ này, em cũng phải xin phép anh ấy. Đây là tôn

trọng, cũng là biểu hiện em rất đề ý đến anh ấy.” Ngày đó ở trong bữa tiệc, thật ra thì anh đã sớm nhận ra Tâm Nghiên và Lê Khang, càng nhìn ra được Lê Khang rất thương yêu cô.

Lê Khang quan tâm cô? Đây là sự thật sao? Nhưng... Anh Tư Phàm sẽ không nói dối.

Tìm Giang Tâm Nghiên bắt gặp đập nhanh hơn, nhớ tới ngày đó khi đi dự tiệc, thì Lê Khang vẫn luôn nắm tay cô, chẳng lẽ vì cô nói cô rất hồi hộp, cho nên anh mới nắm tay cô, mà không phải cố ý xây dựng hình tượng vợ chồng ân ái ở trước mặt truyền thông?

Cẩn thận ngẫm lại, cô đột nhiên cảm thấy những cử chỉ dịu dàng của anh cũng không giống như cố ý biểu hiện ra, mà là thật lòng, dù sao khi không có truyền thông, anh cũng đối xử với cô như vậy.

Như vậy, anh thật sự quan tâm cô? Trước đây vì hai người là hợp đồng hôn nhân, lúc nào cô cũng muốn mình đừng suy nghĩ linh tinh, nhưng bây giờ...

“Tâm Nghiên, em vừa mới kết hôn, anh Tư Phàm không có lời vàng ngọc gì, chỉ muốn nói với em, để em tìm thấy một nửa thật sự của mình. (Edit bởi Diễm Đan Lê Quý Đôn). Thích thì phải nói ra, đây như là một loại thuốc đề hãm nóng tính cảm vợ chồng.”

Một tuần này, Lê Khang nhận ra, mặc dù Giang Tâm Nghiên cố ý làm như không có chuyện gì xảy ra, nhưng ánh mắt của cô vẫn luôn tránh né anh, không giống như trong quá khứ rất thoải mái.

Lê Khang trên đường lái xe trở về công ty, trong khi bị phân tâm nghĩ về chuyện của Giang Tâm Nghiên.

Là anh quá vội vàng sao? Rất nhanh quan hệ của hai người đã phát triển đến mức lên giường rồi, nhưng đêm hôm đó, anh đối với cô ngoài tức giận ra thì còn có đau lòng, mà cô khóc thút thít càng làm cho anh không thể làm gì khác là ôm cô.

Có lẽ anh không nên hôn cô, một khác kia khi hôn lên đôi môi mềm mại của cô, anh liền biết mình không thể buông cô ra. Đề nén quá lâu, dục vọng của anh quá mãnh liệt vượt ra khỏi khống chế của anh, hơn nữa cô cũng không cự tuyệt, anh không kiềm chế được mình muốn cô.

Chẳng lẽ... Cô thật sự xem anh là thể thân của một người khác, thật sự muốn anh thay người đó an ủi cô?

Anh không xác định, cũng không thể nào biết được, bởi vì sau đêm đó mỗi lần gặp mặt cô đều né tránh anh, xem ra là giống như muốn tránh nói đến chuyện đêm đó, thế nào? Cô hối hận sao?

Mặc dù bây giờ cuộc sống của bọn họ nhìn giống như thường ngày, nhưng thực ra đã lặng lẽ xảy ra biến hóa, chỉ là cô cố ý lảng tránh không muốn nói chuyện đêm đó, thì anh cũng không thể hỏi tới, sợ hỏi rồi sẽ làm hỏng mối quan hệ yên bình bây giờ của hai người.

Xe đi đến đèn đỏ thì dừng lại, anh nhìn thấy một đôi tuấn nam mỹ nữ đi ra từ nhà hàng cạnh đường, đôi mắt đen nhất thời trở nên sắc bén. Người phụ nữ xinh đẹp nở nụ cười rực rỡ với người đàn ông bên cạnh, sống chung với cô hơn hai tháng anh chưa từng thấy qua nụ cười đó.

Đáp án rất rõ ràng, đêm đó, anh thật sự chỉ là thể thân của người khác.

Đèn xanh sáng lên, Lê Khang đạp mạnh chân ga, xe đặc biệt phóng nhanh về phía trước.

Trên đường phố, sau khi Giang Tâm Nghiên và Trác Tư Phàm đi ra khỏi nhà ăn, nghe anh kể những chuyện cười trước đây, cô nhin không được cười, bây giờ khi đối mặt với anh Tư Phàm cô đã có thể thoải mái giống như bạn bè.

Bởi vì Trác Tư Phàm còn phải về công ty, vì vậy hai người không nói chuyện nhiều nữa, một người đi bên trái, một người đi bên phải, sau khi nói tạm biệt lẫn nhau liền tự mình đi đến nơi mà mình muốn đi. Cô không quay đầu lại, cô bây giờ chỉ muốn đi về phía trước, đi đến chỗ Lê Khang.

Bởi vì mấy lời vừa rồi anh Tư Phàm nói, làm cho cô cảm thấy một tuần nay cô vẫn luôn né tránh Lê Khang là không đúng, cô muốn nói cho Lê Khang biết, thật ra cô cũng hơi thích anh, đó mới là nguyên nhân thật sự mà cô không cự tuyệt anh.

Vậy còn anh? Anh sẽ trả lời cô như thế nào?

Đi tới Đông Tường, Giang Tâm Nghiên mới nghĩ có nên gọi điện thoại trước cho Lê Khang không, thì nhìn thấy trước cửa công ty có người giờ bằng kháng nghị.

Đã xảy ra chuyện gì sao? Cô trực tiếp đi tới.

Thì ra là một đôi vợ chồng khoảng sáu mươi tuổi và hai đứa con trai, kháng nghị Đông Tường dùng thủ đoạn hèn hạ, ác ý thu mua giá thấp, chiếm đoạt công ty của bọn họ. Thoạt nhìn người đàn ông này là một ông chủ mà giờ lại giống như một ông già lè rơi đầy mặt nói công ty là tâm huyết cả đời của mình, bây giờ cái gì cũng không còn, ông ta sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ...

Cô đã từng nghe Lê Khang vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào, nhưng anh rõ ràng không phải là người như vậy, trong chuyện này chắc hẳn là có hiểu lầm gì đó.

Lúc này bảo vệ đi ra đuổi người, Giang Tâm Nghiên quyết định đi vào công ty hỏi cho rõ ràng.

“Đến công ty có chuyện gì đặc biệt sao?”

Đứng ở trong phòng làm việc của Lê Khang, Giang Tâm Nghiên cảm thấy rất bối rối vì thái độ lạnh lùng bây giờ của anh, vẻ mặt không mang theo độ ấm, khiến cho khuôn mặt vốn nghiêm túc của anh càng lạnh lùng hơn.

“Lê Khang, anh làm sao vậy?” Buổi sáng khi anh ra ngoài không phải vẫn rất tốt sao? Hay là bởi vì chuyện kháng nghị ở dưới lầu làm cho tâm tình của anh không tốt?

Nhưng cho dù là như vậy, cũng không nên ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái.

“Rốt cuộc cô đến tìm tôi làm gì?” Lê Khang vừa gặp cô thì liền mất kiên nhẫn, không nhịn được nói.

Giang Tâm Nghiên lại đoán anh đang phiền lòng vì chuyện công việc. “Lê Khang, bên dưới lầu có người kháng nghị anh thu mua công ty của bọn họ, đây là sự thật sao?” Cô không nói đôi phương còn phê bình thủ đoạn xấu xa của anh.

“Việc đó không liên quan gì đến cô.”

“Nhưng...” Cô chỉ muốn quan tâm anh mà thôi.

“Tài vụ của công ty đó vốn có vấn đề, hơn nữa kinh doanh cũng không tốt, chúng ta thu mua còn giúp cho bọn họ sau này có thể bớt một khoản nợ lớn.”

Có vẻ như anh thật sự mua lại công ty của bọn họ, mặc dù cô không biết tất cả quá trình, nhưng cách làm không hề có tình lý như vậy là không đúng. “Lê Khang, anh làm như vậy là chiếm đoạt công ty của người ta thừa dịp người ta gặp khó khăn, vậy thì cùng với cướp của có cái gì khác? Anh làm như vậy không cảm thấy mình rất không quang minh chính đại sao?”

“Quang minh chính đại?” Lê Khang cười lạnh một tiếng, vẻ mặt càng thêm nghiêm nghị. “Ngày đầu tiên cô quen tôi chắc hẳn đã biết tôi là loại người nào rồi. Không sai, tôi chính là người như vậy, không quang minh chính đại, không bằng người khác, cô muốn nói như vậy sao?”

Giang Tâm Nghiên không hiểu anh đang nói gì, bọn họ rõ ràng là đang nói đến chuyện kháng nghị ở dưới lầu, anh đang nói đi đâu vậy?

Cô đoán anh đã mua công ty của người ta, chắc hẳn là nó vẫn có không gian phát triển, vậy tại sao không thay đổi dùng phương pháp đầu tư khác? Như vậy đôi phương cũng sẽ không trở nên bất mãn như bây giờ.

Nhưng Lê Khang không cho cô cơ hội để nói, tiếp tục nói lạnh lùng hơn: “Cô cho rằng cô là ai? Thật sự là vợ của Lê Khang tôi sao? Đừng quên giữa chúng ta là hợp đồng hôn nhân, đã nói không xen vào chuyện của nhau, bao gồm cả chuyện xảy ra của công ty. Cô quên nội dung hợp đồng giao dịch này là do cô muốn sao?”

Giang Tâm Nghiên nhất thời sững sốt, không nói nên lời. Bây giờ Lê Khang không phải là người mà cô biết, anh sẽ không nhìn cô lạnh lùng như thế, nói chuyện lạnh lùng như thế.

“Đây không phải là nơi cô nên tới, thay vì ở đây nhúng tay vào những chuyện cô không nên hỏi, không bằng đi về trước mà chuẩn bị. Buổi tối giám đốc Vương bọn họ muốn mời chúng ta ăn cơm, cô là vợ trên danh nghĩa nên phải đi tham dự cùng tôi, bởi vì đây là giao dịch giữa chúng ta. Được rồi, cô có thể ra ngoài.”

Đối mặt với sự lạnh lùng hà khắc của Lê Khang, Giang Tâm Nghiên không thể nói cái gì nữa, theo như anh nói, giữa bọn họ chỉ là giao dịch, chỉ là một bản hợp đồng hôn nhân, cô không phải là Lê phu nhân thật.

Ban đầu cô còn cho rằng có lẽ anh cũng hơi thích cô, nếu không sao lại quan tâm cô như vậy? Nhưng bây giờ xem ra, là cô suy nghĩ quá nhiều.

Ra khỏi phòng làm việc của Lê Khang với tinh thần giảm sút, nhìn thấy Vương Thị Tĩnh và Dương Uy Hàn dùng ánh mắt “Đáng đời cô” nhìn mình. Cô biết bọn họ vô cùng bất mãn chuyện cô đưa ra giao dịch với Lê Khang, chắc hẳn bọn họ cũng nghe thấy những lời vừa rồi anh nói với cô.

“Giang tiểu thư, tôi hi vọng cô không nên tự cho mình là đúng, chỉ càng gây khó khăn hơn cho anh Khang. Đừng tương mình là Lê phu nhân thật, bởi vì cô không có tư cách.” Vương Thị Tĩnh nói.

Trong lòng Giang Tâm Nghiên bỗng nhiên co rút đau đớn.

Dương Uy Hàn cũng nói, “Giang đại tiểu thư, thế giới của chúng tôi cô sẽ không hiểu được. Ở trong cái xã hội cá lớn nuốt cá bé này, ai mạnh hơn người đó chính là người thắng, mà loại thiên kim đại tiểu thư như cô, tốt nhất nên trở về thế giới của cô, không cần phải nhúng tay vào chuyện của chúng tôi.”

“Tôi chỉ bày tỏ sự quan tâm, như vậy cũng không được sao?”

“Quan tâm? Đúng là buồn cười, không phải là cô vì tính đùa bỡn anh Khang, nên mới dùng thủ đoạn uy hiếp anh Khang, không thể không đồng ý kết hôn giả với cô sao? Cô quan tâm anh Khang? Những câu này được nói ra từ miệng cô, đặc biệt làm cho người ta cảm thấy buồn cười.” Dương Uy Hàn căn bản không tin cô thật lòng quan tâm tới Lê Khang.

Thì ra bọn họ đều hiểu lầm suy nghĩ ban đầu khi cô đưa ra giao dịch, nhưng cô chỉ đơn giản là muốn kết hôn giả với Lê Khang, lúc đó hoàn toàn không có bất cứ thành phần đùa giỡn nào, không ngờ trong mắt bọn họ cô lại là người như vậy, làm cho cô không thể nói gì.

“Giang tiểu thư, đã gặp nhau thì cũng có lúc phải chia tay thôi. Nếu cô thật lòng quan tâm anh Khang, vậy thì hãy ly hôn với anh ấy, đừng tiếp tục đùa bỡn người khác nữa. Dù sao thì chúng tôi cũng đã lấy được miếng đất, nghe nói bệnh tình của Giang lão cũng tốt hơn rồi, lại còn tái xuất giang hồ, nếu cả hai bên đã đạt được mục đích của mình, xin cô hãy giờ cao đánh khẽ, buông tha anh Khang đi.” Dương Uy Hàn nhìn cô nói.

Buông tha Lê Khang? Trong nháy mắt, Giang Tâm Nghiên phát hiện cô rất muốn trả lời “Không”, bởi vì cô thích cảm giác sống cùng với Lê Khang, càng thích “tình trạng chung sống” hiện nay của hai người, cô... Không muốn buông anh ra, có thể không?

“Thế nào? Trò chơi của đại tiểu thư còn chơi chưa đủ sao?”

Vương Thi Tinh cũng tiếp lời, hi vọng cô để cho Lê Khang được tự do. “Giang tiểu thư, cô không phải là chúng tôi, có thể sẽ không hiểu được gia đình đối với chúng tôi quan trọng như thế nào, đây không phải là thứ có thể lấy ra để uy hiếp hoặc trò chơi đùa giỡn, cho nên nếu như cô có một chút lương tâm, thì hãy để cho anh Khang được tự do, đừng làm cho anh ấy cảm thấy khổ sở.”

“Lê Khang nói với các người rằng anh ấy rất khổ sở?” Lòng Giang Tâm Nghiên căng thẳng, kinh ngạc hỏi.

“Anh Khang vẫn luôn chịu khổ một mình, anh ấy làm sao có thể nói chuyện này với chúng tôi. Nhưng nghĩ cũng biết, bị người ta dùng cách uy hiếp buộc phải kết hôn giả, có người đàn ông nào cảm thấy vui mừng? không cảm thấy đau khổ?” Dương Uy Hàn nhìn cô khinh thường nói. “Cho nên Giang tiểu thư, xin cô hãy buông tha Lê Khang đi.”

Buổi tối hôm đó, vợ chồng hai người ngồi trong nhà hàng cao cấp Cẩm Thị, đợi vợ chồng tổng giám đốc Vương đến. Vợ chồng giám đốc Vương đến muộn hai mươi phút. Vừa mới gọi điện đến nói sắp tới nơi.

Trong lúc đợi, Giang Tâm Nghiên nhìn Lê Khang, nhớ tới lúc trưa thái độ của anh đối với mình, sợ dĩ anh đối xử với cô lạnh nhạt như vậy, có phải là giống như những lời bọn Vương Thi Tinh nói, giao dịch này làm bọn họ cảm thấy khổ sở?

Mà đêm đó trước khi phát sinh quan hệ với anh, cô thấy ở trong mắt anh, thực sự giống như nhìn thấy vẻ mặt đau khổ....

Cho tới nay, cô vẫn cho rằng bọn họ sống chung rất hòa hợp, vốn chưa từng nghĩ đến trong lòng anh rốt cuộc là nghĩ như thế nào, anh thật sự cảm thấy rất khổ sở sao?

Nhớ đến hai người thân thiết nhất của anh đều muốn cô giờ cao đánh khẽ để anh được tự do, trái tim của cô không khỏi níu chặt.

Vừa mới bắt đầu thì cô cũng biết mình không nên đưa ra giao dịch này với anh, ngay cả cô cũng cảm thấy mình quá đáng, càng không nói đến Vương Thi Tinh bọn họ xem thường cô.... Vậy thì bây giờ? Cô nên làm như thế nào?

“Lê Khang, tôi đã nói qua chỉ cần một bên trong chúng ta không chịu được cuộc giao dịch này, không thể sống cùng nhau nữa, hoặc là có đối tượng thích, thì có thể tùy ý đưa ra yêu cầu hủy bỏ hợp đồng, còn bên kia phải đồng ý ly hôn vô điều kiện, anh còn nhớ không?” Cô nhắc nhở anh, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy lại tự do.

Mặt Lê Khang xanh mét. “Thế nào? Cô có đối tượng yêu thích, cho nên muốn hủy bỏ giao dịch? Nhưng Trác Tư Phàm không phải là rất yêu vợ của anh ta sao? Cô còn có thể làm gì?” Anh thật sự không ngờ cô sẽ nói muốn hủy bỏ giao dịch với anh, chẳng lẽ bởi vì cô phát hiện vẫn còn yêu Trác Tư Phàm, cho nên muốn rời khỏi anh?

Hoặc là, cô cảm thấy hối hận về chuyện đã xảy ra buổi tối đó, vì vậy muốn rời khỏi?

Giang Tâm Nghiên không hiểu vì sao Lê Khang lại nói đến anh Tư Phàm, chuyện giữa bọn họ, không liên quan gì đến anh Tư Phàm. Chẳng lẽ anh vẫn cho rằng cô còn thích anh Tư Phàm? Nếu quả thật là như vậy, đêm hôm đó cô đã không xảy ra quan hệ với anh.

“Lê Khang tối hôm đó, tôi chỉ muốn nói với anh, tôi và anh Tư Phàm.”

“Xin lỗi, chúng tôi đến muộn.”

Vợ chồng giám đốc Vương đến đúng lúc cắt đứt lời Giang Tâm Nghiên vốn muốn giải thích, cô chỉ có thể dừng lại, nghĩ tìm thời gian khác nói với anh.

Bốn người bắt đầu dùng cơm, giám đốc Vương rất thích Lê Khang người trẻ tuổi mà đã rất quyết đoán, có ý định muốn hợp tác với anh, hơn nữa càng thích anh có một gia đình hòa thuận vui vẻ, cho rằng đây là nguồn động viên quan trọng nhất để người đàn ông chăm chỉ làm việc.

Giang Tâm Nghiên mỉm cười diễn tốt vai Lê phu nhân của mình, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy làm một người vợ giả lại khổ sở khó chịu như vậy, ăn cái gì vào cũng không nuốt nổi trong dạ dày khuấy đảo, sợ sẽ thất lễ phun ra, tốt nhất tạm thời cô nên rời đi, đi vào phòng hóa trang.

Cho đến khi vào đến trong phòng hóa trang, cô mới có cách điều chỉnh hơi thở.

Cô quyết định, tối về nhất định phải nói rõ ràng với Lê Khang, nếu như anh thật sự không muốn chung sống cùng với cô nữa, mặc dù trong lòng cô cảm thấy không ổn, nhưng cô vẫn sẽ để anh được tự do.

Đúng lúc muốn ra khỏi phòng hóa trang, đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn, cô cảm thấy toàn bộ nhà hàng trong nháy mắt chấn động, ngay sau đó tiếng chuông báo động kêu mãnh liệt.

Đã xảy ra chuyện gì sao? Cô nghe được có người kêu.

“Phòng bếp nổ tung! Cháy rồi”

Nhà ở phía sau cháy rồi hả?

Phòng hóa trang ở phía sau của phòng bếp, khi cô nhanh chóng chạy ra ngoài thì một loạt khói dày đặc đã không ngừng xông ra từ phòng bếp, khiến cô không nhìn rõ lối thoát hiểm, chỉ nghe thấy âm thanh tiếng thét chói tai chạy trốn của mọi người.

Cô lấy tay che mũi lại, nhưng vẫn hít vào không ít khói đen, khiến cô hít thở rất khó chịu.

Lê Khang đâu? Anh nên là người đầu tiên chạy ra khỏi nhà ăn, bởi vì phòng của bọn họ cách cửa chính không xa.

Như vậy thật sự là tốt quá, cô hi vọng anh không xảy ra chuyện gì.

Giang Tâm Nghiên chạy nhanh về phía trước, lại bị người sau lưng đụng vào mà ngã nhào trên đất, cô hít vào càng nhiều lượng khói dày đặc hơn, càng ho khục khục không ngừng, nhất thời mất đi cảm giác phương hướng chạy trốn.

“Tâm Nghiên, cô đang ở đâu? Giang Tâm Nghiên, cô đang ở đâu?”

Nghe được tiếng thét của Lê Khang, cô khiếp sợ. Anh chạy tới cứu cô sao? Là ảo giác của cô sao?

“Đáng chết! Giang Tâm Nghiên, cô đang ở đâu? Khụ!”

Thật sự là Lê Khang. “Lê Khang, tôi đang ở đây.”

Trong làn khói dày đặc, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh chạy về phía cô, nhất thời cảm động đến nước mắt lưng tròng. “Lê Khang, làm sao anh biết...”

“Không cần nói.” Lê Khang lấy khăn tay của mình ra, che lại miệng và mũi của cô, sau đó che chở cô ở trong ngực của mình, tiếp tục chạy về phía trước.

Những đồ vật trên trần nhà không ngừng rơi xuống, chẳng bao lâu sau cô cảm thấy hình như có một vật đập vào anh, cô nghe được anh rên thốt khổ một tiếng, nhưng vẫn che chở cho cô chạy về phía trước.

Cho đến khi lao ra khỏi cửa nhà hàng, bởi vì cô hít vào quá nhiều khói dày đặc, dường như không thở nổi ngã nhào trên mặt đất, mà lúc này Lê Khang cũng ngã ngay bên cạnh cô, máu tươi trên đầu chảy ra không ngừng.

Cô sợ hãi muốn thét lên, nhưng một giây sau hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân 88 Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Lê Khang!”

Trong bệnh viện, Giang Tâm Nghiên giật mình ở trên giường bệnh, kêu tên Lê Khang theo bản năng.

“Tâm Nghiên, con tỉnh rồi? Con không sao là tốt rồi.” Thiếu chút nữa mất đi cháu gái, Giang Đồng Thành không nhịn được hốc mắt đỏ lên.

“Thật tốt quá! Tiểu thư, cô bình an vô sự thật tốt quá.” Chu quản gia cũng vui mừng sắp khóc.

“Bây giờ là ban ngày?” Cô nhìn ra phía ngoài cửa sổ, lồng ngực vẫn còn cảm thấy vừa ngọt ngào vừa khó chịu.

“Đúng vậy, tiểu thư, cô đã hôn mê đúng một đêm.”

“Lê Khang đâu?” không nhìn thấy Lê Khang, cô hết sức lo lắng. “Ông nội, Lê Khang đâu?”

“Phần đầu của nó bị thương, tối hôm qua bác sĩ đã quấn lại làm phẫu thuật. Chu quản gia mới vừa đi xem, cháu rể vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê.” Giang Đồng Thành vô cùng cảm ơn Lê Khang đã cứu cháu gái bảo bối của mình. “Ông nghe vợ chồng giám đốc Vương nói, khi phòng bếp xảy ra hỏa hoạn thì bọn họ đã rất nhanh chạy ra khỏi phòng ăn, nhưng Lê Khang lại bất chấp nguy hiểm chạy vào trong đám cháy cứu con, nếu như không có nó, con sợ rằng... Tiểu tử kia thật sự là một nam tử hán, chờ nó tỉnh lại, ông phải đi cảm ơn nó.”

“Ông nội, con muốn đi thăm anh ấy một chút.” Không nhìn thấy người, cô không thể yên tâm.

“Tiểu thư, bác sĩ nói cô hít vào một lượng khí lớn, có một chút chấn thương, tạm thời phải nghỉ ngơi nhiều.” Chu quản gia biết cô lo lắng cho Lê Khang, nhưng bây giờ sức khỏe của cô vẫn rất yếu.

“Tôi không sao.”

Không lay chuyển được tiểu thư, Chu quản gia đành phải mượn một chiếc xe lăn, cùng với Giang Tâm Nghiên đi về phía phòng bệnh của Lê Khang.

Thật khiến người ta không ngờ tới, Lê Khang rốt cuộc đã tỉnh, một bên ngoài Vương Thi Tình và Dương Uy Hân ra, còn có bác sĩ đang làm kiểm tra cho anh, nhưng vẻ mặt của mọi người rất nghiêm trọng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Lê Khang, anh làm sao vậy?” Giang Tâm Nghiên chậm chậm đứng lên từ trên xe lăn, nhìn thấy đầu anh quấn vải băng màu trắng, lo lắng hỏi.

Lê Khang nghe tiếng nhìn cô, nhưng mà trên mặt lại lộ ra vẻ khó hiểu, giống như không biết cô.

“Bác sĩ, bệnh nhân sao rồi? Vì sao không thể nhận ra chúng tôi?” Vương Thi Tình thấy thế lo lắng hỏi bác sĩ lần nữa, sau khi anh Khang tỉnh lại, lại hỏi cô và anh Uy Hân là ai, làm cho bọn họ hết sức kinh hãi.

“Anh ta có thể vì bị thương ở đầu mà mất trí nhớ, nhưng tất cả còn phải làm thêm một bước kiểm tra nữa mới có thể xác định được nguyên nhân thật sự.” Bác sĩ theo kinh nghiệm đã trải qua phán đoán.

Tất cả mọi người ở đây khó có thể tin nổi, nhưng tình hình hiện nay bọn họ cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể đợi báo cáo kiểm tra xuất hiện rồi tính tiếp.

Mà Giang Tâm Nghiên dù rất lo lắng cho Lê Khang, nhưng thấy anh đã không còn nguy hiểm tính mạng, chỉ có thể yên lặng nghe lời khuyên của ông nội và Chu quản gia quay về phòng bệnh của mình nghỉ ngơi.

Mấy ngày sau, đã có báo cáo kiểm tra, bởi vì Lê Khang bị tẩm gỗ rơi trúng đầu, dẫn đến vùng đồi thị bị chấn thương, cho nên khiến anh mất trí nhớ. Loại bệnh giống như vậy, có người sau khi trải qua một khoảng thời gian thì sẽ khôi phục, cũng cần phải có thời gian dài.

Tóm lại khi nào khôi phục trí nhớ, phải xem tình trạng của bệnh nhân, nhưng khoảng thời gian này, tốt nhất là không nên để cho anh bị kích động.

Nhưng sau khi xuất viện Lê Khang bị mất trí nhớ sẽ do ai chăm sóc, Giang Tâm Nghiên và Vương Thi Tình có ý kiến không giống nhau. Vương Thi Tình biết Giang Tâm Nghiên chỉ là cô vợ giả, sợ cô không thật lòng muốn chăm sóc Lê Khang, cho nên không đồng ý để anh trở về nhà họ Lê. Mà Giang Tâm Nghiên lại cảm thấy mình phải có nghĩa vụ chăm sóc Lê Khang, bởi dù sao anh cũng vì cô mới bị thương. Hai bên giằng co không có kết quả, cuối cùng bọn họ để cho người trong cuộc quyết định.

“Thư kí Vương, cô nói cô giống như em gái tôi, tôi cũng biết cô lo lắng cho tôi, nhưng nếu tôi đã kết hôn, vậy thì nên để cho vợ của tôi chăm sóc tôi.” Ngoài mất trí nhớ ra, thân thể Lê Khang khôi phục rất tốt, vì vậy hôm nay liền muốn xuất viện.

“Nhưng hai người cũng không phải...” Hiện nay anh Khang mất trí nhớ, Vương Thi Tình không biết nếu nói hai người chỉ kết hôn giả, có thể làm anh bị kích động không?

Nhớ đến bác sĩ đặc biệt can đảm không thể để anh Khang bị kích động nữa, nếu không trí nhớ có thể sẽ vĩnh viễn không khôi phục được, cô chỉ có thể thỏa hiệp tôn trọng ý kiến của anh.

“Anh Khang, em nói với anh, nếu như anh bị ngược đãi, hoặc là cô ta không chăm sóc tốt cho anh, anh nhất định phải ngay lập tức gọi điện thoại cho em, biết không?”

“Ha ha ha, em gái nhỏ, em đúng là thích lo lắng đấy. Vợ của anh xem ra vừa xinh đẹp lại dịu dàng, làm sao có thể ngược đãi anh? Vợ yêu, em sẽ sao?” Lê Khang cười sang sảng hỏi.

Giang Tâm Nghiên sững sờ nói: “Không biết.”

Sau khi Lê Khang mất trí nhớ, còn mang theo một di chứng khác, đó chính là anh giống như biến thành người khác, nên nói, tính cách của anh đã thay đổi.

Bây giờ anh, trở nên cởi mở nhiệt tình, hơi một tí là cười to giống như vậy, cùng với người thâm trầm chừng chạc trước đây tưởng như là hai người. Không chỉ Giang Tâm Nghiên thấy không quen, mà ngay cả Vương Thi Tình và Dương Uy Hân cũng thế. Bây giờ, mọi người chỉ hi vọng đừng làm cho anh bị kích động nữa, hi vọng anh có thể nhanh chóng khôi phục trí nhớ.

“Anh cảm thấy rất quen thuộc với nơi này, xem ra đây đúng là nhà anh không sai.”

Sau khi về nhà, Lê Khang nhìn chung quanh phòng khách, đưa ra kết luận như vậy.

“Anh ngồi nghỉ ngơi đi, em rót nước giúp anh.”

Giang Tâm Nghiên vào trong bếp rót một ly nước ấm cho anh, “Lê Khang, nước.”

Lê Khang nhận lấy cái ly, nhìn cô. “Vợ à, em đều gọi trực tiếp tên của anh như vậy à, không có tên gọi thân mật sao?”

“Cái này.... Bởi vì anh thích em gọi anh là Lê Khang.” Cô trong cái khó ló cái khôn trả lời.

“Thật sao?” Anh nghĩ, “Gọi cả tên cả họ, anh không thích.”

“Như vậy.... Em gọi anh là Khang.”

“Vậy cũng không tệ.” Lê Khang hài lòng mỉm cười, ánh mắt say mê nhìn cô.

Cô bị anh nhìn cảm thấy hết sức căng thẳng. “Tại sao anh lại nhìn em như vậy?”

“Anh cảm thấy vợ của anh rất xinh đẹp.”

Mặt Giang Tâm Nghiên ửng đỏ.

“Nào có?”

“Dáng vẻ đo đắn, xem ra còn đẹp hơn.” Lê Khang thật sự cảm thấy vợ mình rất xinh đẹp, cũng cảm thấy từ sâu trong lòng mình thật sự rất thích người phụ nữ trước mặt này.

Hôm nay Lê Khang quá mức nhiệt tình, cơ hồ khiến Giang Tâm Nghiên chống đỡ không nổi. “À... Anh vừa mới xuất viện, có muốn đi vào phòng của anh nghỉ ngơi một chút không?”

“Phòng của anh?” Lê Khang dừng lại. “Thế nào? Phòng của chúng ta, còn phân thành của anh hay của em sao?”

Tim Giang Tâm Nghiên đập rất nhanh, trong lòng len lén hít hơi. “À... Trên thực tế, vợ chồng chúng ta chia phòng ngủ. Phòng của anh chính là phòng ngủ chính, mà phòng của em là phòng dành cho khách.”

“Tại sao phải chia phòng ngủ?”

Cô đột nhiên không trả lời được, không biết nên giải thích thế nào mới phải.

“Chẳng lẽ tình cảm của vợ chồng chúng ta không tốt? Cho nên mới chia phòng ngủ?” anh hỏi.

Nhìn khuôn mặt anh tuần vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mặt, một tuần trôi qua, cho tới bây giờ Giang Tâm Nghiên vẫn không thể tin Lê Khang đã mất trí nhớ, ngay cả tính cách cũng thay đổi.

Anh thật sự mất trí nhớ sao? Như vậy tính cách có phải là giả bộ không? Thịnh thoảng, cô sẽ có suy nghĩ như vậy.

Nhưng cô cũng nhớ đến thái độ lạnh nhạt của anh trước khi xảy ra sự việc ngoài ý muốn hôm đó, nếu bây giờ sự nhiệt tình của anh giả, vậy thì kỹ xảo của anh không khỏi quá tốt.

“Bà xã, sao em không trả lời câu hỏi của anh?”

Đôi tay nhỏ bé của cô khẽ nắm chặt. “Thật ra thì vợ chồng chúng ta rất ân ái, chia phòng ngủ là vì anh là một người cuồng công việc, đi sớm về trễ, sợ sẽ ảnh hưởng đến giấc ngủ của em, cho nên chúng ta mới chia phòng ngủ.”

“Thì ra là như vậy. Trước kia anh là một người cuồng công việc à?”

Anh thật sự tin sao? Thật tốt quá. Giang tâm nghiên vừa mới thở phào nhẹ nhõm, vậy mà lập tức bị lời nói sau đó của anh hóa đá tại chỗ.

“Vậy thì tốt, anh sẽ không cuồng công việc nữa, từ hôm nay trở đi, em thu dọn trở về phòng ngủ chính.”

“Không, không cần phải nhanh như vậy, anh cũng vừa mới xuất viện.” Cô cảm thấy mình đúng là tự lấy đá đập vào chân.

“Em không muốn ngủ cùng anh?”

“Không phải như vậy...”

“Thật ra em nói chúng ta là đôi vợ chồng ân ái, anh tin, vì hôm qua ông nội đến thăm anh, ông cũng nói với anh như vậy. Ông nói tình cảm vợ chồng của chúng ta rất tốt, mỗi ngày nghỉ chúng ta sẽ trở về bồi ông, còn nói anh vì cứu em mà chạy vào đám cháy, liều chết cũng phải cứu em ra, cho nên, anh tin tình cảm của chúng ta nhất định rất tốt... Chẳng lẽ không đúng sao?”

Trong lòng Giang Tâm Nghiên thờ dãi. “Em biết rồi, em sẽ dọn về phòng ngủ chính.” Đúng vậy, mỗi khi nhớ đến anh chạy vào trong đám cháy cứu cô, thì cô vô cùng cảm động, thật may anh không sao.

Cho tới bây giờ, cô mới nhìn rõ lòng mình, hoặc là nói cô dám nhìn thẳng vào lòng mình cô có cảm giác rung động với anh. Cô thích anh, cô thích Lê Khang rồi.

Cô rất muốn hỏi anh, tại sao lại bất chấp nguy hiểm chạy tới cứu cô? Rõ ràng chuyện phát sinh ngoài ý muốn trước đây không lâu, biểu hiện của anh cơ hồ làm cô cho rằng anh rất khổ sở khi sống cùng cô.

Nhưng, anh lại xông vào cứu cô, hơn nữa cho dù đầu bị thương, anh vẫn dựa vào nghị lực mạnh mẽ cứu cô ra ngoài. Tại sao anh phải làm như vậy? Thậm chí thiếu chút nữa vì vậy mà mất mạng...

Mặc dù tràn đầy lo lắng, nhưng anh mất trí nhớ, tất cả chỉ có thể đợi đến sau khi anh khôi phục trí nhớ mới có đáp án.

Giang Tâm Nghiên đứng trước gương trong nhà tắm, cảm thấy nhịp tim của mình đập mãnh liệt.

Cô khăn trương như vậy, tất cả vì lúc ăn tối Lê Khang nói. “Bà xã, chúng ta bao lâu thì làm tình một lần? Tối nay có thể không?”

Từ mấy ngày trước sau khi dọn về phòng ngủ chính ngủ cùng giường với anh, cô cũng đã nghĩ qua nếu như anh muốn làm loại chuyện này, cô có cách cự tuyệt sao? Bây giờ đáp án rất rõ ràng, cô không cách nào cự tuyệt được, vì coi như cô tìm lí do từ chối, vậy còn ngày mai?

Ngày kia? Hoặc là mỗi ngày sau này?

Nhưng, thật sự phải xảy ra quan hệ với anh lần nữa sao?

Lúc này trong lòng cô khăn trương đến nỗi không nói nên lời, thậm chí là lo lắng, sợ bị anh phát hiện sự trúc trắc của cô, dù sao cô cũng chỉ trải qua một lần mà thôi, chính là “tình một đêm” với anh lần trước.

Hít vào một hơi thật sâu, Giang Tâm Nghiên đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Lê Khang nửa người trên cời trần đang nằm ở trên giường, tim của cô càng đập nhanh hơn.

Khi cô vừa mới ngồi lên, Lê Khang lập tức nghiêng người, từ phía sau ôm lấy cô vào trong ngực.

“Thơm quá, đặc biệt dùng loại nước hoa này vì anh sao?”

Giang Tâm Nghiên đỏ mặt, không nói gì.

Lê Khang cảm thấy khi anh ôm cô, cơ thể cô cứng ngắc một chút, nhưng cho dù là khăn trương hay còn có nguyên nhân khác, anh đều không thích cô sợ anh. “Bà xã, mặc dù bây giờ anh mất trí nhớ, nhưng anh cảm giác được mình rất thích em, cho nên em không cần phải sợ anh, anh sẽ không làm tổn thương em.”

Giang Tâm Nghiên giật mình nhìn anh, cảm thấy lời nói của anh rất dịu dàng, rất chân thành. Những ký ức đã mất đi trong trí nhớ của anh, là anh thật sự thích cô sao?

Lê Khang tỉ mỉ vuốt ve mặt cô, sau đó hôn cô. Giống như những lời chân thành anh vừa nói, nụ hôn này cũng rất dịu dàng.

Xem ra anh thật sự mất trí nhớ, vì trước kia anh không hôn cô như vậy. Cô nghĩ thầm.

“Sao vậy? Nụ hôn của anh rất lạ sao?” Anh không hiểu hỏi cô, bởi vì cô lại có thể ngẩn người.

“Không có, chỉ là trước đây anh không hôn em như vậy.”

“Trước đây anh hôn em thế nào?”

“Vô cùng cường thế lại nhiệt tình...” Giang Tâm Nghiên đỏ mặt, vì cô phát hiện mình cư nhiên lại nhớ nụ hôn đó của Lê Khang, khi đó anh sẽ hôn cô đến trong tim phổi đều tràn đầy hơi thở nóng rực nam tính của anh.

Lê Khang thích bộ dạng xấu hổ của cô, không nhịn được hôn cô. “Thì ra bà xã của anh thích anh hôn cường thế một chút, vậy anh cung kính không bằng tuân lệnh.”

Sau khi cởi bỏ quần áo cản trở, ánh mắt anh nóng rực nhìn lướt qua cơ thể tinh khiết xinh đẹp của cô. “Cơ thể của em rất đẹp.”

“Đâu có...”

“Có, thật sự rất đẹp.” Một tay cầm một bên vú mềm mại đầy đặn của cô, anh nhẹ nhàng nhào nặn, môi lưỡi ẩm áp thưởng thức bên kia, vừa liếm hôn nụ hoa phấn nộn mê người. Nghe thấy cô phát ra tiếng ngâm khê, anh hỏi: “Em thích anh dùng nụ hôn trước đây, hay là cần?”

“A.” Cô còn chưa trả lời, không ngờ anh lại cần thật. Mặc dù sức lực không lớn, nhưng giác quan kích thích mãnh liệt khiến cô không chịu được kêu ra tiếng.

“Xem ra em thích như vậy.” Lê Khang cười tà.

Chỉ liếm hôn bộ ngực thôi đã khiến Giang Tâm Nghiên không chịu nổi phải buông tay, càng không cần phải nói đến khi anh đem nụ hôn nhiệt tình chuyển dời đến giải đất mềm mại ở giữa hai đùi cô, mang đến cảm giác gầy vò lại khiến cả người tê dại trống rỗng, làm cho toàn thân cô vô cùng kích động run rẩy.

Dục vọng nóng như lửa của người đàn ông đã sớm bộc phát không lồ, Lê Khang cố gắng từng chút từng chút một đưa vào trong cơ thể cô, sự chặt chẽ khác thường làm cho anh hít một hơi thật sâu. “Em... nếu như em không phải là bà xã của anh, anh thật sự hoài nghi em vẫn còn là xử nữ.”

Anh tiến vào vẫn khiến Giang Tâm Nghiên cảm thấy có chút đau đớn, nhưng vẫn tốt hơn so với lần đầu tiên, cuối cùng theo sự xâm nhập của anh, cô thở khê một hơi.

“Bà xã, rốt cuộc chúng ta không làm tình bao lâu rồi hả?”

Cô không thể trả lời câu hỏi này của anh, bởi vì bọn họ vốn chỉ làm qua một lần.

“Anh thích cảm giác ở bên trong cơ thể của em, thật thoải mái.” Anh hôn thân hình thẹn thùng đáng yêu, sau đó bắt đầu từ từ co rút.

Theo sự gia tăng tốc độ của anh, hô hấp Giang Tâm Nghiên dồn dập gấp gáp, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng lên, khi anh cúi đầu hôn cô, cô cũng đưa tay ôm anh, vận vẹo cơ thể của mình nghênh hợp cùng với tiết tấu của anh.

Khoái cảm tăng lên, cho đến khi cả hai đều đạt đến đỉnh cao của kích tình...

Chủ nhật, Lê Khang lái xe chở Giang Tâm Nghiên cùng nhau trở về nhà họ Giang.

Giang Đông Thành mặc dù không quen vốn là một tiểu tử trầm tĩnh nay lại trở nên cởi mở đáng yêu, nhưng vẫn không nhận được bất anh đến thư phòng, chỉ vì mình có mấy dự án đầu tư muốn thảo luận với anh.

Trước đây vì tiểu tử này bị thương nằm viện, ông mới không trực tiếp quấy rầy, muốn để cho anh thoải mái nghỉ ngơi điều dưỡng, nhưng năng lực phân tích thị trường vẫn rất tốt.

“Ông nội, bản kế hoạch này hoàn toàn không được, không có nghiên cứu thị trường, cũng không có tầm nhìn cho tương lai và lợi nhuận khô khan, bản kế hoạch này không đạt yêu cầu.”

Đôi mắt cơ trí của Giang Đông Thành thoáng hiện lên thần sắc giảo hoạt giống như lão hồ ly, thờ dãi nói: “Thật ra trước khi con bị thương cũng nói qua muốn giúp ông làm một bản thiết kế đầy đủ, đáng tiếc sau đó con lại mất trí nhớ.”

“Oh? Con đã nói muốn giúp ông làm dự án thiết kế?” Lê Khang hỏi.

“Có, đương nhiên có, ông còn gạt con sao? Là con nói muốn giúp ông kiếm một khoản tiền lớn.” Giang Đông Thành gạt đầu.

“Vậy cũng tốt. Đưa tài liệu cho con, ba ngày sau con sẽ đưa bản dự án thiết kế cho ông.”

“Thật tốt quá, thật không hổ là cháu rể ngoan của ông, ha ha ha.” Giang Đông Thành cười đến híp cả mắt. Mặc dù cháu rể tính cách không tốt, nhưng chỉ cần kiếm tiền thật giỏi là được rồi.

Đúng lúc này, Giang Tâm Nghiên gõ cửa đi vào. “Ông nội, Khang, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, có thể ra ngoài ăn. Hai người đang nói chuyện gì, cười vui vẻ như vậy?”

“Không có chuyện gì. Được rồi, ra ngoài ăn cơm thôi, nhân tiện uống một ly.”

“Ông nội, sức khỏe của ông không tốt không thể uống rượu, mà Khang bị thương chưa khỏi hẳn, hai người đều không thể uống.” Giang Tâm Nghiên ngăn cản bọn họ.

“Ai ya, chỉ uống một chút thôi.”

“Một chút cũng không được.” Ông nội bị huyết áp cao, tốt nhất là không nên đụng đến rượu.

“Nhưng mà cháu rể nói nó muốn uống một chút.” Giang Đông Thành vội vàng nháy mắt với Lê Khang, hi vọng anh có thể giúp mình thuyết phục.

“Ông nội, thật xin lỗi, lần này cháu không thể giúp ông được. Hay là ngoan ngoãn nghe lời của Tâm Nghiên đi, uống rượu không tốt cho sức khỏe.” Lê Khang cười chuyển hướng sang Giang Tâm Nghiên. “Bà xã, anh rất ngoan nha?”

“Đúng.” Cô cười ngọt ngào tán thưởng anh.

Cho dù không được uống rượu, nhưng nhìn thấy cháu gái và cháu rể tình cảm tốt như vậy, thậm chí còn tốt hơn lúc trước bị thương, Giang Đông Thành cảm thấy rất thỏa mãn. Đương nhiên, ông cũng đợi ba ngày sau nhìn thấy bản thiết kế hoàn chỉnh.

Khi bọn họ đi ra khỏi thư phòng, Lê Khang đột nhiên bị một trận choáng váng, Giang Tâm Nghiên vội vàng đỡ anh. “Khang, anh không sao chứ?”

Lê Khang nhìn cô, lắc đầu cười khẽ. “Anh không sao.”

Ăn xong bữa tối, sau khi ông nội về phòng nghỉ ngơi, hai người mới lái xe rời khỏi nhà họ Giang.

Nhưng Lê Khang không lái xe thẳng về nhà, ngược lại đề nghị đi ngắm cảnh đêm.

“Ngắm cảnh đêm? Lần sau đi, vừa rồi không phải anh còn bị choáng sao? Chúng ta đi về nhà nghỉ ngơi trước đã.”

“Choáng váng chỉ là sau khi đầu bị thương thính thoảng sẽ có di chứng, đừng lo, chúng ta vẫn có thể đi ngắm cảnh đêm.” Sau khi thiết lập định vị vệ tinh Lê Khang nói. “Nhưng vừa rồi nét mặt của em có chút kinh ngạc, đừng nói với anh là em chưa từng đi ngắm cảnh đêm.”

“Ừ, bởi vì ông nội không thích em ra ngoài vào buổi tối.”

Anh nhướn mày, hôn cô một cái, cười nói: “Như vậy tối nay, em phải thưởng thức thật tốt.”

Tìm Giang Tâm Nghiên đập nhanh hơn, nhìn Lê Khang chuyên tâm lái xe, từ sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn tới một tháng này, anh không những cởi mở, cũng rất nhiệt tình, thường hồi một tí là hôn cô như vậy. Mà cô cũng phát hiện ra mình không ghét anh như vậy, bởi vì trước đây anh quá kiềm chế.

Nhưng, ngộ nhỡ một ngày nào đó anh đột nhiên khôi phục trí nhớ, có giận cô đã lừa gạt anh không?

Nhưng lúc này có lẽ cô không có thời gian đi lo lắng chuyện sau này, vì hệ thống định vị vệ tinh mất tác dụng, cô và Lê Khang bị lạc ở một con đường trên đỉnh núi không biết tên.

“Khang, chúng ta quay lại đường cũ vừa mới tới là được.”

“Không được nhìn cảnh đêm tuyệt đẹp, em sẽ không thất vọng chứ? Hay là nói, ở đây em cảm thấy sợ hãi?”

“Đi cùng anh, em không sợ chút nào.” Đây là lời thật lòng của cô.

Lê Khang tiếp tục lái xe về phía trước, dừng xe lại ở một chỗ trống giữa sườn núi, hai người xuống xe.

Giang Tâm Nghiên từ trước đến nay chưa từng mạo hiểm như vậy, bốn phía xung quanh không người không xe, lại ở trên núi, nhưng vì có Lê Khang ở bên cạnh, cô lại không cảm thấy sợ chút nào.

Bọn họ đứng ở bên cạnh xe, nhìn xuống phía dưới ngắm những ngọn đèn lấp lánh của thành phố.

“Ở đây mặc dù không nhìn được toàn bộ cảnh đêm ở Đài Bắc, nhưng phong cảnh không tồi, bên kia là” Lê Khang chỉ vào một chỗ của Đài Bắc nói.

Cảnh đẹp giờ phút này, giống như tấm bản đồ đẹp đang di chuyển.

“Cảnh đêm của Đài Bắc thì ra lại đẹp như vậy.” Ở trên mạng thường có thể thấy cảnh đêm tuyệt đẹp của các quốc gia, nhưng cô không ngờ cảnh đêm của thành phố Đài Bắc không thua kém một chút nào, cũng tráng lệ cũng rất đẹp.

Sau đó, cô chợt phát hiện đôi mắt của Lê Khang không nhìn cảnh đêm tuyệt đẹp phía trước, cứ nhiên lại nhìn cô. “Sao vậy?”

“Anh thấy cảnh đêm cũng không đẹp bằng em.” Anh thâm tình nói.

“Anh không đứng đắn, ngắm cảnh đêm.” Không khỏi làm nũng. (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn). Bởi vì anh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô, hại cô cũng không có lòng dạ nào thưởng thức cảnh đêm, vì lời khen ngợi kiên định của anh mà kích động.

Khi anh nhìn cô, cô cũng nhìn lại anh, bây giờ cô thường vì một câu nói hoặc một nụ hôn của anh mà mặt đỏ tím đập dồn dập, đây là cảm giác từ trước đến nay chưa từng có. Ngay cả trước đây ở cùng với anh Tư Phàm, cô cũng không động lòng giống như lúc này, thì ra, đây mới là yêu sao?

Lần đầu tiên, cô sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là yêu.

Nhìn người đàn ông anh tuấn xuất sắc trước mặt, cô nghĩ tới ngày đó trên đường kẻ vạch dành cho người đi bộ đèn giao thông đếm ngược còn tám giây là qua đường, khi đó sở dĩ cô bất động, có lẽ chính là đợi sự xuất hiện của anh.

Nghĩ về điều này, cô không nhịn được cười, đây chính là ông trời có ý sắp đặt sao?

Lê Khang bị nụ cười xinh đẹp của cô mê hoặc, lần trước anh hôn cô, mà cô cũng đáp lại anh, hai người hôn rất nhiệt tình, mức độ kịch liệt một chút cũng không thua lúc trước khi Lê Khang bị mất trí nhớ và phát sinh quan hệ với cô đêm đó.

Giang Tâm Nghiên dựa lưng vào bên cạnh xe, cảm thấy hơi thở nóng rực của người đàn ông, thân hình cao lớn không ngừng đè ép cùng cọ xát về phía cô, sau đó, cô nhận ra sự gắng gượng của anh. “Khang, anh...”

“Vào trong xe đi.” Sau khi Lê Khang mở cửa xe, đem thân thể mềm mại của cô đặt vào bên trong ghế sau của xe.

“Khang, ở đây lúc nào cũng có thể có xe đi qua...”

“Sẽ không có xe đến, trừ khi có người cũng giống như chúng ta, lạc đường.”

Cô không nhịn được cười, anh thấy có cơ hội có thể lợi dụng, lập tức bắt đầu chăm chỉ làm việc, hai người lần đầu tiên thể nghiệm sự chấn động trên xe.

Không suy nghĩ về tương lai anh có thể khôi phục trí nhớ, cũng không có chuyện giao dịch, giờ phút này, cô chỉ biết, cô yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân 88 Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Giang Tâm Nghiên và Lê Khang càng lúc càng ân ái, bây giờ ngay cả trước khi ra ngoài, hai người đều sẽ hôn nồng nhiệt, đương nhiên, số lần nhiệt tình buổi tối càng thêm làm cho người ta lên đến mức độ giác ngộ.

Nhưng hôn nhân của Lô Dịch Thiến bạn thân của Giang Tâm Nghiên lại gặp phải khó khăn, cô và chồng Phó Lập Hằng quyết định li hôn, muốn đem công ty bên Đài Loan này giao cho em gái, bản thân sẽ đến Pháp phát triển, bởi vì Thời trang trẻ em được đặt ở thị trường Châu Âu.

Mặc dù Giang Tâm Nghiên không nỡ xa bạn thân, vì nước Pháp không phải là Cao Hùng, sau này gặp mặt ít nhất cũng phải xa nhau nửa năm hoặc một năm, nhưng nếu bạn thân đã hạ quyết tâm, cô cũng chỉ có thể ủng hộ cùng chúc phúc.

“Đừng buồn bã như vậy, thông qua internet, chúng ta lúc nào cũng có thể gặp gỡ và nói chuyện.” Lô Dịch Thiến an ủi. Bây giờ chỉ cần vừa mở máy tính, thông qua chat webcam trên mạng, cho dù cách xa mấy nghìn dặm cũng có thể dễ dàng nói chuyện.

Giang Tâm Nghiên cảm thấy bạn thân thật sự rất kiên cường, mặc kệ trong lòng thương tâm khổ sở rất nhiều, luôn có thể giữ vững tinh thần làm việc. “Thành thật mà nói, mình chưa bao giờ nghĩ cậu sẽ li hôn với chồng.”

“Đừng nói cậu chưa từng nghĩ đến, bản thân mình cũng cảm thấy không thể chấp nhận. Lúc đầu khi kết hôn, cho rằng mình sẽ cùng anh ấy nắm tay nhau cả đời, nhưng... ai, chỉ có thể nói việc đời khó đoán.” Lô Dịch Thiến cũng không nghĩ tới hôn nhân của mình sẽ thất bại.

“Dịch Thiến...”

“Bỏ đi, đừng nói đến chuyện của mình nữa, đã quyết định li hôn, vậy thì không có gì phải nói nữa. Trái lại cậu, gần đây rạn rở, như hoa đào nở, thật khiến người ta hâm mộ.” Lô Dịch Thiến cười cười nói.

Vừa mới bắt đầu, cô rất phản đối Giang Tâm Nghiên và Lê Khang kết hôn giả, nhưng không ngờ bọn họ lại rất hòa hợp, sống chung cũng không tệ, điểm này từ các tác phẩm của Tâm Nghiên có thể nhìn ra được, tràn đầy phong cách hạnh phúc ấm áp.

Sau này Lê Khang lại bất chấp nguy hiểm cứu Giang Tâm Nghiên từ trong đám cháy ra, càng làm cho người ta cảm thấy sự phát triển trong tương lai của hai người bọn họ có thể mong đợi, dù sao không phải người đàn ông nào cũng có dũng khí như vậy, dám chui vào trong đám cháy.

Từ trên mặt của Giang Tâm Nghiên luôn mang theo vẻ tươi cười, bây giờ vợ chồng bọn họ chung sống không những rất tốt, mà còn rất ân ái ngọt ngào.

“Mặc dù bây giờ rất tốt, nhưng tương lai thì không biết được.” Bản thân Giang Tâm Nghiên ngược lại vẫn luôn âm thầm lo lắng.

“Tại sao lại nói như vậy?”

“Một ngày nào đó anh Khang sẽ khôi phục trí nhớ, nếu anh ấy biết mình gạt anh ấy, nói bọn mình là vợ chồng ân ái, nói không chừng sẽ rất tức giận.” Mỗi ngày cô đều yêu anh nhiều hơn một chút, thì sự bất an trong lòng cũng nhiều hơn một chút, cho dù bây giờ tình cảm của hai người rất tốt, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy không chân thực.

“Mình cảm thấy cậu không cần phải lo lắng chuyện này, thật sự yêu một người, cho dù mất trí nhớ hoặc là khôi phục trí nhớ, anh ấy ít nhiều cũng phải có một chút cảm giác trong lòng, nếu như anh ấy tin tưởng hai người thật sự từng yêu nhau, như vậy thì sẽ không tức giận.”

“Thật sao?” Hi vọng mọi chuyện có thể đơn giản giống như những lời Dịch Thiến nói.

“Đúng rồi, Tâm Nghiên, sau này những bản thiết kế của cậu hãy đưa cho em gái mình, mình đã nói rõ với nó rồi, trước mắt mình sẽ nhập hàng từ Đài Loan đến Pháp, nếu như phát triển thuận lợi, sẽ suy nghĩ trực tiếp gia công sản xuất ở bên đó.” Nếu quyết định đi đến Pháp mở rộng thị trường, Lô Dịch Thiến đã làm xong các hạng lập kế hoạch và đánh giá thị trường.

“Câu muốn ở bên Pháp xây dựng nhà máy, trực tiếp sản xuất?”

“Đó là nguyện vọng trong tương lai, hi vọng có thể có một ngày như vậy.” Trên mặt Lô Dịch Thiện tràn đầy tự tin nói.

“Nhưng nếu ở bên Pháp cậu có công ty lại có nhà máy, vậy khi nào cậu mới có thể trở về sống ở Đài Loan? Chẳng lẽ sau này đều phải ở lại Pháp?”
Giang Tâm Nghiên có chút sùng sốt, cô vốn tưởng rằng bạn thân có thể đi khoảng hai, ba năm, sau khi rút khỏi thị trường thì sẽ quay lại Đài Loan, bây giờ nghe, sao giống như sẽ định cư ở bên Pháp luôn?

“Có lẽ, nếu như tất cả đều phát triển thuận lợi, cũng là chuyện của nhiều năm sau, nếu trong hôn nhân và sự nghiệp mình đã chọn sự nghiệp, như vậy thì sẽ muốn nỗ lực hết mình.” Hôn nhân xem như đã tan vỡ, Lô Dịch Thiện có chút buồn rầu, nhưng cô sẽ không để cho mình khổ sở quá lâu.

Lô Dịch Thiện làm việc luôn có kế hoạch, Giang Tâm Nghiên đoán bạn thân đã sớm làm xong bản kế hoạch phát triển thị trường rất hoàn chỉnh rồi, xem ra cô phải cố gắng hơn một chút, hi vọng ít nhiều có thể giúp bạn thân một chút công việc, tốt nhất là thiết kế ra những trang phục trẻ em để cho người ta vừa nhìn thấy liền muốn mua về nhà.

Ngày đó thấy Giang Tâm Nghiên đến công ty tìm Lê Khang, Vương Thi Tinh tức giận nói: “Cô lại đến công ty làm gì? Anh Khang không có ở đây, anh ấy đang họp.”

Giang Tâm Nghiên cũng đoán Lê Khang đang họp, vì điện thoại di động của anh không có người nhận. “Tôi tới Thời trang trẻ em, cho nên thuận đường qua đây. Tôi mua ô mai Mộ Tư, Khang nói anh ấy rất thích.”

Nhìn thấy ô mai Mộ Tư yêu thích nhất, nước miếng của Vương Thi Tinh đều muốn chảy ra ngoài, nhưng cô vẫn còn rất kiềm chế. “Cảm ơn cô. Nhưng nếu như có thể, xin cô sau này đừng thường xuyên đến công ty tìm anh Khang, lần trước vì có liên quan đến cô, hại anh Khang và anh Uy Hàn xảy ra tranh chấp.”

“Vi sao?” Giang Tâm Nghiên khó nén kinh ngạc, cô không nghe Lê Khang nói về chuyện này.

Ban đầu, cô cho rằng có lẽ Vương Thi Tinh thích Lê Khang, nhưng từ sau khi anh bị thương, hai người các cô thường gặp nhau ở bệnh viện, cô mới biết đối phương chỉ xem Lê Khang như một người anh cả, rất sùng bái anh, còn nói Lê Khang là thần tượng của tất cả mọi người ở cô nhi viện.

“Còn không phải chính là lần trước cô, anh Khang đúng lúc đang xử lý chuyện của công ty Lợi Hưng, anh ấy nghe theo đề nghị của cô không thu mua Lợi Hưng mà lại đổi dùng cách đầu tư, làm cho anh Uy Hàn rất giận, cho nên hai người đã tranh cãi, lần đầu tiên tôi nhìn thấy bọn họ xảy ra tranh chấp lớn như vậy.” Cho tới nay, anh Uy Hàn và anh Khang tình cảm của hai người đều rất tốt.

“Cô nói Khang không thu mua công ty Lợi Hưng?” Giang Tâm Nghiên nghĩ đến lần trước, vì nhìn thấy tài liệu thu mua ở trên bàn, cô liền nghĩ đến chuyện kháng nghị ở bên dưới lầu của công ty trước khi Lê Khang bị mất trí nhớ, cùng với sự phẫn hận của người phụ trách, cho nên cô đã khuyên Lê Khang lần nữa đừng thu mua mà chuyển sang đầu tư. Dù sao đại cô đồng của Đồng Tường, giống nhau chỉ cần có thể kiếm tiền.

Nhưng cô không ngờ lần này anh lại chịu nghe theo ý kiến của cô, dù sao trước khi mất trí nhớ anh còn rất lạnh nhạt nói cô không có tư cách trông nom chuyện này.

“Ừ.” Vương Thi Tinh mặc dù cảm thấy không thu mua thì tốt hơn, để tránh có người không ngừng đến công ty treo băng-rôn, thậm chí nói với truyền thông là bọn họ máu lạnh, nhưng, cô càng không thích nhìn thấy anh Khang và anh Uy Hàn cãi nhau.

Vốn cô đã rất ghét Giang Tâm Nghiên, vì người phụ nữ này lại dùng miếng đất ép anh Khang kết hôn giả cùng với cô ta, nhưng mà khi anh Khang bị thương sống ở bệnh viện, cô phát hiện hình như Giang Tâm Nghiên thật sự quan tâm anh Khang. Hơn nữa cũng không giống như sự hình dung của anh Uy Hàn là một thiên kim đại tiểu thư kiêu căng ngang ngược bốc đồng, trên thực tế, cô cảm thấy Giang đại tiểu thư là một người rất dễ chung sống.

Và lại sau khi anh Khang ra viện, tuy nói mất trí nhớ, nhưng anh và Giang Tâm Nghiên xem ra giống như thật sự yêu nhau, mỗi lần nhắc đến vợ anh luôn cười rất hạnh phúc, mà Giang Tâm Nghiên cũng thường đến công ty thăm vì lo lắng cho tình trạng sức khỏe của anh Khang, có khi còn giúp anh Khang mang đến bữa trưa tình yêu, cô có thể cảm giác được, Giang Tâm Nghiên thật sự thích anh Khang.

Mặc dù bây giờ anh Khang không giống như trước kia, nhưng chỉ cần anh ấy cảm thấy hạnh phúc là được rồi.

Lúc này Lê Khang họp xong, ra khỏi phòng họp nhìn thấy Giang Tâm Nghiên, lập tức cười đến vui vẻ. “Tâm nghiên, em đến đây lúc nào vậy? Không phải nói hôm nay sẽ ở Thời trang trẻ em muộn một chút sao?”

“Em vừa mới đến. Bởi vì chồng của Dịch Thiện đột nhiên đến tìm cô ấy, nên em đi trước.” Cô để lại không gian để cho vợ chồng bọn họ nói chuyện thật tốt, dù sao Dịch Thiện vừa rời khỏi Đài Loan, sau này có thể sẽ định cư ở Pháp luôn.

“Đi, đến phòng làm việc của anh.”

“Sẽ không làm ảnh hưởng đến anh chứ?” Cô không muốn làm trễ nải công việc của anh.

“Sẽ không.”

Dương Uy Hàn cũng đi ra khỏi phòng họp, tức giận đi về phía bọn họ. “Anh Khang, anh hãy hủy bỏ quyết định không thu mua vừa rồi đi. Một Lợi Hưng thì coi như xong, bây giờ ngay cả Chính Hựu anh cũng muốn làm thế, em thật sự không thể tán thành. Quyết sách này không chỉ làm công ty giảm bớt lợi

nhuận, thậm chí còn có nguy cơ tổn thất, trước đây anh không làm việc như vậy.” Nhìn thấy Giang Tâm Nghiên, anh ta mất hứng trùng mắt lờm cò một cái.

“Uy Hàn, anh cho người đánh giá qua Chính Hựu rồi, về cơ bản mặc dù tương lại lợi nhuận không lớn, nhưng vẫn không đến mức làm cho đầu tư của công ty chúng ta bị tổn thất, cho nên chuyện này quyết định như vậy đi.” Lê Khang bày tỏ ngữ khí kiên định.

“Nhưng sau khi thu mua, tương lai lợi nhuận thu được không phải càng lớn sao?”

“Không cần nói nữa.”

“Anh Khang, em nghĩ anh đã quên, chúng ta đã thế phải chinh phục cái thế giới này.” Dương Uy Hàn nhắc nhở anh, từ sau khi anh mất trí nhớ, thì Giang Tâm Nghiên không ngừng truyền cho anh một chút cách nghĩ của lòng dạ đàn bà, làm cho anh thay đổi căn bản không phải là Lê Khang của trước đây nữa.

“Có lẽ có thể đối phương thức, đầu tư kinh doanh cũng không có gì là không tốt.” Lê Khang vẫn không thay đổi quyết định vừa rồi của mình ở trong phòng họp.

Thấy Lê Khang không cách nào khai thông, Dương Uy Hàn tức giận chết, anh ta trừng mắt về phía Giang Tâm Nghiên. “Anh Khang, anh không nên vì mấy câu nói của cô ta mà tùy tiện đưa ra quyết định, trên thực tế, cô ta căn bản không hiểu chuyện kinh doanh của công ty chúng ta. Cô ta không hiểu rõ chúng ta, cô ta là người không cùng thế giới với chúng ta...”

“Uy Hàn, được rồi, không cần nói nữa.” Lê Khang cắt đứt lời của Dương Uy Hàn, tên nhóc này quá kích động rồi. “Uy Hàn, sở dĩ anh quyết định như vậy, là có suy tính của anh, chuyện này và Tâm Nghiên không có bất cứ quan hệ gì.” Nói xong anh liền cùng Giang Tâm Nghiên đi vào phòng làm việc của mình.

Vương Thi Tinh nhìn thấy Dương Uy Hàn tức giận không cam lòng, vẻ mặt tràn đầy lo lắng. “Anh Uy Hàn, anh không sao chứ?”

“Anh Khang không phải là anh Khang mà chúng ta biết.” Dương Uy Hàn cắn chặt răng nói.

“Vì anh Khang bị mất trí nhớ, anh cũng không nên tranh chấp với anh ấy nữa, bây giờ cứ theo quyết định của anh ấy, chuyện sau này đợi khi anh ấy khôi phục trí nhớ rồi nói tiếp.” Vương Thi Tinh thuyết phục linh hoạt, rất lo lắng hai người lại xảy ra tranh chấp lần nữa.

“Nếu như anh Khang vẫn không cách nào khôi phục trí nhớ thì sao đây?”

“Cái này...” Cô cũng chưa nghĩ qua vấn đề này.

“Thật ra thì vấn đề xuất hiện ở trên người Giang Tâm Nghiên, người phụ nữ kia, chỉ cần cô ta rời khỏi anh Khang, vậy thì cho dù anh Khang có khôi phục trí nhớ hay không đều không khác biệt.” Dương Uy Hàn cảm thấy tất cả đều vì có liên quan đến Giang Tâm Nghiên, cho nên Lê Khang mới có thể làm ra những quyết định không sáng suốt như vậy. “Anh có cách khiến cho cô ta rời khỏi anh Khang.”

“Anh Uy Hàn, anh trước tiên hãy tĩnh táo lại, bây giờ anh Khang cho rằng anh ấy và Giang tiểu thư là vợ chồng ân ái, hơn nữa bây giờ tình cảm của bọn họ cũng rất tốt, xem ra anh Khang rất hạnh phúc, cho nên... Anh ngàn vạn lần không nên làm càn, bác sĩ đã nói bây giờ anh Khang không thể chịu được kích thích.” Cô thật sự rất khó xử, anh Uy Hàn bình thường là một người rất sáng suốt, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ giống như vậy, quá là hấp tấp.

“Cái hạnh phúc mà em nói thật ra chỉ là biểu hiện giả dối, là một lời nói dối, một khi đã như vậy, vì sao còn muốn khiến cho anh Khang sống trong sự lừa dối đây? Hơn nữa em có nghĩ qua hay không, sau khi anh Khang khôi phục trí nhớ, có lẽ anh ấy sẽ rất giận, sau đó sẽ trách chúng ta vì sao lại hợp tác với Giang Tâm Nghiên cùng nhau lừa gạt anh ấy.”

Sẽ như vậy sao? Vương Thi Tinh không biết, nhưng “Anh Uy Hàn, mặc dù tính tình của anh Khang đã thay đổi rồi, nhưng nói thật ra, em rất thích anh Khang có nụ cười như bây giờ, bên cạnh có một người vợ dịu dàng xinh đẹp. hơn nữa em cảm giác được, Giang tiểu thư thật sự thích anh Khang, cho nên...”

“Vì sao phải nói giúp cho Giang Tâm Nghiên?” Dương Uy Hàn nhìn cái bánh ngọt trên bàn. “Thì ra là bị ô mai Mộ Tư mua chuộc rồi.”

“Không phải như vậy...”

“Tốt lắm Thi Tinh, em có suy nghĩ của em, anh có cách làm của bản thân mình, cứ như vậy đi.” Dương Uy Hàn nói xong ngay sau đó xoay người rời đi.

Bây giờ nên làm gì? Vương Thi Tinh đột nhiên lo lắng, không biết anh Uy Hàn muốn làm gì.

Hơn mười giờ tối, Giang Tâm Nghiên đứng ở cửa chính nghênh đón Lê Khang về nhà, cô cầm cặp tài liệu giúp anh, sau đó cùng nhau vào phòng khách.

“Khang, ông nội lại tìm anh làm gì? Lại trễ như vậy mới để cho anh về nhà.” Trước khi tan việc, anh nói phải đến nhà mẹ đẻ của cô, đem bản kế hoạch đưa cho ông nội, kết quả bữa tối phải ăn ở đó coi như xong, còn bận rộn đến muộn như vậy mới trở về. “Em muốn gọi điện thoại kháng nghị với ông nội, ông làm cho anh quá cực khổ.”

Bởi vì mỗi lần ông nội đều lôi kéo Lê Khang đến thư phòng nói chuyện rất lâu, sau này cô mới biết được từ Chu quản gia, thì ra chồng cô đã giúp Giang thị làm rất nhiều phân tích thị trường cùng với quy hoạch đầu tư, Chu quản gia còn nói ông nội rất hài lòng biểu hiện của cháu rể.

Ông nội hài lòng, nhưng Lê Khang có thể phải cực khổ.

Vốn công việc của anh đã rất bận, bây giờ lại cộng thêm việc của Giang thị, gánh nặng nhất định rất trầm trọng, nhưng anh chưa bao giờ oán trách cô, luôn cười nói học được không ít kinh nghiệm quý báu từ ông nội.

Giờ phút này nhìn anh, thật ra trước khi mất trí nhớ, cô đã biết anh là một người dịu dàng, mà bây giờ, anh càng là một người đàn ông thân thiết. Cô hiểu rõ đều bởi vì cô, cho nên anh mới không oán hận một câu.

Hai người vào phòng, Lê Khang cởi áo khoác chuẩn bị tắm, nhìn thấy gương mặt thanh lệ bên cạnh không có nụ cười, ngược lại còn có vẻ buồn rầu, anh không khỏi nâng mặt cô hôn một cái.

“Sao vậy?”

“Em sợ anh quá vất vả, chuyện của ông nội, em thấy anh hãy tìm người khác làm thay.” Cô biết ông nội vì sao muốn tìm anh, có lẽ là vì tin tưởng, anh thật sự làm cho người ta có một loại cảm giá vô cùng đáng tin cậy.

“Em không cần lo lắng, anh không cảm thấy vất vả chút nào.” Lê Khang ôm cô vào trong ngực. “Anh chỉ cần khi vừa về nhà, nhìn thấy em đang đợi anh ở cửa, thì anh cảm thấy thật ấm áp hạnh phúc.”

Giang Tâm Nghiên dựa vào trong ngực to lớn của anh, cũng cảm thấy thật ấm áp, thật hạnh phúc.

Nhưng hạnh phúc này có thể duy trì được bao lâu?

“Khang, nếu như có một ngày anh khôi phục trí nhớ, chúng ta...”

“Hà?”

“Không có gì.” Cô muốn hỏi anh nhưng lại không dám hỏi, nếu có một ngày anh khôi phục trí nhớ, bọn họ có còn hạnh phúc như vậy không?

Suy nghĩ một chút, quan hệ của bọn họ phát triển phức tạp như vậy, cô phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, vì khi vừa mới bắt đầu là cô đề xuất giao dịch với anh, sau đó mặc dù hai người từ hợp đồng trở thành vợ chồng, nhưng tiếp theo anh mất trí nhớ, cô lại nói dối lừa gạt anh, làm anh tin rằng hai người thật sự là đôi vợ chồng ân ái... Nếu anh khôi phục trí nhớ, hẳn là sẽ rất giận chứ?

Càng hạnh phúc thì càng cảm thấy sợ hãi, bây giờ, ngay cả cô cũng không biết mình nên làm gì.

Lê Khang trấn an vuốt đầu cô. “Lại suy nghĩ quá nhiều, cho dù anh khôi phục trí nhớ, quan hệ của chúng ta vẫn sẽ giống như bây giờ, chỉ cần em ở bên cạnh của anh là đủ rồi.”

“... Ừ.”

“Xem ra em vẫn còn giống như rất bất an, muốn anh cho em một nụ hôn nồng nhiệt không?”

“Đừng làm rộn. Anh mệt rồi, nhanh đi vào tắm rửa.” Cô vội vã đẩy anh vào phòng tắm. Anh vừa hôn, nói không chừng không cách nào tắm rửa nghỉ ngơi sớm một chút.

Sau khi nhìn thấy Lê Khang đã vào trong phòng tắm, Giang Tâm Nghiên mới khẽ thở dài, nói thật hiện tại có lo lắng phiền não cũng vô ích.

Hôm nay cô đặc biệt cảm thấy lo lắng, ít nhiều cũng có liên quan đến chuyện buổi chiều gặp Dương Uy Hân ở Đông Tường, hẳn hình như còn ghét cô hơn trước, hơn nữa ánh mắt còn giống như đang chỉ trích cô cố ý làm cho anh em hai người bọn họ cãi nhau.

Thật ra thì cô hoàn toàn không có ý đó, hy vọng hình tượng bên ngoài của Lê Khang, sau này là một người được mọi người kính trọng. Cô tin cho dù không thu mua một vài công ty, với năng lực của anh, Đông Tường cũng nhất định có thể phát triển rất tốt, dù sao ngay cả ông nội cũng giờ ngón cái khen ngợi anh.

Có lẽ loạn xuống tâm tư hoảng loạn, cô quyết định không suy nghĩ linh tinh nữa, đi đến một bên treo áo khoác của anh lên.

Sáng thứ bảy, Lê Khang vừa mới ra ngoài không lâu, chuông cửa nhà họ Lê lại vang lên, là Dương Uy Hân.

Giang Tâm Nghiên đi mở cửa, nhìn thấy người đến thì rất kinh ngạc. “Anh đến tìm Lê Khang sao? Anh ấy vừa mới ra ngoài rồi.”

“Tôi biết anh Khang đi rồi, tôi đến tìm anh ấy không sai, nhưng cũng đến tìm cô.” Dương Uy Hân biết thói quen của Lê Khang đi đánh tennis vào sáng thứ bảy.

Mặc dù không biết đối phương tìm cô làm gì, hơn nữa còn cố ý sau khi Lê Khang đi rồi mới đến, Giang Tâm Nghiên vẫn có phong cách mời hẳn vào nhà.

Khi vừa vào trong phòng khách, câu đầu tiên Dương Uy Hân mở miệng nói rất không khách khí.

“Giang Tâm Nghiên, trò chơi của đại tiểu thư cô đến đây kết thúc.”

“Cái gì?” Giang Tâm Nghiên hơi sững sốt.

“Không hiểu sao? Ý của tôi là, cô mau ly hôn với anh Khang, sau đó rời khỏi anh ấy.” Dương Uy Hàn không chịu được Lê Khang không giống như trước đây nữa. Nhân từ đối với kẻ địch mà cản trở sự phát triển của công ty, đây căn bản không phải là tác phong của anh Khang, tất cả là do người phụ nữ này làm hại.

Giang Tâm Nghiên hết sức ngạc nhiên, cô biết hẳn ta ghét cô, nhưng không ngờ hẳn lại muốn cô sẽ ly hôn với Lê Khang? “Tôi nghĩ chuyện của tôi và Khang, không liên quan gì tới anh?”

“Trước đây tôi đã nói với cô, đừng tưởng mình là Lê phu nhân thật, đừng quản quá nhiều chuyện của chúng tôi, muốn cô nhanh chóng trả lại tự do cho anh Khang. Kết quả nào biết cô không những không nghe lọt tai, mà còn hại anh Khang vì cứu cô mà mất trí nhớ, hiện tại còn học người ta giả bộ làm người vợ hiền thực thông minh... Hừ! Tôi sẽ không mặc kệ chuyện này không lo.” Hẳn nên sớm sau khi lấy được miếng đất liền khuyên anh Khang ly hôn với cô ta, sau này cũng không xảy ra những chuyện như vậy.

Giang Tâm Nghiên dường như thấy bóng dáng Phòng Vi Tâm trên người Dương Uy Hàn, trước đây cô luôn không muốn giải thích với người khác, nhưng bây giờ vì quan tâm, cô muốn nói rõ ràng với hẳn, chỉ vì hẳn là anh em thân thiết của chồng cô, tình như huynh đệ.

“Tôi thừa nhận vừa bắt đầu là tôi đưa ra giao dịch với Khang, tôi quả thực đã sai, nhưng sau này tôi thật sự yêu thương anh ấy, thật lòng muốn sống cùng anh ấy, làm một đôi vợ chồng chân chính.” Trên thực tế, trải qua hơn hai tháng này, bọn họ thật sự là một đôi Thần Tiên Quỳ Lữ.

“Cô nói cô thật lòng thích anh Khang? Đừng cười chệt người, cô cho rằng đang lừa đứa trẻ ba tuổi sao?” Dương Uy Hàn cười lạnh khinh thường. “Tôi thấy cô căn bản chính là cố tình tạo biểu hiện giả ân ái với anh Khang, sau đó nê dịch anh Khang mất trí nhớ bán mạng vì Giang thị. Anh Khang đã thiết kế cho Giang thị rất nhiều dự án, không phải sao!”

“Ông nội tôi muốn Khang giúp ông thiết kế, đó là vì rất thương thức năng lực của anh ấy.”

“Nói một cách thẳng thừng, không phải là đang lợi dụng anh Khang sao?” Dương Uy Hàn tức giận nói. “Tôi đã nói với cô, anh Khang ghét nhất người khác lừa gạt anh, đợi sau khi anh khôi phục trí nhớ, nhất định sẽ vô cùng thống hận cô đã lừa gạt và đùa bỡn.”

Giang Tâm Nghiên cảm thấy mình rất khó để khai thông người này, vì quan niệm vào trước là chủ (tư tưởng, quan niệm bảo thủ, cho cái trước là đúng, phủ nhận tư tưởng hoặc quan niệm mới) quá sâu. “Tôi nói lại một lần nữa, mặc kệ anh tin hay không tin, tôi thật lòng thích Khang, muốn ở bên cạnh anh ấy. Cho dù sau này khôi phục trí nhớ phát hiện tôi lừa gạt anh mà tức giận, đến lúc đó tôi sẽ nói xin lỗi anh ấy thật tốt.”

“Ý của cô là, cô vẫn muốn tiếp tục quản lý anh Khang?”

Cô bắt đầu dĩ thử dài một hơi, thật sự không biết còn có thể nói gì với anh ta. “Quan hệ của tôi và Lê Khang, anh không thể hiểu được.”

“Nhưng vừa rồi tôi cũng nói, tôi sẽ không mặc kệ không lo.” Dương Uy Hàn đã sớm đoán được cô sẽ không để anh Khang tự do, vì vậy từ trong túi lấy ra một tờ giấy, đặt trên bàn. “Cô hẳn là nhận ra cái này chứ? Nghe nói các mục bên trong đều là do cô định ra.”

Giang Tâm Nghiên hết sức kinh ngạc, vì đó là bản sao của hợp đồng giao dịch cô và Lê Khang đã ký trước đây. “Dương Uy Hàn, anh muốn làm gì?”

“Nếu đem cái này công bố cho truyền thông, tôi nghĩ chắc hẳn sẽ rất thú vị, cái gì mà ‘Hợp đồng hôn nhân tám mươi tám tỷ’? Cái gì mà trai tài gái sắc, vợ chồng ân ái? Hừ! Tất cả đều là giả, trên thực tế cái này một trò chơi lừa gạt người đời của đại tiểu thư cô mà thôi. Công ty Giang thị nếu liên tiếp bị điện tử Minh Đạt hủy hôn nhiều năm trước sau đó lại lần nữa xảy ra vụ tai tiếng lớn, tôi nghĩ giá cổ phiếu sẽ hạ không ít, hay là nói không nhất thiết suy sụp như vậy.” Dương Uy Hàn nói.

Nghe thấy uy hiếp của hẳn ta, cơ thể Giang Tâm Nghiên run rẩy, hoàn toàn không nói nên lời.

“Nghe nói lúc đầu cô muốn làm một cháu gái hiếu thuận, cho nên mới muốn kết hôn giả, tạo ra một hình tượng vợ chồng ân ái nực cười này. Nếu như cô không ngoan ngoãn nghe lời, Giang thị sợ rằng sẽ trở thành trò cười của mọi người một lần nữa. Nghe nói gần đây Giang lão muốn tái xuất giang hồ, vừa đúng lúc ra để người ta giễu cợt, hy vọng người già như ông ta có thể chịu đựng được, không cần vì mất mặt mà buồn bã không vui, thật tốt giữ gìn thân thể mới đúng.”

Nghe tới ông nội, trong lòng Giang Tâm Nghiên liền rất sợ hãi bệnh của ông nội không dễ gì mới tốt lên, nếu để ông biết sự thật, ông nhất định sẽ rất khỗ sở, hơn nữa sẽ rất thất vọng về cô.

Cô không cách nào tưởng tượng được sau khi ông nội biết sẽ biến thành hình dáng gì? Thời gian này vì Lê Khang thường xuyên làm bạn với ông, cơ thể của ông mới khỏe mạnh hơn nhiều, nhưng nếu bị đã kích lần nữa, ông nội vẫn luôn rất sĩ diện vô cùng có khả năng không thể chịu đựng được...

“Dương Uy Hàn, hiện tại anh đang uy hiếp tôi sao?” Cô không thể để chuyện này lộ ra bên ngoài, tuyệt đối không thể!

“Học theo cô thôi. Ban đầu cô không phải cũng dùng miếng đất uy hiếp anh Khang như vậy sao?”

“Tôi...” Giang Tâm Nghiên nghẹn lời. Cô biết, sai là từ khi bắt đầu mình không nên mang miếng đất làm giao dịch với Lê Khang. “Mặc dù lúc đầu là tôi không đúng, nhưng bây giờ tôi và Lê Khang yêu nhau, tôi tin anh ấy sẽ không cho phép anh làm như vậy.”

“Đó là anh Khang mất trí nhớ, lại thêm lời nói dối của cô, cho nên anh ấy mới cho rằng mình yêu cô. Nếu sau khi anh ấy khôi phục trí nhớ, cô cảm thấy anh ấy còn yêu cô sao? Tôi tin chắc là anh ấy rất hận cô, ai bảo cô lúc đầu dùng miếng đất uy hiếp anh ấy, sau khi mất trí nhớ lại đùa bỡn anh ấy.”

Giang Tâm Nghiên muốn phản bác, lại phát hiện lời nói giống như xương mắc nghẹn trong cổ họng lấy không ra, vì cô không thể xác định sau khi Lê Khang khôi phục trí nhớ, có yêu cô giống như bây giờ hay không?

“Đừng tưởng rằng anh Khang cứu cô từ trong đám cháy ra là yêu cô, đó là bởi vì trách nhiệm trong lòng anh ấy rất quan trọng, cô đi cùng với anh ấy vào nhà hàng, anh ấy đương nhiên sẽ không bỏ lại cô không lo. Hôm nay đổi lại là người khác đi cùng với anh ấy, anh ấy cũng sẽ làm như vậy.” Dương Uy Hàn vẫn cho rằng Lê Khang cứu Giang Tâm Nghiên chỉ là xuất phát từ quan tâm trên đạo nghĩa.

Là như vậy sao? Chỉ vì trách nhiệm trong lòng, cho nên anh mới bất chấp nguy hiểm chạy vào cứu cô? Trước đây cô cũng từng hết sức nghi hoặc, muốn biết sự thật, đáng tiếc anh mất trí nhớ rồi.

Bây giờ cô nên làm gì? Ông nội tuyệt đối không thể ngã xuống lần nữa, nếu ông quay lại thương trường kết quả lại trở thành trò cười của mọi người, ông nhất định sẽ không chịu nổi.

Nhưng, muốn cô rời khỏi Lê Khang, trong lòng cô đau như dao cắt...

“Giang đại tiểu thư, cách khoảng một giờ nữa anh Khang sẽ trở lại, cô có thể từ từ suy nghĩ. Tôi sẽ ngồi ở đây đợi anh ấy, nói với anh ấy sự thật, cô và anh ấy vốn không phải là vợ chồng ân ái gì, đến lúc đó tôi hy vọng cô có thể chủ động rời khỏi anh ấy, kết thúc cái trò chơi nhảm chán này của cô.”

“Rốt cuộc tôi phải làm sao, thì anh mới tin tôi thật lòng yêu Khang đây?”

“Tôi không phải là anh Khang, cô không cần diễn trò trước mặt tôi. Tóm lại hy vọng cô suy nghĩ rõ ràng, ngàn vạn lần đừng để cho mình hối hận là được.”

Một tiếng sau, Lê Khang về nhà, không có bà xã xinh đẹp đợi sẵn ở cửa nghênh đón anh, chỉ thấy Dương Uy Hàn đang ngồi trong phòng khách, anh rất kinh ngạc, mà bà xã đang ngồi ở một bên sofa cũng an tĩnh khác thường.

“Uy Hàn, em tìm anh?”

“Đứng. Anh Khang, hôm nay em đến là muốn cứu anh ra từ trong sự giả dối.” Dương Uy Hàn rất hy vọng anh có thể khôi phục trí nhớ, coi như không có, thì cũng không nên bị Giang Tâm Nghiên thao túng, bị đại tiểu thư này đùa bỡn.

Lê Khang rất kinh ngạc trước lời nói của hắn, nhìn thấy một tờ giấy ở trên bàn, cầm lên xem, sắc mặt ngay lập tức trầm xuống.

“Anh Khang, đây chính là chứng cứ cô ta đùa giỡn anh.” Dương Uy Hàn nói.

“Đùa giỡn anh?” Lê Khang nhìn về phía vợ, chỉ thấy cô cúi đầu.

“Không sai, anh và cô ta vốn không phải là bạn đời ân ái gì, hai người bọn anh từ khi bắt đầu đã không phải là vợ chồng thật sự, là cô ta dùng miếng đất ép anh kết hôn giả với cô ta...” Nếu anh Khang mất trí nhớ, cái gì cũng quên, như vậy thì hãy để hắn giúp anh Khang khôi phục trí nhớ nói ra toàn bộ sự tình kết hôn giả trước đây của bọn họ.

Lê Khang chuyên chú nghe Dương Uy Hàn nói, không trả lời, nhưng mặt càng ngày càng trầm lạnh. Giờ phút này bộ dáng anh không nói gì, giống như trước khi mất trí nhớ... Anh nhớ tới những chuyện trước đây sao? Trái tim Giang Tâm Nghiên không tự chủ co rút mạnh.

Vốn cô còn nghĩ, nếu anh biết sự tình, nhưng vì yêu cô, có lẽ sẽ giống như trước kia, đứng ở bên cạnh bảo vệ cô, sau đó ngăn cản Dương Uy Hàn làm ra những chuyện tổn thương cô hoặc ông nội. Nhưng cô vẫn đợi, kết quả đợi được lại là.

“Uy Hàn nói đều là sự thật sao? Hôn nhân của chúng ta là giả, tất cả đều là em đùa giỡn anh? Chỉ vì muốn anh bán mạng cho Giang thị, là như thế phải không?” Sắc mặt Lê Khang cứng ngắc chất vấn.

“Em...” Trong lòng Giang Tâm Nghiên rất đấu tranh, nên trả lời như thế nào. Tất cả giữa bọn họ sao có thể là giả, giả cũng không thể nào ngọt ngào như vậy. Anh nên biết, mà không phải tới chất vấn cô, như vậy, anh nhớ tới những chuyện trước đây?

“Anh Khang anh xem, cô ta không thể trả lời, vậy thì chứng minh những lời em nói đều là sự thật.”

Lê Khang nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp trầm mặc kia của cô. “Tôi muốn biết, vì sao lại là tôi? Lúc đầu vì sao muốn tìm tôi kết hôn giả với cô? Có nguyên nhân gì đặc biệt sao?”

Giang Tâm Nghiên bỗng dừng kinh hãi, hoài nghi anh thật sự nhớ ra những chuyện trước đây, mặc dù còn chưa xác định, nhưng trước đây anh cũng đã từng hỏi với cô như vậy.

Chỉ là, bây giờ cô có thể nói cái gì? Nói với anh vì cô ở trên đường lớn vừa gặp đã yêu anh, cho nên mới muốn kết hôn giả với anh sao? Nói ra chắc hẳn sẽ bị giễu cợt thôi, cũng giống như Dương Uy Hàn không tin cô thật lòng.

Đề xuống sự khó chịu trong lòng, cô nói: “Không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là khi đó tôi muốn tìm một người kết hôn giả, vừa đúng lúc anh đến nhà tôi, muốn miếng đất của nhà tôi, cho nên tôi liền...”

“Như vậy, yêu tôi cũng là giả?” Lê Khang lại hỏi.

“Anh Khang, cái này anh vốn không cần hỏi, tất cả đều là trò chơi của đại tiểu thư mà thôi.” Dương Uy Hàn không hiểu anh hỏi cái này làm gì, chuyện không phải đã rất rõ ràng rồi sao?

“Giang Tâm Nghiên, tôi muốn nghe câu trả lời của cô.” Âm thanh của Lê Khang trầm thấp căng thẳng, kiên trì lấy được đáp án.

Giang Tâm Nghiên cắn môi, trong lòng khổ sở đưa ra quyết định.

“Hắn nói đều là thật, chúng ta không phải là vợ chồng ân ái. Tất cả đều là giả, tôi chưa từng yêu anh. Còn nữa, tôi muốn nói với anh, tôi muốn hủy bỏ hợp đồng giao dịch, sau này anh là anh, tôi là tôi... Chúng ta không có bất kỳ quan hệ nào nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân 88 Tỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Ngồi trong phòng làm việc, Lê Khang nhìn tin nhắn trên điện thoại di động, ánh mắt thâm trầm, vẻ mặt cũng thế.

Thật xin lỗi, tất cả đều là lỗi của tôi, chuyện bắt đầu là do tôi, như vậy thì cũng nên kết thúc từ tôi. Tôi sẽ tìm luật sư xử lý chuyện ly hôn, nhưng tôi hy vọng tạm thời có thể dừng công bố ra ngoài.

Cô quyết định ly hôn rồi, là thật sao?

Mười ngày trước, Uy Hàn lấy ra bản sao hợp đồng giao dịch trước đây anh đã ký với Giang Tâm Nghiên, sau khi nói ra chuyện trong quá khứ, ngày đó người phụ nữ kia liền thu dọn đồ trở về nhà họ Giang sống. Thật ra cũng không tính là thu dọn, vì cô chỉ mang hành lý đơn giản đi, có chút giống với sau khi vợ chồng gây gỗ, bà xã náo loạn tức giận về nhà mẹ đẻ.

Chỉ là, ngày đó bọn họ như vậy... Coi là gây gỗ sao?

Mà mười ngày này, anh cũng chỉ nhận được một tin nhắn điện thoại, hơn nữa còn chuyển đến từ ba ngày trước.

Cô thật sự muốn ly hôn sao?

Lúc này, Dương Uy Hàn gõ cửa đi vào phòng làm việc.

“Anh Khang, đây là phần tài liệu anh xem một chút đi.” Hắn đưa phần tài liệu cho Lê Khang. “Đúng rồi, chút nữa không phải muốn đến nhà máy bên kia họp à? Xe của em đã đỗ ở lầu một, cùng đi chứ.”

“Ừ.”

“Cái đó... Anh có trách em tự ý từ trong kết sắt của anh, lấy ra bản sao của hợp đồng giao dịch đó không? Em chỉ muốn giúp anh khôi phục trí nhớ, không hy vọng anh vẫn luôn bị Giang Tâm Nghiên lừa gạt, sống trong sự giả dối.” Dương Uy Hàn và Lê Khang đều biết mật mã kết sắt trong phòng làm việc của đôi phương, nhưng trừ phi thật sự là tài liệu quan trọng rất cơ mật, nếu không hẳn biết bình thường anh Khang rất ít khi sử dụng kết sắt.

“Anh biết, anh không trách em.” Lê Khang thật sự không trách hắn, vì tất cả đều là lỗi của mình.

Anh nhớ tới ngày đó Vương Thi Tình cũng nói với anh, rất nhiều cảm xúc.

“Anh Khang, anh Uy Hàn vẫn luôn cảm thấy anh ấy và anh cãi lộn đều là vì Giang Tâm Nghiên hại, cho nên anh ấy rất tức giận, em lo anh ấy nhất nhất thời kích động không biết sẽ làm ra những chuyện gì... Nhưng anh Khang, bắt kẻ anh Uy Hàn làm cái gì, anh hãy rộng lượng tha thứ cho anh ấy. Anh cũng biết, từ nhỏ anh ấy đã rất sùng bái anh, lời anh nói anh ấy đều nghe, anh nói muốn thành lập công ty, anh ấy lập tức gạt đầu, nỗ lực làm việc, cùng anh gây dựng sự nghiệp.... anh ấy chỉ đối với chuyện sau khi mất trí nhớ tính cách của anh thay đổi không cách nào thích ứng được, xin anh nhất định đừng giận anh ấy.”

Điều này, Lê Khang nhìn Dương Uy Hàn, người anh em trước mặt này nhỏ hơn anh ba tuổi, từ khi sống ở cô nhi viện đến nay, vẫn luôn đi theo sau anh. Đúng như Vương Thi Tình nói, Uy Hàn vẫn luôn xem anh là anh trai ruột thịt, chỉ cần là lời anh nói, Uy Hàn đều sẽ để ở trong lòng.

Là anh nói với Uy Hàn muốn chinh phục thế giới này, Uy Hàn nghe được, cũng rất cố gắng làm theo, mới bắt chước tất cả xông về phía trước, nên hôm nay Uy Hàn mới làm như vậy, vừa bắt đầu người sai thật sự là anh, chỉ có thể nói khi đó anh khiến bản thân chịu áp lực quá lớn, mọi việc chỉ được phép

thành công, không cho phép thất bại.

“Anh Khang, bây giờ anh và Giang Tâm Nghiên sao rồi?” Đã trải qua một khoảng thời gian rất tốt, bọn họ đều không nghe anh Khang nhắc đến tiến triển sau này, chỉ biết Giang đại tiểu thư ngày đó đã chuyển về nhà họ Giang sống.

“Cô ấy gửi tin nhắn, nói chuyện ly hôn sẽ giao cho luật sư nói với anh.” Lê Khang không giấu diếm.

“Nếu đã muốn ly hôn, làm sao lại lè mề vậy?” Dương Uy Hàn than nhẹ. “Anh Khang, anh hãy quên chuyện không vui trong khoảng thời gian đó đi, Giang Tâm Nghiên vốn không nên dùng thủ đoạn buộc anh kết hôn giả với cô ta, nói một câu thẳng thừng, đó căn bản chính là gạt cưới. Tóm lại, về sau chúng ta tiếp tục cùng nhau chinh phục cái thế giới này.”

Lê Khang yên lặng nhìn hắn. “Uy Hàn.”

“Dạ, anh Khang.”

“Gần đây anh thường nghĩ, cho dù chúng ta chinh phục thế giới này, nhưng cuối cùng rốt cuộc giành được cái gì? Em có từng nghĩ đến vấn đề này không?” Lê Khang ngược lại gần đây thường hay nghĩ đến vấn đề này.

“Anh Khang?” Dương Uy Hàn không hiểu.

“Em có nghĩ tới không? Trong lòng mình thật sự muốn nhất rốt cuộc là cái gì?” Một người gối đầu khó ngủ trong đêm, suy nghĩ dường như đặc biệt rõ ràng, anh nhớ đến rất nhiều chuyện trước kia, thấy trong phòng chỉ có một mình, đột nhiên không xác định được sau khi chinh phục được cái thế giới này, anh giành được cái gì? Mà những thứ muốn nắm trong tay, rốt cuộc là cái gì?

Bây giờ, anh biết vì sao mình lại rất thích nắm bàn tay nhỏ bé của Giang Tâm Nghiên, cho dù mới đầu có chút không quen, nhưng anh vẫn muốn cảm mãi. Cũng giống như những người bạn nhỏ đem những món quà mà mình yêu thích nhất ôm thật chặt vào trong ngực, anh cũng có loại tâm tư này, đem bàn tay mịn màng nhỏ bé nắm chặt ở trong lòng, cũng giống như muốn nói cho tất cả mọi người, cô là của anh.

Anh rất vui vì cô cuối cùng cũng là của anh, sau đó càng ngày càng sợ mất đi, kết quả, anh vẫn mất đi cô...

Giả cũng tốt, thật cũng tốt, thậm chí sau khi bị thương hơn hai tháng này, anh thật sự trải qua rất vui mừng cũng rất thỏa mãn.

Thì ra là sự trống rỗng trong lòng bàn tay, anh vẫn luôn muốn nắm không phải là quyền thế tiền bạc, mà chỉ đơn giản là hạnh phúc.

“Anh Khang, anh...”

“Không sao, đột nhiên có một chút cảm xúc mà thôi. Được rồi, anh muốn làm việc, gặp lại sau.”

Dương Uy Hàn ra khỏi phòng làm việc của Lê Khang, không nhìn được quay đầu lại nhìn. Không biết tại sao, anh cảm thấy anh Khang hình như đã khôi phục trí nhớ, nhưng lại không hề giống với anh Khang trước đây...

“Tuần sau cậu phải đi Pháp nhanh như vậy sao? Không phải nói chẵn bị còn hai, ba tháng nữa mới đến thời hạn sao?” Ở trong phòng, Giang Tâm Nghiên đang nói chuyện điện thoại với bạn thân. “Ngày mai gặp mặt? Được, thời gian cậu quyết định là được, mình biết rồi, mình hiện tại cũng đang là một người phụ nữ sắp ly hôn, rất rảnh rỗi...”

Trước đó vài ngày mặc dù chồng của Dịch Thiên muốn cứu vãn quan hệ của hai người, đáng tiếc bọn họ cuối cùng vẫn ly hôn.

Còn về phần cô, chuyện kết hôn giả bị vạch trần lại bị uy hiếp, tự nhiên có thể rời khỏi cái nhà đó.

Sau khi hẹn bạn thân thời gian ăn cơm ngày mai xong, hai người kết thúc cuộc trò chuyện, Giang Tâm Nghiên theo thói quen kiểm tra điện thoại di động, nhìn thấy không có điện thoại gọi đến.

Mười ngày rồi, Lê Khang ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có, thậm chí ngày đó cô gửi tin nhắn cho anh, anh cũng không trả lời.

Anh tức giận sao? Chắc là vậy. (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn). Cho nên ngày đó khi cô nói muốn hủy bỏ giao dịch, muốn rời khỏi anh, anh mới có thể ngay cả nói lời giữ cô lại cũng không có. So với dáng vẻ ngọt ngào hạnh phúc lúc trước của hai người, thật đúng là có chút châm chọc, đó chỉ là một giấc mộng của cô thôi sao?

Giang Đông Thành nhìn cháu gái, không vui nói: “Tâm Nghiên, con rốt cuộc còn muốn ở đây bao lâu? Con muốn bỏ mặc cháu rê ta sao, cũng không về nhà?”

Giang Tâm Nghiên không có cách khác, lại không dám tiếp tục lừa dối ông nội nữa, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu không nói lời nào.

Ngày đó cô đột nhiên xách theo hành lý về nhà, ông nội thấy cũng hỏi tới, cô chỉ có thể nói mình và Lê Khang cãi nhau, muốn tạm thời ở lại trong nhà, còn đặc biệt nói rõ không muốn gặp Lê Khang, muốn ông nội đừng gọi anh đến, nhưng nhiều ngày trôi qua như vậy rồi, cô đoán sự nhẫn nại của ông nội cũng gần như đến giới hạn rồi.

“Cặp vợ chồng nào mà không cãi nhau? Nhưng cũng không thể vì cái lộn mà chạy về nhà mẹ đẻ ở lâu như vậy. Còn nữa, con và cháu rê rốt cuộc gây gổ

vì chuyện gì? Trước đây không phải tình cảm của các con rất tốt sao?” Bởi vì cháu gái thoát nhìn tâm tình không tốt, còn nói không muốn nói, Giang Đông Thành cũng không muốn truy hỏi nữa, ngờ đâu cô lại về nhà sống mười ngày. “Ta thấy tiếp tục như vậy không được, buổi tối ông bảo Lê Khang đến đón con về.”

Nghe thấy ông nội muốn gọi điện thoại cho Lê Khang, cô lập tức trở nên sốt sắng. “Ông nội, ông đừng gọi cho anh ấy.”

“Vì sao?”

“Không vì cái gì, tóm lại bây giờ con không muốn gặp mặt anh ấy.” Cô còn chưa nghĩ ra nên nói thế nào về chuyện ly hôn với ông nội, rất là phiền não, nhìn thấy thời cơ trước mắt không thể để mất, cô vội vã thử hỏi: “Ông nội, nếu như con nói, con có thể sẽ ly hôn với Lê Khang, ông có thể chấp nhận không?”

“Con muốn ly hôn với cháu rể? Tại sao?” Giang Đông Thành mở to mắt, lớn tiếng hỏi.

“Ông nội, ông trước tiên không nên kích động như vậy, cẩn thận huyết áp của ông.” Vẫn biết ông nội sẽ kích động như vậy, cho nên cô mới không muốn nói, nhưng chuyện ly hôn sớm muộn ông nội cũng sẽ biết.

“Tâm Nghiên, con và cháu rể rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ông thấy nó rất tốt với con, rốt cuộc vì sao con muốn ly hôn với nó?”

“Việc này... Ông nội, con chỉ có thể nói con và anh ấy có rất nhiều chỗ không hợp nhau.” Cô nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có lý do này.

“Không hợp nhau?” Giang Đông Thành nghi ngờ nhìn cô. “Tâm Nghiên, ông nội ở trên thương trường nhiều năm như vậy, gặp vô số người, trong mắt của ông, Lê Khang đưa bé đó mặc dù không nói nhiều, nhưng điểm tình đáng tin cậy, là một người chồng đáng để con dựa vào cả đời.”

“Điều này con biết.” Anh có bao nhiêu đáng tin, cô hiểu rõ hơn ai hết.

“Đã như vậy, tại sao con còn nói muốn ly hôn với Lê Khang?” Thấy cháu gái không nói lời nào, Giang Đông Thành thở dài. “Tâm Nghiên, ông không biết hai người trẻ tuổi các con vì chuyện gì mà cãi lộn, để cho con không muốn về nhà cũng không muốn gặp nó, nhưng nếu các con đã có thể từ kết hôn giả ban đầu đến thật sự yêu thương lẫn nhau, sau đó trở thành vợ chồng thật, đây không phải là nên quý trọng cái duyên phận này sao?”

Lời của ông nội, làm Giang Tâm Nghiên vô cùng chấn kinh. “Ông nội, ông... Ông làm sao có thể biết chuyện kết hôn giả của con và Lê Khang?” Cô không ngờ ông nội lại có thể biết chuyện này sớm như vậy.

“Cái này còn phải hỏi? Đương nhiên là thằng nhóc Lê Khang nói với ông.”

“Cái gì?! Lê Khang nói với ông?”

“Đúng, trước đây không lâu nó cầm dự án thiết kế đến cho ông, sau đó nói với ông. Nó còn nói lúc đầu các con vì lợi ích của hai bên mà quyết định kết hôn giả, con vì không muốn ông lo lắng cho con, mà nó nói bản thân vì miếng đất, nhưng mà nó cũng nói, sau này các con cũng làm vợ chồng thật sự.” Lúc Giang Đông Thành nghe được chuyện này cũng hết sức kinh hãi, không ngờ cháu gái và cháu rể kết hôn, sau lưng lại có nguyên nhân.

Giang Tâm Nghiên thật lâu không nói nên lời, ông nội nếu đã biết, hơn nữa còn là Lê Khang tự mình nói, vậy tại sao anh không nhắc đến chuyện này với cô?

Không đúng, nếu như anh đã sớm biết bọn họ kết hôn giả, như vậy không phải chứng tỏ anh đã khôi phục trí nhớ?

Cô mở to mắt không dám tin. “Ông nội, Lê Khang anh ấy... Nhớ ra những chuyện trước đây rồi?”

Giang Đông Thành ngừng một lát, vẻ mặt hơi quái dị. “Đại khái là vậy.”

“Ông nội, ông nói rõ ràng đi, khi nào thì Lê Khang khôi phục trí nhớ?” Cô cũng không biết anh đã sớm nhớ ra những chuyện trước đây, như vậy, anh chắc hẳn cũng sớm biết cô lừa gạt anh, anh không giận sao?

Đối với việc Lê Khang khôi phục trí nhớ, Giang Đông Thành có vẻ hơi khó mà mở miệng, vì buổi tối hôm đó, mình cũng đã hỏi anh câu giống như vậy, kết quả tiểu tử kia cư nhiên bày tỏ, khi ông lừa anh nói đã từng đồng ý muốn giúp đỡ làm dự án thiết kế, thì đầu óc anh đột nhiên nhớ lại quá khứ.

Nhìn tiểu tử kia một chút, nói lời này không biết là thật hay giả, bảo ông làm sao mở miệng? Nói tiểu tử kia sở dĩ nhớ ra chuyện trước đây, tất cả đều nhờ ông lão già này nói dối ban cho?

Nhưng bất kể như thế nào, khôi phục trí nhớ bây giờ cũng tốt.

“Tâm Nghiên, lúc nào nó khôi phục trí nhớ không quan trọng, tóm lại, nó đã nhận lỗi với ông, xin ông tha thứ cho nó. Ông nhìn ra được nó thật lòng với con, hơn nữa nó bất chấp nguy hiểm tính mạng cứu con ra ngoài, cho nên ông đồng ý tha thứ cho nó.” Dĩ nhiên, nhân tiện dự án thiết kế mấy miếng đất mở rộng thì càng tốt hơn, khả khả, ai bảo tiểu tử đó là một nhân tài.

“Ông nội, nếu Lê Khang đã khôi phục trí nhớ, tại sao anh ấy còn phải làm bộ giả mất trí nhớ?” Nguyên nhân như thế mà cô không phát hiện ra, còn cho rằng anh vẫn mất trí nhớ.

“À... cái này ông cũng đã hỏi, nó nói bởi vì con giống như thích nó sau khi mất trí nhớ hơn, cho nên nó không muốn thay đổi. Suy nghĩ một chút, nó thật sự có ý với con.” Giang Đông Thành vốn cũng nghi hoặc cháu rể vì sao không nói thật mình đã khôi phục trí nhớ, nhưng sau khi nghe lý do của anh, lại cảm thấy rất cảm động.

Thấy cháu gái không nói lời nào, cho rằng cô vẫn không muốn về nhà, vì vậy ông tiếp tục khuyên giải. “Thật ra thì, ông đã gọi điện thoại cho tiểu tử Lê Khang, hỏi nó vì sao các con cãi lộn, nó cũng giống như con, không nói ra nguyên nhân. Nhưng mà nó nói lúc nào con muốn trở về, đều có thể trở về.” Mặc dù đến bây giờ ông vẫn không biết hai đứa này rốt cuộc vì sao gây gỗ, cũng không muốn hai đứa phê bình đối phương, xem ra hai đứa vẫn rất yêu thương nhau, cho nên ông mới khuyên cháu gái trở về.

Đầu óc Giang Tâm Nghiên trống rỗng, Lê Khang nhớ ra chuyện trước kia, nhưng vẫn cùng cô đóng vai vợ chồng ân ái, đây là vì sao?

Trong đầu thoáng qua lời anh đã nói, nhịp tim của cô bỗng dưng đập nhanh hơn.

Em đừng lo lắng, cho dù anh khôi phục trí nhớ, quan hệ của chúng ta vẫn giống như bây giờ, chỉ cần em ở bên cạnh anh là đủ rồi...

Nói như vậy, mặc kệ anh có mất trí hay không, anh đều yêu cô giống như vậy... Ý của anh là như vậy sao?

Mà cô, lại vì không biết, ngày đó mạnh mẽ nói ra với anh những lời như vậy, nói cô chưa từng yêu anh, yêu anh là giả...

Không được, cô phải xin lỗi anh.

Cô cảm điện thoại di động lên muốn gọi điện thoại, nhưng lại cảm thấy nên gấp mặt nói chuyện, vì vậy cô trực tiếp ra ngoài, đi về phía Đông Tường.

Lê Khang và Dương Uy Hàn cùng đi ra khỏi tòa nhà làm việc, chuẩn bị đi về phía nhà máy tuần sát còn phải đi họp, hai người vừa mới lên xe, xe vừa khởi động, thì có một chiếc xe hàng cỡ vừa từ phía sau chạy tới, đột nhiên tăng tốc độ dừng vào đuôi xe của bọn họ.

Phịch một tiếng, xe của Dương Uy Hàn vì bị va chạm mạnh từ phía sau, cả đầu đụng vào cột điện ở phía trước, lồm nhồm phân nửa. Mà hai người ngồi ở trong xe vì bị va chạm xảy ra bất ngờ đứng đến nỗi choáng váng đầu, mặc dù có dây an toàn bảo vệ, vẫn khiến bọn họ đầu óc choáng váng trong chốc lát.

Lê Khang lấy lại tinh thần đầu tiên, từ gương chiếu hậu vờ một nửa nhìn thấy xe hàng đuổi theo đâm vào bọn họ, lại còn đang chuyển động xe ở phía sau.

Không có gây chuyện chạy trốn, mà còn chuyển động xe... Lê Khang kinh hãi thấy nguy hiểm đang đến, vội vàng quát: “Uy Hàn, mau xuống xe!” Anh khẩn cấp mở cửa xe xuống xe, nhưng lại phát hiện Dương Uy Hàn vẫn ngồi ở trong xe.

“Uy Hàn, nhanh xuống xe!” Anh vội kêu.

Dương Uy Hàn nỗ lực muốn ra khỏi, nhưng không có cách nào. “Anh Khang, không được, chân trái của em bị mắc kẹt, không thể động đậy. Anh mau trốn đi, chiếc xe hàng phía sau lại muốn đụng tới.”

Lê Khang nhìn chiếc xe hàng phía sau lại bắt đầu tăng tốc về phía trước, nghĩ thầm lại muốn đụng như vậy một lần nữa, Uy Hàn nhất định gặp nguy hiểm, xe cũng có thể sẽ nổ tung, anh phải làm chút gì đó...

Thân hình cao lớn bỗng chạy nhanh lướt qua xe phía sau của bọn họ, cố ý để cho người lái trong xe hàng thấy rõ anh, rồi sau đó anh chạy sang bên cạnh, chỉ hy vọng mục tiêu của đối phương là anh, không cần lại đi đụng vào xe của Dương Uy Hàn nữa.

“Anh Khang, dừng! Anh làm như vậy rất nguy hiểm!” Nhìn thấy xe hàng quả nhiên gấp rút tăng tốc về phía Lê Khang, Dương Uy Hàn ngồi trong xe kinh hoàng hét to.

Lê Khang nhanh chóng chạy về phía trước, nhưng anh đương nhiên chạy không bằng chiếc xe hàng ở sau lưng, vì vậy thân thể cao lớn của anh đột nhiên nghiêng người nhảy qua, động tác bỏ nhào gọn gàng bật vào bụi cây thấp bên cạnh.

Xe hàng phía sau thắng xe không kịp, và phía trước đúng lúc một chiếc xe hơi lái đến đụng vào nhau, vì tốc độ quá nhanh làm lật xe tại chỗ, bốn bánh xe hướng lên trời, khiến người đi bộ bên cạnh sợ đến mức hét chói tai, có người vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát gọi xe cứu hộ đến.

Thấy thế, Lê Khang thờ dốc một hơi, sau đó đứng lên, nhìn thấy người lái trong xe hàng ngất đi, quyết định đi trước xem tình hình của Dương Uy Hàn một chút.

Bởi vì quá lo lắng tình trạng vết thương của Dương Uy Hàn, anh hoàn toàn không phát hiện ở phía sau vẫn có một chiếc xe hơi màu xanh dương đậm thừa cơ hành động, đợi anh nhất định hướng về phía Dương Uy Hàn, chiếc xe kia liền tăng tốc về phía anh —

“Anh Khang, nguy hiểm!”

Ai cũng không lường trước được người vừa rồi vừa mới gây ra họa lại có đồng bọn, Lê Khang nghe thấy tiếng hét của Dương Uy Hàn nhưng xoay người thì chiếc xe màu xanh dương đậm kia đã vọt tới —

Ầm!

Một bóng người bắn lên, bị đụng bay xa đến mấy mét.

Đúng lúc này, âm thanh còi báo động từ xa đến gần, cuối cùng dừng lại trước mặt bọn họ, từ trên xe cảnh sát đi xuống mấy cảnh sát.

Lê Khang bị người ta đẩy ngã, nằm trên mặt đất, nhìn người nằm ở phía trước cũng không nhúc nhích, trên mặt không có chút máu, toàn thân bị sự hoảng hốt bao vây thật lớn.

Anh đứng dậy xông về phía trước, hai chân run rẩy quỳ gối bên cạnh người phụ nữ đang nằm trong vũng máu, khổ sở lớn tiếng gọi, “Không! Giang Tâm Nghiên, em người phụ nữ ngu ngốc!”

Trong phòng bệnh tư nhân của bệnh viện.

Dương Uy Hàn vì xương chân bị vỡ vụn mà nằm ở trên giường bệnh nghỉ ngơi, bạn gái nhỏ mới gặp gỡ hơn hai tháng Mô Lợi Kỳ ở bên cạnh chăm sóc hắn.

Tội phạm lái xe đụng hắn và Lê Khang ba ngày trước, là ông chủ của một công ty và con trai của ông ta đã từng bị bọn họ thu mua, bọn họ cũng từng đến trước cửa Đông Tường treo giờ bằng kháng nghị.

Theo sự điều tra của cảnh sát, sau khi mất công ty, hai cha con cùng lúc thất nghiệp, vì vậy cả ngày trong lòng ảm ức thường mượn rượu giải sầu. Chuyện xảy ra ngày đó, hai cha con lại uống rất nhiều rượu, càng nghĩ càng tức giận, cuối cùng quyết định đồng quy vu tận với Lê Khang, nhưng sẽ chia ra lái hai chiếc xe khác nhau, là muốn nói ai gặp Lê Khang trước thì liền đụng anh.

Lúc này Lê Khang đi vào phòng bệnh, đến bên cạnh. “Thế nào? Hôm nay cảm thấy như thế nào?”

“Đã không còn đau đớn như vậy, tuần sau hẳn là có thể xuống giường.” Dương Uy Hàn cười cười trả lời. Đối với bọn họ nhặt được về một mạng, cảm thấy rất may mắn.

Lợi Kỳ kéo ghế qua cho Lê Khang ngồi, mình thì cầm ví muốn đi mua đồ. Cô đi ra khỏi phòng bệnh, để cho bọn họ tiếp tục nói chuyện.

Ba ngày này, Dương Uy Hàn vì gãy chân nằm viện, nhưng Lê Khang không bị thương lại cũng chỉ ghé qua công ty một lần. Anh nghĩ thậm chí sao công ty cũng có các chủ quản trông nom, còn có Vương Thi Tình giúp đỡ một tay, có chuyện gì sẽ gọi điện thoại tới, cho nên anh mới ở lại đây.

“Anh Khang, Giang Tâm Nghiên cô ấy vẫn chưa tỉnh lại sao?” Dương Uy Hàn quan tâm hỏi.

Ngày ấy, hắn chính mắt nhìn thấy anh Khang sắp bị xe đụng, Giang Tâm Nghiên lại đột nhiên xông ra, cô đẩy anh Khang ra, bản thân bị đụng tại chỗ bay ra ngoài đến mấy mét.

“Đừng, chỉ số hôn mê không lạc quan.” Lê Khang nặng nề nói.

“Đều là lỗi của em. Nếu như ngày đó em không đậu xe ở lâu một, hoặc không bảo anh ngồi xe của em cùng đi đến nhà máy, có lẽ cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy rồi.” Dương Uy Hàn rất hối hận, nếu hắn giống như thường ngày đậu xe ở tầng hầm thì tốt rồi.

“Em không nên tự trách, cho dù ngày đó bọn họ không chặn chúng ta, cũng sẽ tìm thêm thời gian xuống tay.” Lê Khang cũng không muốn hắn luôn tự trách mình, bởi vì chuyện này không liên quan đến hắn. “Em tốt nhất chữa khỏi vết thương ở chân, về sau Đông Tường sẽ giao cho em.”

Dương Uy Hàn nghe vậy khiếp sợ không thôi. “Anh Khang, anh muốn phân chia rõ ràng với em? Không quan tâm người anh em này, ngay cả công ty một tay sáng lập cũng không cần?”

“Ở đâu ra phân chia rõ ràng? Anh chỉ nói để cho em quản lý công ty thật tốt, cũng không phải muốn bán công ty cho em. Còn nữa, anh làm sao có thể không quan tâm anh em của mình? Chúng ta là người nhà, vĩnh viễn đều là vậy.” Lê Khang không khỏi bật cười. Mặc dù không có máu mủ, nhưng bọn họ đích thực là người nhà.

“Không nói muốn phân chia rõ ràng, vậy vì sao muốn giao Đông Tường cho em? Còn anh?” Dương Uy Hàn không hiểu ý của anh bây giờ, cảm giác anh giống như muốn rời khỏi Đông Tường.

“Uy Hàn, em có nghĩ tới hay không, nếu như ba ngày trước chúng ta không may đều gặp nạn, em nói, cuộc đời của chúng ta có thể sẽ có tiếc nuối rất sâu hay không?”

“Anh Khang...”

“Có kinh nghiệm một lần là đủ rồi, tiếp theo, anh cũng không muốn để cho mình cảm thấy tiếc nuối, muốn nắm chặt mỗi phút mỗi giây. Cho nên anh dự định sẽ đợi bên cạnh Tâm Nghiên, mặc kệ cô ấy có tỉnh lại hay không, anh cũng sẽ bồi ở bên cạnh cô ấy.” Lê Khang mở tay của mình ra. “Nhìn thấy tay của anh không? Bây giờ anh muốn nắm duy nhất, không phải là tiền bạc, không phải chính phục thể giới, mà là tay Tâm Nghiên.” Bây giờ anh chỉ cầu xin ông trời cho anh thêm một cơ hội nữa, mà lần này, anh sẽ giữ cô thật chặt không buông ra.

Anh hối hận lúc trước đã nghe theo đề cô rời đi, thật ra thì anh biết là cô yêu anh, đáng tiếc còn chưa đủ nhiều, hoặc nói cô không có lòng tin vào bản thân, nếu không thì sau khi mọi chuyện sáng tỏ, ngay cả thương lượng bàn bạc với anh cũng không có, trực tiếp muốn hủy bỏ giao dịch, sau đó bỏ lại anh.

Điều này khiến anh rất không hài lòng, cho nên anh mới cố ý không đi tìm cô, kết quả anh lại thiếu chút nữa đã mất đi cô.

Cho dù muốn nói cho anh biết cô cũng yêu anh, cũng không cần lấy tánh mạng mình ra để chứng minh chứ? Thật là một người phụ nữ ngốc, đợi cô tỉnh lại, anh phải mắng cô thật tốt, để cô sau này không dám làm chuyện như vậy nữa.

Trong giọng nói của Lê Khang nồng đậm cảm xúc, cái này Dương Uy Hân ít nhiều cũng hiểu, vì cho tới bây giờ, hân vẫn không thể nào tin nổi Giang Tâm Nghiên lại có thể liều mạng tới cứu anh Khang, hân vẫn cho rằng cô chỉ đùa giỡn anh Khang, vốn không phải thật lòng.

“Uy Hân, em có thể cười người đại ca này, vì một người phụ nữ mà trở nên không có chí khí như vậy, nhưng giống như những gì anh vừa nói, anh không muốn phải tiếc nuối lần thứ hai, vì vậy, anh muốn ở bên cạnh Tâm Nghiên, sau đó cũng thay cô ấy chăm sóc ông nội.”

“Đúng rồi, Giang lão có khỏe không?” Ngày đó sau khi Giang Tâm Nghiên khẩn cấp làm phẫu thuật, nghe bác sĩ nói tình hình của cô ấy không lạc quan, Giang lão ngay lập tức lo lắng đến ngã xuống đất theo lời nói.

“Đã tỉnh rồi, nhưng bây giờ vẫn nằm nghỉ ngơi trên giường bệnh.” Ông nội rất yêu thương Tâm Nghiên, điều này mọi người đều biết, chỉ thiếu chút nữa hái trăng sao cho cô ấy. “Trước đây anh làm dự án thiết kế phát triển thay Giang thị, không lâu đã bắt đầu tiến hành rồi, đây là trách nhiệm của anh, anh phải phụ trách làm cho dự án thiết kế tiến hành thuận lợi, cho nên, Đông Tường liền giao cho em.”

Không có cái gọi là phân chia rõ ràng, bọn họ giống nhau mỗi ngày cố gắng làm việc, chỉ là trong lòng anh đã thay đổi.

Anh tin Tâm Nghiên sẽ tỉnh lại, sau đó hai người sẽ cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc thuộc về họ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân 88 Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Giang Tâm Nghiên cảm giác có người đang hôn mình, cô mở mắt, không bắt ngờ nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn đẹp trai.

“Khang, anh đã đến rồi.” Cô ngây ngô cười ngọt ngào.

Lê Khang sờ sờ gò má mềm mại của cô. “Hôm nay có khỏe không?”

“Ừ, bác sĩ nói em hồi phục rất tốt.” Cô vui vẻ nói.

Từ sau ngày cô bị xe đụng, cô hôn mê đúng một tuần, hai tuần trước tỉnh lại, tất cả mọi người đều ở trong phòng bệnh của cô, bao gồm cả Lê Khang.

Nhìn thấy anh không sao, cô rất vui, nhưng tóc của ông nội lại bạc cả rồi, để cho ông lo lắng, cô rất áy náy. Thật ra thì cô cũng không nhớ chuyện lúc đó, chỉ biết hình như có một chiếc xe muốn đâm vào Lê Khang, cô đã nhìn thấy từ xa, lại sợ đến không nói lên lời, không thể làm gì khác hơn là dứt khoát chạy tới đẩy anh ra...

“Còn tay? Vẫn đau?”

“Không đau.” Vì gãy xương, trên tay trái của cô bó thạch cao.

“Buổi sáng anh đã hỏi rồi.” Cô lại cười.

Bây giờ mỗi ngày sau khi màn đêm buông xuống, anh đều đến bệnh viện thăm cô, sáng hôm sau sẽ trở lại chung cư tắm rửa sau đó lại đi làm. Nhưng mấy ngày này rất bận rộn, buổi tối anh đều đến tương đối muộn.

Lê Khang lại hôn cô một cái, sau đó mới đi vào phòng tắm.

Thời gian này dù cho bị thương, Giang Tâm Nghiên lại cảm thấy rất hạnh phúc, ngoài Lê Khang ở đây ra, cũng thật may là sức khỏe của ông nội cũng không đáng ngại nữa.

Chu quản gia nói vào lúc cô hôn mê, lão gia cũng té bất tỉnh, thật may là có anh vẫn luôn ở bên cạnh lão gia trấn an khích lệ, lão gia mới có thể nhanh chóng tỉnh lại.

“Là cậu chủ kiên quyết tin tiểu thư sẽ tỉnh lại, lão gia mới có biện pháp chống đỡ. Còn nữa, cậu chủ cũng làm hết công việc của lão gia, nói đã chuẩn bị tốt, muốn để cho lão gia xuất hiện lại trong cảnh tượng náo nhiệt, thật làm cho người ta cảm động.”

Đúng vậy, cô nghe cũng rất cảm động, thật rất cảm ơn Lê Khang đã làm tất cả vì cô.

Sau này cô tỉnh lại, anh cũng hết sức giận cảnh cáo cô lần sau không thể làm loạn như vậy, nhưng cô không hối hận, ngược lại rất vui vì mình đã cứu anh, vì nếu anh làm sao, cô nhất định sẽ rất đau khổ.

Bạn thân Dịch Thiên cũng vì lo lắng tình hình của cô mà hoãn đi Pháp, cho đến mấy ngày trước xác nhận cô không sao sau đó mới xuất ngoại.

Lê Khang từ phòng tắm đi ra, sau đó đến bên cạnh giường bệnh của cô. “Khuya lắm rồi, mau ngủ đi, ngủ ngon.” Anh hôn cô một cái, đi đến giường nhỏ bên cạnh nằm xuống.

Giang Tâm Nghiên nhìn gương mặt có vẻ hơi mệt mỏi. “Khang, anh không cần nổi tối đến bệnh viện cùng em, em đã không sao rồi. Làm việc cả ngày, anh nên về nhà nghỉ ngơi thật tốt.” Mặc dù các y tá đều khen cô có một người chồng tri kỷ, nhưng cô không nở nhìn anh một mồi như vậy.

“Anh không mệt. Em không cần lo lắng cho anh. Không nhìn thấy em, anh sẽ không ngủ được.”

“Khang...” thật ra thì cô cũng vậy, cô cũng thích ở cạnh anh.

Hai người nằm trên giường của mình, sâu sắc nhìn đối phương, tình yêu không cần nói.

Còn vụ tai nạn xe trước đây muốn hỏi, Giang Tâm Nghiên cảm thấy bây giờ đã không cần hỏi, công việc của người đàn ông này vất vả như vậy, nhưng mỗi tối vẫn đến bệnh viện với cô, yêu hay không yêu cô vừa xem đã hiểu ngay.

“Đúng rồi, hôm nay anh Tư Phàm để thăm em.” Không chỉ có anh Tư Phàm, trước đó Vương Thi Tinh và Dương Uy Hàn cũng đến thăm cô, chân bị thương của Dương Uy Hàn còn chưa khỏi.

Mi tâm Lê Khang trong nháy mắt xuất hiện vết nhăn. “Thật sao? Vậy chắc hẳn em rất vui mừng.”

Có người đánh đổ bình dấm chua rồi, anh để ý chuyện anh Tư Phàm như vậy sao? Nhưng nhìn thấy anh ghen, trong lòng cô cười trộm. “Trước đây em rất thích anh Tư Phàm, nhưng từ trước đến giờ không có cảm giác tim đập nhanh với anh ấy, nhưng chỉ nhìn thấy anh, thì trái tim của em không kìm lại được đập nhanh. Là anh khiến em hiểu rõ sự khác biệt giữa yêu và thích, em thích anh Tư Phàm, là vì anh ấy giống như một người anh trai luôn yêu thương em, sau đó em mặc dù thích anh ấy, nhưng em càng yêu anh hơn.”

Thấy vết nhăn trên mi tâm của anh lập tức giãn ra, làm cô thiếu chút nữa bật cười, vậy mới biết chỉ cần quan sát cẩn thận, thực ra nét mặt của người đàn ông này rất phong phú.

“Vậy em nhìn thấy anh có cảm giác tim đập nhanh là từ khi nào?” Lê Khang tò mò hỏi, anh muốn biết cô yêu anh từ khi nào.

Hai gò má Giang Tâm Nghiên từ từ nóng lên, không nói gì.

“Tại sao không nói?”

“Em sợ anh biết sẽ cười em.” Cô không muốn nói dối anh nữa, cần phải thành thật nói ra, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Tâm Nghiên, anh muốn biết.” Lê Khang rất kiên trì, nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng.

Giang Tâm Nghiên suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định nói thật tâm ý của mình với anh, coi như là cảm ơn anh thời gian này đã chăm sóc cô cực khổ, còn có cả ông nội.

“Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Trên đường kẻ vạch cho người đi bộ đó khi anh đi về phía em, tim của em liền đập rất nhanh, thấy anh muốn đi, em vội vàng gọi anh lại, nhưng lại căng thẳng không biết nên nói gì, đành phải nói muốn mời anh uống cà phê.”

Lê Khang rất kinh ngạc, nhưng mặt của cô ửng đỏ, không giống đang nói dối.

“Em không ngờ anh sẽ đến tìm ông nội, gặp nhau lần nữa, tim đập càng nhanh hơn, sau đó không biết làm sao, liền đưa ra điều kiện giao dịch với anh... Lúc đó em cũng không hiểu lòng mình, bây giờ nhớ lại, vốn rất đơn giản, đó là vì em muốn ở cùng một chỗ với anh.”

Lê Khang cũng không nằm nổi nữa, anh đứng dậy, đi về phía giường bệnh của cô. “Ý em là, lần đầu tiên em nhìn thấy anh thì đã yêu anh, vừa gặp đã yêu anh?”

“... Ừ.” Cô xấu hổ gật đầu.

“Chuyện như vậy, lúc đó em không phải nên nói ra trước sao?” Anh cũng không biết cô đã thích anh sớm như vậy, cũng bởi vì ghen tị cô và Trác Tư Phàm mà cố ý lạnh nhạt giễu cợt cô.

“Có một người phụ nữ không quen biết đột nhiên nói vừa gặp đã yêu anh, anh không cảm thấy quái lạ sao?”

“Sẽ không.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh cũng thế, vừa gặp đã yêu em.” Nói xong, anh hôn lên đôi môi mềm mại của cô, cho cô một nụ hôn nóng bỏng dịu dàng thâm tình lại đây đưa.

Anh thật sự cũng giống như cô vừa gặp đã yêu, hơn nữa thời gian còn sớm hơn cô, năm đó, anh mới tám tuổi, nhưng anh biết mình thích cô gái nhỏ đáng yêu kiêu căng giờ thói ngang ngược đó. Thì ra là, bọn họ đã sớm động lòng vì đối phương, chỉ là đều không nói ra, cho nên mới sinh ra những hiểu lầm liên tiếp, để tự mình khổ sở suy đoán tâm ý của đối phương.

Thật may là, bây giờ bọn họ lại ở bên nhau.

Từ nay về sau, bọn họ sẽ không đem sự yêu thương giấu ở trong lòng nữa, mà sẽ nói ra rõ ràng bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào.

“Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.”

Sau khi nói ra lời yêu với nhau, bốn cánh môi lại dán lên lần nữa, nụ hôn nóng bỏng thâm tình.

Giang Tâm Nghiên xuất viện, nhưng vì Lê Khang có khách hàng quan trọng phải gặp, không cách nào đến đón cô.

Lần này, cô ngược lại không để ý, cảm thấy để anh làm việc tốt quan trọng hơn, nhưng đối với việc sau khi xuất viện anh lại muốn cô về nhà họ Giang sống, cô khó tránh khỏi cảm thấy có chút mất mát. Anh nói ở đó mới có người chăm sóc cho cô thật tốt, mặc dù là vì tốt cho cô, nhưng cô lại chỉ muốn ở cùng với anh.

Nhưng không muốn anh lại lo lắng, vì vậy cô quyết định chờ sau khi vết thương ở tay khỏi sẽ thu dọn trở về chung cư của anh.

Ông nội và Chu quản gia đến đón cô xuất viện, vừa về đến nhà, sau đó ngồi một lát ở phòng khách cùng với ông nội, cô liền về phòng nghỉ ngơi, lại nhìn thấy trong phòng có hành lý của Lê Khang, làm cô rất ngạc nhiên.

Đúng lúc này, Chu quản gia bưng nước trái cây vào, nói cho cô biết anh đã sớm cho người chuyển đến, sau này anh sẽ sống ở đây.

Hốc mắt Giang Tâm Nghiên lập tức ửng đỏ, cô không biết anh cũng muốn dọn đến đây sống.

Thật là, dù sao cũng nên nói với cô một tiếng, hại cô còn không cẩn thận vì thế mà hơi cô đơn. Nhưng nói cô cũng không chia sẻ suy nghĩ của mình với anh là được, anh chủ động đến cùng cô, cô rất vui, coi như là kinh hi thời.

Ngày hôm đó, Lê Khang bận đến hơn mười một giờ tối mới trở về, Chu quản gia ra mở cửa giúp anh, không làm kinh động đến những người khác trong nhà.

Nhưng khi anh đi vào phòng của Giang Tâm Nghiên, không ngờ phát hiện cô vẫn chưa ngủ.

“Tại sao còn chưa ngủ? Không phải anh đã gọi điện về bảo em ngủ trước rồi sao?”

“Em vẫn không buồn ngủ.” Buổi chiều, cô dùng một tay cùng với một nữ giúp việc cùng nhau sắp xếp lại hành lý của anh, cảm thấy thật ngọt ngào.

Giống như trước kia, cô đã chuẩn bị trước áo ngủ giúp anh, mới để anh đi vào tắm, cô biết anh thích sạch sẽ, có thói quen sau khi về nhà liền đi tắm trước.

Một lát sau, khi hai người cùng nhau nằm ở trên giường, cô chợt cảm động đến nỗi có chút nghẹn ngào, cảm thấy thật lâu mình không được anh dịu dàng ôm ngủ như vậy, cô rất nhớ rất nhớ mùi vị trên người anh.

Lê Khang ôm cô, trên mặt cũng lộ ra nụ cười thỏa mãn, cô bé năm đó so với cô bé quảng khăn đỏ trong truyện cổ tích còn đáng yêu hơn, cuối cùng hoàn toàn thuộc về anh, trong lòng anh không chỉ cảm động, mà còn rất ngọt ngào.

Một đêm này, hai người ngủ đặc biệt ngon, đặc biệt an ổn, bởi vì trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Sau khi vết thương của Giang Tâm Nghiên khỏi liền bắt đầu làm việc.

Một ngày này, cô đến Thời trang trẻ em, tiếp theo đi đến Đông Tường đợi Lê Khang tan ca, muốn cùng về nhà với anh.

Chỉ là khi cô vừa đến cửa công ty liền phát hiện có không ít ký giả đang vây quanh anh, cô lo lắng lập tức đi tới. Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Các ký giả vừa nhìn thấy cô xuất hiện, lập tức đưa micro vây lại trước mặt cô.

“Lê phu nhân, nghe nói cô và Lê Khang hai người kết hôn giả, hôn nhân của hai người chỉ là một hợp đồng hôn nhân, đây là sự thật sao?”

“Tên ký trên bản hợp đồng này, thật sự là của hai vị sao?”

Giang Tâm Nghiên rất kinh ngạc, cũng rất khẩn trương, không biết trả lời như thế nào. Ký giả sao lại biết chuyện này? Hơn nữa, bản hợp đồng này bọn

họ lấy ra từ đâu?

Lê Khang thấy thế giang tay ôm lấy cô, che chở cô ở bên cạnh mình.

“Các vị, bản hợp đồng này chính xác là tôi và vợ tôi tự tay ký tên.” Về mặt anh bình tĩnh nói.

“Như vậy hai vị là thật sự kết hôn giả?” Có ký giả hỏi.

Lê Khang đột nhiên cúi đầu, trước mặt ông kính và mọi người hôn bà xã xinh đẹp của mình. Đây là một nụ hôn vô cùng nhiệt tình, ngọt ngào đến nỗi khiến mọi người ở đây sâu sắc cảm nhận được tình yêu của bọn họ với nhau.

Hôn xong, anh mạnh theo một nụ cười khê nói. “Đây chẳng qua chỉ là tôi và vợ tôi đùa giỡn nên ký, không có ý gì đặc biệt cả, coi như là... một loại tình thú của vợ chồng thôi.”

Các ký giả lấy được đáp án, mặc dù nửa tin nửa ngờ, cũng không thể không biết điều rồi đi.

Vậy mà mãi cho đến khi về nhà, Giang Tâm Nghiên thủy chung vẫn không đoán ra được trên tay các ký giả tại sao lại có bản hợp đồng giao dịch lúc trước cô nghĩ ra? Biết sự tồn tại của bản hợp đồng này cũng không có nhiều người.

Lê Khang nói khẳng định không phải Dương Uy Hàn, bởi vì từ sau khi việc công kích xe hơi lần trước, Dương Uy Hàn cũng thay đổi, rất chăm chỉ làm việc, nhưng cũng không hoa tâm đạo chơi nhân gian nữa, lần trước lúc hai anh em bọn họ uống rượu, hẳn thậm chí còn tiết lộ mình có thể sẽ kết hôn.

Về phần Vương Thi Tình, thì càng không thể nào, gần đây cô ấy qua lại với bạn trai, là một cô gái nhỏ cuồng nhiệt trong tình yêu, làm sao có thể làm chuyện nhảm chán như vậy, huống chi cô ấy cũng không lấy được bản hợp đồng.

Vậy thì..... Hung thủ rốt cuộc là ai?

“Ha ha ha, là ông, là ông nói với ký giả.” Sau khi biết nghi vấn của bọn họ, Giang Đông Thành cười sang sảng.

Là ông nội làm? Giang Tâm nghiến quả thật không thể tin được. “Ông nội, rốt cuộc vì sao ông lại muốn làm như vậy?”

“Nhìn xem, các con tiếp nhận phỏng vấn, bây giờ tất cả mọi người đều biết vợ chồng hai đứa rất ân ái? Hơn nữa trải qua một lần lãng xê như vậy, ông nghĩ ngày mai dự án xây dựng của công ty sẽ được mở rộng tạo thành thôn xao không nhỏ, ha ha ha.”

Còn nói là muốn mọi người biết vợ chồng bọn họ rất ân ái, căn bản là vì làm tuyên truyền cho dự án xây dựng. Giang Tâm Nghiên thật sự hết cách, chẳng trách mọi người lại gọi ông là gian thương, cư nhiên ngay cả cháu gái của mình cũng tính kế. Chỉ là... “Ông nội, ông lấy hợp đồng này của con và Lê Khang ở đâu?”

“Là anh đưa cho ông nội.” Lê Khang nói.

Giang Tâm Nghiên tròn to hai mắt, thì ra là chồng mình cũng sấm một chân?

“Ông nội muốn anh đưa ra hợp đồng, anh liền đưa cho ông.”

“Nhưng anh cũng nên biết, ông nội muốn làm như vậy...”

“Dù sao chuyện này cũng không ảnh hưởng toàn cục, hơn nữa lại có thể đạt được hiệu quả tuyên truyền không tệ, anh không có lý do phản đối.” Lê Khang cười nói.

“Cháu rể, ông thấy không chỉ tuyên truyền, ngày mai giá cổ phiếu cũng sẽ tăng lên không ít.”

“Cháu cũng cho là như vậy, ông nội.”

Giang Tâm Nghiên nhìn hai người, cảm thấy thật là dở khóc dở cười. Từ trước cô đã cảm thấy Lê Khang và ông nội rất hợp, vì hai người đều bị gọi là gian thương. Mà bây giờ Lê Khang mặc dù nhìn như ngay thẳng thật thà, nhưng kỳ thực vẫn có một mặt phúc hắc!

Nhưng hai người này đều là người đàn ông mà cô yêu nhất... Haiz, bỏ đi, nhìn từ một góc độ khác, Lê Khang và ông nội bề ngoài như vậy, vẫn tốt hơn là không hợp nhau, trong nhà tràn đầy tiếng cười, làm cho người ta cảm thấy thật ấm áp.

Buổi tối, khi Lê Khang từ thư phòng sát vách trở về phòng ngủ, phát hiện bà xã còn chưa ngủ, vẫn đang vẽ bản thiết kế.

Anh đi tới, tay khoác lên bả vai của cô.

“Còn chưa ngủ sao? Khuya lắm rồi, sao em không đi mai làm tiếp?”

“Em sắp xong rồi, anh đi ngủ trước đi.”

“Được, em cũng đừng thức quá muộn.” Anh không âm ỉ với cô, để cho cô chuyên tâm làm tốt phần công việc còn lại. Vợ chồng bọn họ có lúc bận rộn

thường làm việc đến rạng sáng.

Hơn hai mươi phút sau, Giang Tâm Nghiên tắt đèn, sau đó lên giường ngủ.

Cô vừa nằm xuống, tay Lê Khang liền ôm lấy.

“Anh còn chưa ngủ?” Lê Khang kéo cô ôm tới, ôm cô ngủ mới thoải mái.

“Mau ngủ.” Lê Khang nói.

“Khang.”

“Ừ.”

“Tay của em đã tốt hơn, anh định lúc nào sẽ dọn về chung cư?” Lúc trước tay của cô bị thương, cô biết anh vì muốn có người chăm sóc cô, cho nên mới cùng cô sống cùng nhau ở nhà họ Giang. Nhưng vết thương của cô đã tốt rồi thật sự dọn đi, ông nội hẳn là sẽ rất cô đơn.

“Nếu như chúng ta chuyển đi, em chắc hẳn sẽ rất lo lắng về ông nội?”

Giang Tâm Nghiên không trả lời, vì cô không thể phủ nhận.

Ông nội lớn tuổi, tuy rằng trong nhà có Chu quản gia còn có người giúp việc, nhưng dù sao cũng không giống nhau. Nếu như có thể, cô đương nhiên muốn ở lại, nhưng không biết suy nghĩ của anh thế nào.

“Đã như vậy, thì chúng ta cũng không dọn về, ở lại sống cùng với ông nội.”

Cô cười đến vui mừng. “Khang, anh nói thật sự anh bằng lòng ở lại?!”

“Đúng.” Anh gật đầu.

Thật ra thì anh cũng từng nghĩ về vấn đề này, cho tới nay mặc dù anh đều sống một mình, nhưng sau này đột nhiên có vợ, anh cũng không cảm thấy không quen, về phần ông nội, sau khi sống cùng nhau một thời gian, anh cũng không cảm thấy có chỗ nào bất tiện, có lẽ giống như người ta nói, đã định trước trở thành người một nhà.

Cho nên, anh rất tự nhiên mà tiếp nhận bọn họ, còn cảm thấy cuộc sống quả thật rất phong phú vui vẻ.

“Cám ơn anh, Khang.” Giang Tâm Nghiên vui vẻ hôn lên gương mặt của ông xã.

“Ông xã, em yêu anh.” Nói xong, cô lại hôn xuống.

Lê Khang cười. “Vui mừng như thế?”

“Ừ, rất vui, cũng cám ơn anh.” Cô thật sự vô cùng vui vẻ.

“Không cần nói cám ơn, chúng ta là người một nhà, vốn nên ở cùng nhau.” Lúc này đổi lại là Lê Khang hôn cô, nhiệt tình hôn bà xã xinh đẹp của anh, sau đó lại bắt đầu bỏ đi áo ngủ trên cơ thể của hai người.

Giang Tâm Nghiên không cự tuyệt yêu cầu hoan ái của anh, bởi vì trong lòng đang cảm động, cũng rất muốn anh.

“Hôm nay, mặc kệ anh muốn em phối hợp thế nào với anh đều được...” cô thẹn thùng nói.

“Em đây là đang quyến rũ anh sao? Tiểu yêu tinh.” Anh hài lòng cười.

Tình yêu của hai người, bình thường đã đủ chọc giận kích thích, hơn nữa hôm nay người nào đó còn cố ý trêu đùa, thoáng chốc làm cho dục vọng mãnh liệt trong phòng đã cháy sạch càng thêm mãnh liệt, nóng bỏng quần quýt thật lâu...

Mặc dù bọn họ quen biết nhau lúc ban đầu không được hoàn mỹ như thế, nhưng đến bây giờ, bọn họ đã rất hoàn mỹ phù hợp ở mọi phương diện vợ chồng, dĩ nhiên, cũng hạnh phúc mỹ mãn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân 88 Tỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Kết thúc

Ba năm sau —

Buổi chiều một ngày nghỉ, Giang Tâm Nghiên nhìn thấy ông nội ôm Ngạn Ngạn sắp tròn hai tuổi trở về, nhìn thấy trên tay con trai lại cầm món đồ chơi mới, cô sắp té xỉu rồi.

“Ông nội, không phải con đã bảo ông đừng mua đồ chơi cho Ngạn Ngạn rồi sao?” Gian phòng nhỏ trên lầu đã sắp chất đầy đồ chơi của tiểu tử này rồi.

“Nó thích cái súng đồ chơi này.” Giang Đông Thành hùng hồn nói.

“Nó đã có rất nhiều súng đồ chơi rồi.”

“Nhưng không có loại này. Cái này sẽ phát ra rất nhiều ánh sáng, tiểu Ngạn Ngạn của chúng ta rất thích, có đúng hay không?”

“Dạ, hi hi...” Tiểu Ngạn Ngạn rất phối hợp gật đầu.

“Tốt lắm, chúng ta đi vào trong thư phòng của ông cố chơi.”

“Được, chơi chơi...”

“Ông nội, ông không mệt sao? Có cần phải nghỉ ngơi trước một chút không?” Cô quan tâm hỏi.

“Không cần.” Giang Đông Thành vui vẻ ôm chặt vào trong thư phòng.

Lúc này, Lê Khang từ trên lầu đi xuống.

“Ông nội và Ngạn Ngạn đã về?” Anh nhớ buổi trưa, ông nội ôm chặt đi gặp gỡ các bạn già.

“Đúng, bây giờ hai người vào trong thư phòng rồi.” Giang Tâm Nghiên cười khế. Con trai của cô gần như biến thành nhu yếu phẩm theo bên người ông nội rồi, ông nội đi đâu đều mang nó theo.

“Ông không cần nghỉ ngơi một chút sao?”

“Ông nói không mệt, đợi lát nữa em sẽ đi vào xem là được.” Nói xong, hai vợ chồng ngồi ở phòng khách.

“Khang, ông nội trước đây không phải muốn anh giúp chuẩn bị, nói muốn tái xuất giang hồ, bây giờ thế nào?”

“Thật ra thì đã sớm chuẩn bị xong, chỉ là cuối cùng ông nội quyết định ở nhà với tiểu Ngạn Ngạn. Xem ra so với quyền thế địa vị, sức hấp dẫn của con trai chúng ta lớn hơn, ha ha.” Sau khi con của bọn họ sinh ra, ông nội rất vui vẻ, cả ngày lẫn đêm không phải là mời bạn bè đến nhà, cho người ta nhìn chất trai bảo bối xuất sắc đáng yêu, nếu không chính là ôm chặt ra ngoài tham gia tụ tập, con trai của anh có thể nói là từ khi bắt đầu quần tã lót, đã theo ông cố đi khắp nơi “Giao thiệp xã giao” rồi.

“Anh không quan trọng sao?”

“Hả?”

“Em nói, con trai bị ông nội một mình độc chiếm, anh là papa mà không mất mác sao?” Giang Tâm Nghiên cười hỏi.

Nhìn xem, ông xã từ sáng sớm đến bây giờ, dùng nói là ôm, chỉ xem qua mặt con trai mà thôi.

“Không sao, ngược lại anh thích con gái hơn.”

“Anh thích con gái?” Cô hơi ngạc nhiên. (Edit bởi Diễn Đàn Lê Quý Đôn). Trước kia lúc cô mang thai Ngạn Ngạn, bởi vì ông nội vẫn luôn muốn một chất trai, vì vậy cô cũng không đặc biệt cùng ông xã thảo luận thích con trai hay con gái.

“Không sai, anh muốn có một con gái xinh đẹp giống như em. Khi em còn nhỏ thật sự rất đáng yêu, là cô bé đáng yêu nhất mà anh đã từng gặp.” Lê Khang không chút nghĩ ngợi nói.

Giang Tâm Nghiên bỗng nhiên sùng sốt. “Khang, anh gặp em lúc em còn nhỏ sao?”

Lê Khang không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng. “Khụ, là nhìn hình.”

“Hình? Nhưng em thế nào cảm giác vừa rồi anh nói giống như là nhìn thấy bản thân em...” Nhưng mà cô và anh khi còn nhỏ lại không quen biết. “Anh thật sự thích con gái sao?”

“Đúng, nhưng mà không cần cưỡng ép, có anh đương nhiên sẽ rất vui.” Cô cười cười, kéo tay anh qua đặt lên trên bụng cô.

“Như vậy, anh hãy khẩn cầu ông trời, để cho đứa bé trong bụng em là con gái.”

Anh vui mừng nhìn về phía cô. “Bà xã, em lại mang thai sao?”

“Đúng, chiều hôm qua đã đến bệnh viện xác nhận.” Lại mang thai lần nữa, Giang Tâm Nghiên cũng rất vui vẻ!.

Lê Khang hôn nhẹ cô, bàn tay vẫn vuốt ve bụng của cô, cười vui vẻ nói: “Con gái, con phải ngoan ngoãn ở trong bụng mẹ bình an lớn lên.”

“Con biết rồi.” Giang Tâm Nghiên trả lời thay con gái.

“Đi, đi vào báo cáo với ông nội, để cho ông vui vẻ.”

“Tốt.” Lê Khang đỡ bà xã, cùng đi vào trong thư phòng.

Tương lai, gia đình này sẽ tràn ngập càng nhiều tiếng cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân 88 Tỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.